

Z kapitola 1.

[1] Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, [2] nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. [3] Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. [4] Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem. [5] Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých. [6] Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby.

Z kapitola 2.

[1] Proč se pronárody bouří, proč národy kují marné plány? [2] Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho: [3] "Zpřetrháme jejich pouta, jejich provazy pryč odhodíme." [4] Ten, jenž trůní v nebesích, se směje, Panovníkovi jsou k smíchu. [5] Jednou k nim promluví v hněvu, ve svém rozlčení je naplní děsem: [6] "Já jsem ustanovil svého krále na Sijónu, na své svaté hoře!" [7] Přednesu Hospodinovo rozhodnutí. On mi řekl: "Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. [8] Požádej, a národy ti předám do dědictví, v trvalé vlastnictví i dálavy země. [9] Rozdrtíš je železnou holí, rozbiješ je jak nádobu z hlíny." [10] Nuže, králové, mějte rozum, dejte na výstrahu, soudcové země! [11] Služte Hospodinu s bázní a jásejte s chvěním. [12] Líbejte syna, ať se nerozhněvá, ať na cestě nezhyne, jestliže jen málo vzplane hněvem. Blaze všem, kteří se k němu utíkají!

Z kapitola 3.

[1] Žalm Davidův, když prchal před svým synem Abšalómem. [2] Hospodine, jak mnoho je těch, kteří mě souží, mnoho je těch, kdo proti mně povstávají! [3] Mnoho je těch, kteří o mně prohlašují: "Ten u Boha spásu nenalezne." [4] Ze všech stran jsi mi však, Hospodine, štítem, tys má sláva, ty mi pozvedáš hlavu. [5] Pozvedám hlas k Hospodinu, a on ze své svaté hory mi už odpovídá. [6] Ulehnu, usnu a probudím se, neboť Hospodin mě podepírá. [7] Nebojím se davu desetitisíců, kteří kolem proti mně se kladou. [8] Povstaň, Hospodine, zachraň mě, můj Bože! Rozbiješ čelisti všem mým nepřátelům, svévolníkům zvyrážíš zuby. [9] V Hospodinu je spása. S tvým lidem je tvoje požehnání!

Z kapitola 4.

[1] Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. Žalm Davidův. [2] Když volám, odpověz mi, Bože mé spravedlnosti! V souzení mi zjednáš volnost. Smiluj se nade mnou, vyslyš mou modlitbu! [3] "Urození, dlouho ještě bude tupena má sláva? Milujete marnost, vyhledáváte lež. [4] Vězte, Hospodin pro svého věrného koná divy. Hospodin slyší, když k němu volám. [5] Jste tím pobouřeni, nezhrěšte však. Přemítejte o tom v srdci na loži a buďte zticha. [6] Oběť spravedlnosti mu obětujte, důvěřujte Hospodinu." [7] Mnozí říkají: "Kdo nám dá užít dobrých věcí?" Avšak nad námi ať vzejde jas tvé tváře, Hospodine! [8] Mému srdci dáváš větší radost, než mívají oni z hojných žní a vinobraní. [9] Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet.

Z kapitola 5.

[1] Pro předního zpěváka ke hře na flétnu. Žalm Davidův. [2] Hospodine, přej sluchu mým slovům, měj porozumění pro mou zneklidněnou mysl. [3] Pozornost mi věnuj, když o pomoc volám, můj Králi, můj Bože, vždyť se modlím k tobě! [4] Hospodine, ty můj hlas uslyšíš zrána, ráno ti připravím oběť a budu čekat. [5] Ty nejsi bůh, který má zálibu ve svévoli, zlý nemůže být u tebe hostem, [6] tobě nesmějí na oči potřeštěnci, nenávidíš všechny, kdo páchají ničemností, [7] do záhuby vrháš ty, kdo lživě mluví. Kdo prolévá krev a jedná listivě, toho má Hospodin v ohavnosti. [8] Já však pro tvé hojné milosrdenství smím přicházet do tvého domu, smím se klanět před tvým svatým chrámem ve tvé bázni. [9] Hospodine, ve své spravedlnosti mě veď navzdory těm, kdo proti mně sočí, svou cestu přede mnou učíš přímou. [10] Vždyť na jejich ústa není spolehnouti, jejich nitro je zdroj zhouby, jejich hrdlo je hrob otevřený, na jazyku samé úlisnosti. [11] Odhal jejich vinu, Bože, ať doplatí na své plány, zavrhní je pro tak četné jejich nevěrnosti, vždyť vzdorují tobě! [12] Ať se zaradují všichni, kdo se k tobě utíkají; věčně budou plesat, když je budeš chránit, jásosem tě budou oslavovat ti, kdo milují tvé jméno. [13] Spravedlivému, Hospodine, žehnáš, jako pavézou ho obklopuješ přízní.

Z kapitola 6.

[1] Pro předního zpěváka za doprovodu osmistrunných nástrojů. Žalm Davidův. [2] Nekárej mě, Hospodine, ve svém hněvu, netrestej mě ve svém rozhořčení! [3] Smiluj se nade mnou, Hospodine, chřadnu, Hospodine, uzdrav mě, mé kosti trnou děsem. [4] Má duše je tolik vyděšená, a ty, Hospodine, dokdy budeš váhat? [5] Vrať se, Hospodine, braň mě, pro své milosrdenství mě zachraň! [6] Mezi mrtvými tě nebude nic připomínat; což ti v podsvětí vzdá někdo chválu? [7] Vyčerpán jsem nářkem, každé noci smáčím svou podušku pláčem, skráním slzami své lože. [8] Zrak mi slabne hořem, kalí se mi vinou všech mých protivníků. [9] Pryč ode mne všichni, kdo pácháte ničemností! Hospodin můj hlasitý pláč slyší, [10] Hospodin slyší mou prosbu, moji modlitbu Hospodin přijme. [11] Hanba a velký děs padnou na všechny mé nepřátele. Pryč odtáhnou v náhlém zahanbení.

Z kapitola 7.

[1] Tklivá píseň Davidova, kterou zpíval Hospodinu kvůli Benjamínci Kúšovi. [2] Hospodine, Bože můj, k tobě se utíkám, zachraň mě a vytrhni z rukou

všech, kdo mě stíhají, [3] aby mě jako lev nerozsápal ten, který odvléká, a kdo by vytrhl, není. [4] Hospodine, Bože můj, jestliže jsem něco spáchal, jestliže lpí bezpráví na mých dlaních, [5] jestliže jsem odplácel zlem tomu, který mi přál pokoj, nebo z prázdných ohledů jsem šetřil protivníka, [6] ať nepřítel stíhá moji duši, chytí a zašlape do země můj život, ať uvede v prach mou slávu. [7] Povstaň, Hospodine, ve svém hněvu, proti zuřivosti protivníků mých se zvedni, bděle při mně stůj na soudu, k němuž jsi dal příkaz. [8] Pospolitost národů až kolem tebe stane, k soudu nad nimi se navrát na výšinu. [9] Sám Hospodin povede při s lidmi. Dopomoz mi, Hospodine, k právu, podle mé spravedlnosti a bezúhonnosti. [10] Kéž je konec zlobě svévolníků. Dej, ať spravedlivý stojí pevně, Bože spravedlivý, jenž zkoumáš srdce a ledví! [11] Štítím je mi Bůh, on zachraňuje ty, kdo mají přímé srdce. [12] Bůh je spravedlivý soudce; každý den má Bůh proč vzplanout hněvem. [13] Což si znovu člověk nebrousí svůj meč? Napíná svůj luk a míří, [14] smrtonosnou zbraň si chystá, šípy ohnivé si připravuje. [15] Počíná-li ničemnosti, zplodí trápení a zrodí křivdy. [16] Kope jámu, vyhloubí ji, spadne však do pasti, kterou chystá. [17] To, čím jiné trápí, jemu se na hlavu vrátí, jeho násilnictví na lebku mu padne. [18] Budu vzdávat chválu Hospodinu, že je spravedlivý, budu zpívat žalmy jménu Hospodina, Boha nejvyššího.

Z kapitola 8.

[1] Pro předního zpěváka podle gatského způsobu. Žalm Davidův. [2] Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi! Svou velebnost vyvyšil jsi nad nebesa. [3] Ústy nemluvnat a kojenců jsi vybudoval mocný val proti svým protivníkům a zastavil nepřítele planoucího pomstou. [4] Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: [5] Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? [6] Jen maličko jsi ho omezil, že není roven Bohu, korunuješ ho slávou a důstojností. [7] Svěřuješ mu vládu nad dílem svých rukou, všechno pod nohy mu kladeš: [8] všechen brav a skot a také polní zvířata [9] a ptactvo nebeské a mořské ryby, i netvora, který se prohání po mořských stezkách. [10] Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi!

Z kapitola 9.

[1] Pro předního zpěváka. Podle mút-labben. Žalm Davidův. [2] Hospodine, celým svým srdcem ti vzdávám chválu, o všech divuplných činech tvých chci vypravovat. [3] Budu se radovat, jásosem tě oslavovat, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy. [4] Moji nepřátelé obrátí se nazpět, upadnou a zhynou před tvou tvář, [5] protožes mi zjednal právo, obhájils mě, usedl jsi na trůn, soudce spravedlivý. [6] Okřikl jsi pronárody, do záhuby svrhl svévolníka, jejich jméno zahladil jsi navěky a navždy. [7] Po nepříteli zůstaly provždy jen trosky. Vyvrátil jsi jejich města, i památka na ně zašla. [8] Hospodin však bude trůnit věčně, soudnou stolicí má připravenou. [9] Rozsoudí svět spravedlivě, povede při národů dle práva. [10] Hospodin je zdeptanému nedobytným hradem, v dobách soužení je hradem nedobytným. [11] V tebe nechť doufají, do znají tvé jméno. Vždyť ty, kdo se dotazují po tvé vůli, neopouštíš, Hospodine. [12] Pějte žalmy Hospodinu, který na Sijónu trůní, oznamujte mezi lidmi jeho skutky. [13] Za prolitou krev k odpovědnosti volá, pamatuje na ni, na úpění ponížených nezapomněl. [14] Hospodine, smiluj se nade mnou, pohleď, jak mě ponižují ti, kteří mě nenávidí, smiluj se ty, jenž mě zvedáš z bran smrti! [15] O všech chvályhodných činech tvých chci vypravovat v branách sijónské dcery, budu jásat nad tím, žes mě spasil. [16] Pronárody klesly do pasti, již udělaly, v síti, kterou nastražily, uvízla jim noha. [17] Hospodin tu zřejmě zjednal právo: svévolník uvízl v léčce přichystané vlastní rukou. - Higgájón. [18] Do podsvětí se navrátí svévolníci, všechny pronárody, jež na Boha zapomněly. [19] Ubožák však nikdy neupadne v zapomnění; naděje ponížených nikdy neztroskotá. [20] Povstaň, Hospodine, ať si člověk nezakládá na své moci, ať už pronárody stanou před tvým soudem! [21] Hospodine, zdrť je strachem, ať si pronárody uvědomí, že jsou jenom lidé.

Z kapitola 10.

[1] Hospodine, proč jen stojíš v dálí, v dobách soužení se skrýváš? [2] Ponížený je pro zpučnost svévolníka v jednom ohni. Ať se zapletou v těch piklech, které vymýšlejí! [3] Když svévolník chválí, pak jen pro své choutky, když chamtivec dobrořečí, znevažuje Hospodina. [4] Svévolník ve zpučném hněvu říká: "Bůh nic nevypátrá, Bůh tu není." Odtud všechny jeho pikle. [5] Úspěšné jsou jeho cesty v každé době, vysoko jsou od něho tvé soudy, soptí proti všem svým protivníkům. [6] Žikává si v srdci: "Mnou nic neotřese. Z pokolení do pokolení mě nepotká nic zlého." [7] V ústech má jen samou kletbu, lest a útisk, na jazyku trápení a ničemnosti. [8] Na nádvořích číhá na čekané, v skryších vraždí nevinného, jeho oči pasou po bezbranném. [9] Číhá v úkrytu jak v houští lev, číhá na poníženého, aby se ho zmocnil, zmocnil se ho, do sítě ho vtáhl. [10] Plíží se a krčí a bezbranní upadají do jeho spárů. [11] Žikává si v srdci: "Bůh vše zapomíná, skryl svou tvář, nikdy nic nevidí." [12] Povstaň, Hospodine Bože, pozvedni svou ruku, nezapomeň na ponižované! [13] Smí svévolník znevažovat Boha, říkat si v srdci: "Ty nic nevypátráš?" [14] Ty však vidíš trápení a hoře. Shlédneš a vše vezmeš do svých rukou. Bezbranný se spoléhá na tebe, sirotkovi poskytuješ pomoc. [15] Přeraz paži svévolníka, paži zlého. Jeho svévoli vypátráš, nic ti neunikne. [16] Hospodin je Králem navěky a navždy, pronárody zmizí z jeho země. [17] Tužbu pokorných vyslycháš, Hospodine, jejich srdce posiluješ, máš pozorné ucho, [18] zjednáš právo sirotkovi, právo zdeptanému; člověk na zemi už nebude vzbuzovat strach.

Z kapitola 11.

[1] Pro předního zpěváka, Davidův. Utíkám se k Hospodinu. Pročpak mi říkáte: "Jen si lítej, ptáče, po té vaší hoře! [2] Hle, jak svévolníci luk už napínají, šípy na tětívu kladou, aby skláli ve tmách ty, kdo mají přímé srdce. [3] Když se všechno od základů hroutí, co dokáže spravedlivý?" [4] Hospodin je ve svém svatém chrámu, Hospodin má trůn svůj na nebesích. Jeho oči hledí, jeho pohled zkoumá lidské syny. [5] Hospodin zkoumá spravedlivého i svévolníka; toho, kdo miluje násilí, z té duše nenávidí. [6] Sešle na svévolníky déšť žhavého uhlí a hořící síry, jejich údělem se stane žhoucí víchr. [7] Hospodin je spravedlivý, miluje vše, co je spravedlivé; jeho tvář pohlíží na přímého.

Z kapitola 12.

[1] Pro předního zpěváka za doprovodu osmistrunného nástroje, žalm Davidův. [2] Hospodine, pomoz! Se zbožným je konec, berou za své věrní mezi lidmi. [3] Jeden druhého svou řečí šálí, mluví úlisnými rty a obojakým srdcem. [4] Kéž Hospodin zcela vymýtí ty úlisné rty, jazyk, co se velikášsky chvástá. [5] ty, kdo říkají: "Náš jazyk převahu nám zaručuje, máme přeče ústa. Kdo je naším Pánem?" [6] "Pro útlak ponižených, pro sténání ubožáků teď povstanu," praví Hospodin, "daruji spásu tomu, proti němuž svévolník sptí." [7] Co vysloví Hospodin, jsou slova ryzí, stříbro přetavené do kadluby v zemi, sedmkrátě protříbené. [8] Ty je, Hospodine, budeš střežit, navěky nás budeš chránit před tím pokolením; [9] kolem obcházejí svévolníci a vzmáhá se mezi lidmi neurvalost.

Z kapitola 13.

[1] Pro předního zpěváka, žalm Davidův. [2] Dlouho ještě, Hospodine, na mě ani nevzpomeneš? Dlouho ještě chceš mi svou tvář skrývat? [3] Dlouho ještě musím sám u sebe hledat rady, strastmi se den ze dne v srdci soužit? Dlouho ještě se bude můj nepřítel proti mně vyvyšovat? [4] Shlédni, Hospodine, Bože můj, a odpověz mi! Rozjasni mé oči, ať neusnu spánkem smrti, [5] ať nepřítel neřekne: "Zdolal jsem ho!" Moji protivníci budou jásat, zhrotím-li se. [6] Já v tvé milosrdenství však doufám, moje srdce jásá nad tvou spásou. Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal.

Z kapitola 14.

[1] Pro předního zpěváka, Davidův. Bloud si v srdci říká: "Bůh tu není." Všichni kazí, zohavují, na co sáhnou, nikdo nic dobrého neudělá. [2] Hospodin na lidi pohlíží z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boží vůli. [3] Zpronevěřili se všichni, zvrhli se do jednoho, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo. [4] Což nevědí všichni, kdo páchají ničemností, kdo jedí můj lid, jako by jedli chleba, ti, kdo Hospodina nevzývají, [5] že se jednou třást budou strachem? S pokolením spravedlivého je Bůh. [6] Radu poniženého ostouzíte, ale Hospodin je jeho útočiště. [7] Kéž už přijde Izraeli ze Sijónu spása! Až Hospodin změní úděl svého lidu, bude Jákob jásat, Izrael se zaraduje.

Z kapitola 15.

[1] Žalm Davidův. Hospodine, kdo smí pobývat v tvém stanu, kdo smí bydlet na tvé svaté hoře? [2] Ten, kdo žije bezúhonně, ten, kdo jedná spravedlivě, ten, kdo ze srdce zastává pravdu, [3] nemá pomlouvačný jazyk, druhému nedělá nic zlého, na svého druha nekydá hanu, [4] pohrdá tím, kdo je hoden zavržení, váží si těch, kdo se bojí Hospodina, nemění, co odpřisáhl, byť i ke své škodě, [5] nepůjčuje na lichvářský úrok, nedá se podplatit proti nevinnému. Ten, kdo takto jedná, nikdy se nezhroutí.

Z kapitola 16.

[1] Pamětní zápis; Davidův. Ochraňuj mě, Bože, utíkám se k tobě! [2] Pravím Hospodinu: "Ty jsi, Panovníku, moje dobro, nad tebe není." [3] Svátým, těm, kteří jsou v této zemi, pravím, těm vznešeným, jež jsem si oblíbil nade všechno: [4] "Útrapy si rozmnoží, kdo běhají za jinými bohy. Ani trochu krve v úlitbu jim nedám, jejich jméno nepřejde mi přes rty." [5] Hospodin je podíl mně určený, je můj kalich; můj los držíš pevně, Hospodine. [6] Měřicí provazce mi padly v kraji blaha, moje dědictví je velkolepé! [7] Dobrořečím Hospodinu, on mi radí, i v noci mě moje ledví napomíná. [8] Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. [9] Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, [10] neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. [11] Stezku života mi dávaš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.

Z kapitola 17.

[1] Modlitba; Davidova. Hospodine, slyš při spravedlivou, věnuj pozornost mému bédování, dopřej sluchu mé modlitbě z bezelstných rtů. [2] Ty sám vynes nade mnou rozsudek; tvoje oči vidí, kde je právo. [3] Zkoumal jsi mé srdce, dozíral jsi v noci, tříbil jsi mě, nic ti neuniklo, ani úmysl, jenž nepřešel mi přes rty. [4] Pokud jde o lidské činy, slovu tvých rtů věren vyvaroval jsem se stezek rozvratníka. [5] Drž mé kroky ve svých stopách, aby moje nohy neuklouzly. [6] K tobě volám a ty odpovíš mi, Bože, nakloň ke mně ucho, slyš, co říkám. [7] Ukaž divy svého milosrdenství, spasiteli těch, kdo před útočníky se k pravici tvé utíkají. [8] Ochraňuj mě jako zřítelnicí oka, skryj mě ve stínu svých křídel [9] před svévolníky, kteří zahubit mě chtějí, úhlavními nepřáteli, když mě obkličují. [10] Tukem obrostlo jim srdce, jejich ústa mluví zpupně. [11] Kruhem svírají mě při každém kroku, slídí zrakem, jak mě dostat k zemi. [12] Můj nepřítel podobá se lvu, jenž lační po kořisti, je jak lvíče, které číhá vskrytu. [13] Povstaň, Hospodine, předejdi jej, sraz ho! Kéž mi dá tvůj meč vyváznout z moci svévolníka [14] a tvá ruka, Hospodine, z moci lidí, lidí věku tohoto, jejichž podílem je pouze život. Ty jim ze svých zásob plníš břicho, sytí se i synové a zbytek nechávají nemluvnatům. [15] Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým jevem.

Z kapitola 18.

[1] Pro předního zpěváka. Žalm Hospodinova služebníka Davida, který přednášel slova této písně Hospodinu v den, kdy jej Hospodin vysvobodil ze spárů všech jeho nepřátel i z rukou Saulových. [2] Pravil: Miluji tě vroucně, Hospodine, moje sílo. [3] Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade! [4] Když jsem vzýval Hospodina, jemuž patří chvála, byl jsem zachráněn před svými nepřáteli. [5] Ovinuly mě provazy smrti, zachvátily mě dravé proudy Ničemníka, [6] provazy podsvětí se kolem mne stáhly, dostihly mě léčky smrti. [7] V souzení jsem vzýval Hospodina, k svému Bohu o pomoc jsem volal. Uslyšel můj hlas ze svého chrámu, mé volání

proniklo až k jeho sluchu. [8] Země se zachvěla, roztřásla se, hory v základech se hnuly, chvěly se před jeho plamenným hněvem. [9] Z chřípí se mu valil dým, z úst sžirající oheň, planoucí řefavé uhlí. [10] Sklonil nebesa a sestupoval, pod nohama černé mračno. [11] Na cheruba usedl a letěl a vznášel se na perutích větru. [12] Temno učinil svou skrýš, stánkem kolem sebe, temné vodstvo, mračna prachu. [13] Mračna se hnala před jeho jasem, krupobití a hořící uhlí. [14] Hospodin na nebi zaburácel, Nejvyšší vydal svůj hlas, krupobití a hořící uhlí. [15] Vyslal své šípy a rozehnal mračna, množstvím blesků je uvedl v zmatek. [16] Tu se objevila koryta vod, základy světa se obnažily, když jsi, Hospodine, zaútočil, když jsi zadul svým hněvivým dechem. [17] Vztáhl ruku z výše, uchopil mě, vytáhl mě z nesmírného vodstva. [18] Nepříteli mocnému mě vyrval, těm, kdo nenáviděli mě, kdo zdatnější byli. [19] Přepadli mě v den mých béd, ale Hospodin mě podepíral, [20] učinil mě volným; ubránil mě, protože si mě oblíbil. [21] Hospodin mi odplatil podle mé spravedlnosti, odměnil mě podle čistoty mých rukou, [22] neboť jsem dbal na Hospodinovy cesty, neodvrátil jsem se svévolně od svého Boha. [23] Všechny jeho řady jsem měl na zřeteli, neodvrhl jeho nařízení. [24] Jeho jsem se dokonale držel, varoval se nepravosti. [25] Podle mé spravedlnosti mě Hospodin odměňoval, podle čistoty mých rukou, tak jak jevila se jemu. [26] Ty věrnému osvědčuješ věrnost, muži dokonalému svou dokonalost, [27] ryzímu svou ryzost osvědčuješ, s neupřímným se však pouštíš do zápasu. [28] Ty lid ponížený zachraňuješ, ale povýšené nutíš sklopit oči. [29] Ty mi rozsvěčuješ světlo, Hospodine. Můj Bůh září do mých temnot. [30] S tebou proběhnu i nepřátelskou vřavou, se svým Bohem zdolám hradbu, [31] s Bohem, jehož cesta je tak dokonalá! To, co řekne Hospodin, je protřibené. On je štítem všech, kteří se k němu utíkají. [32] Kdo je Bůh krom Hospodina, kdo je skála, ne-li Bůh náš! [33] Bůh, který mě opásává statečností a mou cestu činí dokonalou, [34] ten dává mým nohám hbitost laně, na mých posvátných návrších mi dopřává stanout, [35] učí bojovat mé ruce a mé paže napnout bronzový luk. [36] Podal jsi mi štít své spásy, tvoje pravice mě podepírá, tvá mírnost mé síly rozmnožila. [37] Dals volnost mým krokům, nohy se mi nepodvrtnou. [38] Budu stíhat nepřátele, dopadnu je. Nevrátím se zpět, dokud je neodolám. [39] Rozdrtím je, že už nepovstanou, pod nohy mi padnou. [40] Opásals mě statečností k boji; ty, kdo povstávají proti mně, sám srazíš. [41] Obrátil jsi na útek mé nepřátele, navždy umlčíš ty, kdo mě nenávidí. [42] Budou volat o pomoc, a nespasí je nikdo, volat k Hospodinu, ale neodpoví. [43] Roztluču je, budou jako prach ve větru, smetu je jak bláto z ulic. [44] Dals mi vyváznout z rozbrojů lidu, vůdcem pronárodů jsi mě ustanovil. Sloužit bude mi i lid, který jsem neznal. [45] Na slovo mě uposlechnou, cizinci se budou vtírat do mé přízně. [46] Cizinci jak tráva zvadnou, vypotácejí se ze svých hradišť. [47] Živ je Hospodin! Buď požehnána moje skála, vyvýšen buď Bůh, má spása! [48] Bůh, jenž mě pověřil vykonáním pomsty, národy mi podrobuje. [49] Vysvoboditeli od nepřátel, pozvedáš mě nad ty, kdo proti mně povstávají, ty mě násilníku vyrveš. [50] Proto ti vzdám, Hospodine, mezi pronárody chválu, budu zpívat žalmy tvému jménu. [51] Velká vítězství dopřává svému králi, prokazuje milosrdenství svému pomazanému, Davidovi, a jeho potomstvu navěky!

Z kapitola 19.

[1] Pro předního zpěváka. Žalm Davidův. [2] Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. [3] Svoji řeč předává jeden den druhému, noc noci sděluje poznatky. [4] Není to řeč lidská, nejsou to slova, takový hlas od nich nelze slyšet. [5] Jejich tón zvučí celičkou zemí, zní jejich hovor po širém světě. Bůh slunci na nebi postavil stan. [6] Ono jak ženich z komnaty vyjde, vesele jako rek, když běží k cíli. [7] Vychází na jednom okraji nebes, probíhá obloukem k druhému konci a nic se neskryje před jeho žářem. [8] Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. [9] Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost v srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. [10] Hospodinova bázeň je čistá, obstojí navždy. Hospodinovy řady jsou pravda, jsou nejvyšší spravedlivé, [11] nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata, sladší než med, než včelí med z plástve. [12] Jsou poučením i pro tvého služebníka, když na ně dbá, má odměnu hojnou. [13] Kdo může rozpoznat bludy? Zprost mě i vin, jež jsou mi skryty. [14] Též před opovázlivci chraň svého služebníka, nedopusť, aby mi vládli. Pak budu bez vady a shledán čistý, prost množství nevěrností. [15] Kéž se ti líbí řeč mých úst i to, o čem rozjímám v srdci, Hospodine, má skálo, vykupiteli můj!

Z kapitola 20.

[1] Pro předního zpěváka. Žalm Davidův. [2] Kéž ti v den soužení Hospodin odpoví, kéž je ti hradem jméno Boha Jákobova! [3] Kéž ti sešle pomoc ze svatyně, kéž tě podepírá ze Sijónu! [4] Kéž má na paměti všechny tvé obětí dary, kéž tvou oběť zápalnou rád přijme. [5] Kéž ti dá, po čem tvé srdce touží, kéž splní každý tvůj záměr! [6] Budeme plesat nad tvým vítězstvím, vztyčíme praporce ve jménu svého Boha. Kéž splní Hospodin všechna tvá přání! [7] Nyní vím, že Hospodin dá svému pomazanému vítězství, on mu odpoví ze svého svatého nebe bohatýrskými činy své vítězné pravice. [8] Jedni se honosí vozy, jiní koňmi, ale my připomínáme jméno Hospodina, svého Boha. [9] Oni klesali, až padli, my jsme povstali a přetrváme. [10] "Hospodine, pomoz!" Král at' nám odpoví v den, kdy budem volat.

Z kapitola 21.

[1] Pro předního zpěváka. Žalm Davidův. [2] Hospodine, král se raduje z tvé moci, nad tvým vítězstvím vděčně jáás. [3] Splnil jsi mu touhu jeho srdce, prosbě jeho rtů jsi neodepřel. [4] Vyšels mu stířící štědrým požehnáním, na hlavu mu kladeš korunu z ryzího zlata. [5] O život tě prosil; daroval jsi mu jej do nejdelších časů, navěky a navždy. [6] Dík tvému vítězství je velká jeho sláva, obestřel jsi ho velebnou důstojností. [7] Učinils ho navždy požehnáním, oblažuješ ho radostí z tvé přítomnosti. [8] Vždyť král doufá v Hospodina; pro milosrdenství Nejvyššího jím nic neotřese. [9] Tvá ruka si najde všechny nepřátele, tvá pravice nalezne ty, kdo tě nenávidí. [10] Rozpálíš je jako pec v čas, kdy se objevíš, Hospodine. Ve svém hněvu je Bůh pohltí, pozře je oheň. [11] Vyhubíš ze země jejich plod a jejich potomstvo mezi lidmi. [12] Ačkoli ti chystali zlý konec a vymysleli pikle, nepořídí. [13] Položíš je na lopatky, napneš proti nim tětivy svých luků. [14] Pozvedni se, Hospodine, ve své moci! Budem zpívat a pět žalmy o tvé bohatýrské síle.

Z kapitola 22.

[1] Pro předního zpěváka. Podle "Laně za ranních červánků". Žalm Davidův. [2] Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám. [3] Bože můj, volám ve dne, a neodpovídáš, nemohu se ztišit ani v noci. [4] Ty jsi ten Svätý, jenž trůn obklopen chválami Izraele. [5] Otcové naši doufali v tebe, doufali, tys jim dal vyváznout. [6] Úpěli k tobě a unikli zmaru, doufali v tebe a nebyli zahanbeni. [7] Já však jsem červ a ne

člověk, potupa lidství, povrhl lidu. [8] Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, šklebí se na mě, potřásají hlavou: [9] "Svěť to Hospodinu!" "Ať mu dá vyváznout, ať ho vysvobodí, když si ho oblíbil!" [10] Ty jsi mě vyvedl z života matky, chovals mě v bezpečí u jejích prsou. [11] Na tebe jsem odkázán už z lůna, z života mé matky ty jsi můj Bůh. [12] Nebuď mi vzdálen, blízko je soužení, na pomoc nikoho nemám! [13] Množství byků mě kruhem svírá, bášanští tuři mě obstoupili. [14] Rozevírají na mě tlamu jak řvoucí lev, když trhá kořist. [15] Rozlívám se jako voda, všechny kosti se mi uvolňují, jako vosk je mé srdce, rozplynulo se v mém nitru. [16] Jako střep vyschla má síla, jazyk mi přisedl k patru. Vrháš mě do prachu smrti! [17] Smečka psů mě kruhem svírá, zlovolná tlupa mě obkličuje; sápour se jako lev na mé ruce a nohy, [18] mohu si spočítat všechny své kosti. Pasou se na mně svým zrakem. [19] Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv. [20] Nebuď mi vzdálen, Hospodine, má sílo, pospěš mi na pomoc! [21] Vysvobod' mou duši od meče, chraň jediné, co mám, před psí tlapou; [22] zachraň mě ze lví tlamy, před rohy jednorožců! - A tys mi odpověděl. [23] O tvém jménu budu vyprávět svým bratřím, ve shromáždění tě budu chválit. [24] Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho! Ctěte ho, všichni potomci Jákobovi, celé Izraelovo potomstvo, žij před ním v bázni! [25] Nepohrdl poníženým, v opovržení ho neměl. Když trpěl příkoří, neukryl před ním svou tvář, slyšel, když k němu o pomoc volal. [26] Od tebe vzejde mi chvála ve velikém shromáždění. Svě sliby splním před těmi, kdo se ho bojí. [27] Pokorní budou jíst dosyta, budou chválit Hospodina ti, kdo se na jeho vůli dotazují. Vaše srdce bude žít navždy. [28] Rozpomenou se a navrátí se k Hospodinu všechny dánavy země. Tobě se budou klanět všechny čeledi pronárodů. [29] Vždyť Hospodinu náleží kralovat, i nad pronárody vládnout. [30] Všichni tuční v zemi, ti, kdo jedli a kdo se klaněli, všichni, kteří sestupují v prach, musí před ním padnout na kolena; a jejich duše si život nezachová. [31] Potomstvo bude mu sloužit. O Panovníku budou vyprávět dalšímu pokolení, [32] to přijde a bude hlásat jeho spravedlnost lidu, který se zrodil: "To učinil on!"

Z kapitola 23.

[1] Žalm Davidův. Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. [2] Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, [3] naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. [4] I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. [5] Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potřááš, kalich mi po okraj plníš. [6] Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů.

Z kapitola 24.

[1] Davidův; žalm. Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. [2] To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy. [3] Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě? [4] Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřisáhal lstivě. [5] Ten dojde požehnání od Hospodina, spravedlnosti od Boha, své spásy. [6] To je pokolení těch, kdo se na jeho vůli dotazují. Ti, kdo hledají tvou tvář - toť Jákob. [7] Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy. [8] Kdo to je Král slávy? Hospodin, mocný bohatýr, Hospodin, bohatýr v boji. [9] Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy. [10] Kdo to je Král slávy? Hospodin zástupí, on je Král slávy!

Z kapitola 25.

[1] Davidův. K tobě, Hospodine, pozvedám svou duši, [2] v tebe doufám, Bože můj, kéž nejsem zahanben, ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. [3] Ano, nebude zahanben, kdo skládá naději v tebe, zahanbeni budou věrolomní, vyjdou s prázdnou. [4] Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. [5] Veď mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása, každodenně skládám svou naději v tebe. [6] Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti. [7] Nepřipomínej si hříchy mého mládí, moje nevěrnosti, pamatuj na mě se svým milosrdenstvím pro svou dobrotivost, Hospodine. [8] Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. [9] On pokorně vede cestou práva, on pokorně učí chodit po své cestě. [10] Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. [11] Pro své jméno, Hospodine, odpusť mi mou nepravost, je velká. [12] Jak je tomu s mužem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit. [13] Jeho duše se uhostí v dobrou, jeho potomstvo obdrží zemi. [14] Hospodinovo tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známost jim uvádí svou smlouvu. [15] Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy. [16] Obráť ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížený. [17] Mému srdci přibývá soužení. Vyveď mě z úzkostí. [18] Pohleď na mé pokoření, na moje trápení, sejmi ze mne všechny hříchy. [19] Pohleď, jak mnoho je mých nepřátel, jak zavile mě nenávidí. [20] Ochraňuj můj život, vysvobod' mě, ať nejsem zahanben, vždyť se utíkám k tobě. [21] Bezúhonnost a přímost mě chrání, svou naději skládám v tebe. [22] Bože, vykup Izraele ze všeho soužení!

Z kapitola 26.

[1] Davidův. Dopomoz mi, Hospodine, k právu. Žil jsem bezúhonně, neochvějně doufal v Hospodina. [2] Hospodine, zkoumej mě a podrob zkoušce, protřib moje ledví a mé srdce! [3] Tvoje milosrdenství mám před očima, řídím se tvou pravdou. [4] Nesedávám s šalebníky, nescházím se s potměšilci. [5] Schůzky zlovolníků nenávidím, mezi svévolníky nezasednu. [6] Umývám si ruce v nevinnosti, při tvém oltáři se držím, Hospodine, [7] aby bylo slyšet mé hlasité díkyvdání, abych vyprávěl o všech tvých divech. [8] Hospodine, zamiloval jsem si dům, v němž bydlíš, místo, kde má přibýtek tvá sláva. [9] Nesmeť spolu s hříšníky mou duši a můj život s těmi, kdo krev prolévají, [10] kterým na rukou lpí mrzkost, jejichž pravice je plná úplatků. [11] Já přec žiji bezúhonně, vykup mě, smiluj se nade mnou! [12] Moje noha stojí na rovině, v shromážděních budu dobrořečit Hospodinu.

Z kapitola 27.

[1] Davidův. Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je zástita mého života, z koho bych měl strach? [2] Když se na mě vrhli zlovolníci, aby pozřeli mé tělo, protivníci, moji nepřátelé, sami klopytli a padli. [3] Kdyby se proti mně položilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň, kdyby

proti mně i bitva vzplála, přece budu doufat. [4] O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat: abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu, abych patřil na Hospodinovu vlídnost a zpytoval jeho vůli v chrámu. [5] On mě ve zlý den schová ve svém stánku, ukryje mě v skrýši svého stanu, na skálu mě zvedne. [6] Již teď zvedám hlavu nad své nepřátele kolem. V jeho stanu budu obětovat své oběti za hlaholu polnic, budu zpívat, prozpěvovat žalmy Hospodinu. [7] Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi! [8] Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: "Hleďte mou tvář." Hospodine, tvář tvou hledám. [9] Svoji tvář přede mnou neukryvej, v hněvu nezamítej svého služebníka. Ty jsi byl má pomoc, neodvrhuj mě a neopouštěj, Bože, moje spáso. [10] I kdyby mě opustil můj otec, moje matka, Hospodin se mě vždy ujme. [11] Hospodine, ukaž mi svou cestu, veď mě rovnou stezkou navzdory těm, kdo proti mně sočí. [12] Nevydávej mě zvůli mých protivníků! Zvedli se proti mně křiví svědkové, i ten, z něhož násilí číší. [13] Jak bych nevěřil, že budu hledět na Hospodinovu dobrotivost v zemi živých! [14] Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!

Z kapitola 28.

[1] Davidův. K tobě, Hospodine, volám, neboť ke mně hluchý, skálo moje. Neozveš-li se mi, budu podoben těm, kteří sestupují v jámu. [2] Vyslyš moje prosby, k tobě o pomoc teď volám, pozvedám své ruce k svatostánku tvé svatyně. [3] Mezi lidi svévolné mě nezařazuj, mezi pachatele ničemností. S bližním rozmlouvají o pokoji, ale v srdci mají zlobu. [4] Nalož s nimi podle jejich skutků, podle jejich zlého počínání. Nalož s nimi podle díla jejich rukou, podle zásluhy jim odplat. [5] Když jim nezáleží na Hospodinových skutcích a na díle jeho rukou, rozmetá je a víc nezbuduje. [6] Požehnán buď Hospodin, že vyslyšel mé prosby! [7] Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jáším, svou písní mu budu vzdávat chválu. [8] Hospodin je síla svého lidu, spásná záštita svého pomazaného. [9] Zachraň svůj lid a žehnej dědictví svému, buď mu pastýřem a nes jej na ramenou věčně!

Z kapitola 29.

[1] Žalm Davidův. Přiznejte Hospodinu, synové Boží, přiznejte Hospodinu slávu a sílu. [2] Přiznejte Hospodinu slávu jeho jména, v nádheře svatyně klanějte se Hospodinu. [3] Hospodinův hlas burácí nad vodami, zahřimal Bůh slávy, Hospodin nad mocným vodstvem. [4] Hospodinův hlas je plný moci, Hospodinův hlas je plný důstojnosti. [5] Hospodinův hlas poráží cedry, Hospodin poráží cedry libanónské. [6] Nutí poskakovat Libanón jak býčka, Sirjón jako mládě jednorozce. [7] Hospodinův hlas křeše plameny ohně. [8] Hospodinův hlas nutí poušť svíjet se v křeči, Hospodin nutí svíjet se v křeči poušť Kádeš. [9] Hospodinův hlas nutí laně k porodu, sloupává z lesních stromů kůru a vše v jeho chrámu volá: "Sláva!" [10] Hospodin trůnil nad potopou, Hospodin bude trůnit jako král navěky. [11] Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin žehná svůj lid pokojem.

Z kapitola 30.

[1] Žalm. Píseň při posvěcení Hospodinova domu. Davidův. [2] Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřáls mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali. [3] Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě. [4] Vyvedl jsi mě z podsvětí, Hospodine, zachovals mě při životě, abych nesestoupil v jámu. [5] Pějte žalmy Hospodinu, jeho věrní, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost, [6] neboť jeho hněv je na okamžik, jeho přízeň však na celý život. Večer se uhostí pláč, a ráno všechno plesá. [7] V dobách pohody jsem řekl: Mnou nikdy nic neotřese. [8] Hospodine, svou přízní jsi mocnou učinil mou horu. Ukryls tvář a zděsil jsem se. [9] K tobě, Hospodine, volám, tebe, Panovníku, prosím: [10] Jaký užitek vzejde z mé krve, sestoupím-li v jámu? Což ti prach vzdá chválu, bude hlásat tvoji věrnost? [11] Hospodine, slyš a smiluj se nade mnou, buď mi pomocníkem, Hospodine. [12] Můj nářek jsi změnil v taneční rej, vysvlékls mě z žíněného roucha, opásal jsi mě radostí, [13] aby má sláva ti pěla žalmy a již neumlkla. Hospodine, Bože můj, budu ti vzdávat chválu věčně.

Z kapitola 31.

[1] Pro předního zpěváka. Žalm Davidův. [2] Hospodine, utíkám se k tobě, kéž nejsem na věky zahanben; pomoz mi vyváznout pro svou spravedlnost! [3] Skloň ke mně své ucho, pospěš, vysvobod mě, buď mi skálou záštitnou, buď opevněným domem pro mou spáso. [4] Tys můj skalní štít a pevná tvrz má, veď mě pro své jméno a doved mě k cíli. [5] Vyveč mě z té sítě, již mi nastražili, vždyť jsi záštita má. [6] Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný. [7] Nenávidím ty, kdo se drží šalebných přeludů, já spoléhám na Hospodina. [8] Z tvého milosrdenství se budu radovat a budu jásat, že jsi shlédli na mé pokoření. Vždyť ty víš, co sužuje mou duši. [9] Nevydal jsi mě do rukou nepřítelů, dopřáls volnosti mým nohám. [10] Hospodine, smiluj se, vždyť se tak soužím, zrak mi slábne hořem, moje duše i mé tělo chřadnou. [11] V strastech pomíjí můj život, moje léta v nářku, pro mou nepravost mi ubývá sil a mé kosti slábnou. [12] Potupen jsem všemi protivníky, a sousedy nejvíc; známí ze mne mají strach, spatří-li mě venku, vyhnou se mi. [13] Sešel jsem jim z mysli jako mrtvý, jako rozbitá nádoba. [14] Z mnoha stran pomluvy slyším. Kolkolem děs! Smlouvají se na mě, kují pikle, chtějí mi vzít život. [15] Já však, Hospodine, důvěřuji tobě, pravím: "Ty jsi můj Bůh, [16] moje budoucnost je ve tvých rukou." Vysvobod mě z rukou nepřátel a těch, kdo pronásledují mě. [17] Rozjasni tvář nad svým služebníkem, ve svém milosrdenství mě zachraň. [18] Hospodine, kéž nejsem zahanben, když tě volám; ať jsou zahanbeni svévolníci, ať v podsvětí zmlknou. [19] Ať oněmějí zrádné rty, jež mluví proti spravedlivému tak urážlivě, zpupně, s pohrdáním. [20] Jak nesmírná je tvoje dobrotivost, kterou jsi uchoval těm, kdo se tě bojí, a prokázal těm, kteří se k tobě utíkají, před zraky všech lidí. [21] Ukryváš je u sebe v své skrýši před srocením, před jazyky svárlivými schováváš je v stánku. [22] Požehnán buď Hospodin, že mi prokázal divy svého milosrdenství v nepřístupném městě! [23] A já jsem si ukvapeně řekl: "Jsem zapuzen, nechceš mě už vidět." Avšak vyslyšel jsi moje prosby, když jsem k tobě o pomoc volal. [24] Milujte Hospodina, všichni jeho zbožní, Hospodin své věrné opatruje, odplácí však plnou měrou těm, kteří si vedou zpupně. [25] Buďte rozhodní a buďte udatného srdce, všichni, kdo čekáte na Hospodina!

Z kapitola 32.

[1] Davidův; poučující. Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sňata, jehož hřích je přikryt. [2] Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není zálužnosti. [3] Mičel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronáříkal. [4] Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysýchal mně morek jako v letním žáru. [5] Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: "Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti." A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj. [6] Proto ať se každý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt. I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne. [7] Tys má skrýše, ty mě chráníš před soužením, nad tím, že jsem vyvázl, zaplesá všechno kolem. [8] Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko. [9] Nebudte jako kůň či mezek bez rozumu: toho zdobí ohlávka a uzda na zkrocení, jinak ho u sebe neudržíš. [10] Mnoho bolestí postihne svévolníka, toho však, kdo doufá v Hospodina, obklopuje milosrdenství. [11] Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte všichni, kdo máte přímé srdce!

Z kapitola 33.

[1] Zaplesejte, spravedliví, Hospodinu, přímým lidem sluší se ho chválit. [2] Hospodinu vzdejte chválu při citaře, zpívejte mu žalmy s harfou o deseti strunách. [3] Zpívejte mu novou píseň, hrejte dobře za hlaholu polnic. [4] Neboť slovo Hospodinovo je přímé, v každém svém díle je věrný. [5] Miluje spravedlnost a právo, Hospodinova milosrdenství je plná země. [6] Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechen jejich zástup. [7] Jako hrází drží pohromadě mořské vody, vodstva propastí uložil v zásobnicích. [8] Boj se Hospodina, celá země, všichni obyvatelé světa, žijte v jeho bázni! [9] Co on řekl, to se stalo, jak přikázal, tak vše stojí. [10] Záměry národů Hospodin maří, lidem úmysly hatí. [11] Záměry Hospodinovy platí věčně, úmysly jeho srdce po všechna pokolení. [12] Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví. [13] Hospodin se dívá z nebe, vidí všechny lidské syny, [14] ze svého pevného trůnu shlíží na všechny, kdo obývají zemi. [15] On utvořil srdce každého z nich, on též rozumí všem jejich skutkům. [16] Král se nezachrání velkým vojskem, rek se nevyprostí velkou zmužilostí. [17] Selže kůň, k záchraně nepostačí, velkou silou svou k úniku nepomůže. [18] Ale oko Hospodinovo bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo čekají na jeho milosrdenství, [19] aby ze smrti je vysvobodil, naživu je zachoval v čas hladu. [20] Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. [21] Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. [22] Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme!

Z kapitola 34.

[1] Davidův, když změnil své chování před abímelekem, a ten ho vypudil a on odešel. [2] Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. [3] O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. [4] Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujeme spolu jeho jméno. [5] Dotázal jsem se Hospodina a odpověděl mi, vysvobodil mě od všeho, čeho jsem se lekal. [6] Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí. [7] Tento ponížený volal a Hospodin slyšel, ve všem soužení byl jeho spása. [8] Hospodinův anděl se položí tábořem kolem těch, kteří se bojí Boha, a bude je bránit. [9] Okuste a užijte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu. [10] Žijte v Hospodinově bázni, jeho svatí, vždyť kdo se ho bojí, nemají nedostatek. [11] I lvičata strádají a hladovějí, ale nic dobrého nechybí těm, kdo se dotazují Hospodina. [12] Pojďte, synové, poslyšte mě, vyučím vás Hospodinově bázni. [13] Jak je tomu s mužem, který si oblíbil život, jenž miluje dny, v nichž by užil dobra? [14] Sřeží před zlobou svůj jazyk a své rty před zálužnými řečmi. [15] Vyhýbá se zlu a koná dobro, vyhledává pokoj a snaží se o něj. [16] Oči Hospodinovy jsou obráceny k spravedlivým, když volají o pomoc, on nakloní své ucho. [17] Hospodinova tvář se však obrací proti pachatelům zla, vymýtí ze země každou památku po nich. [18] Ty, kdo úpěli, Hospodin slyšel, ze všech soužení je vysvobodil. [19] Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkruseni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán. [20] Mnoho zla doléhá na spravedlivého, Hospodin ho však ze všeho vysvobodí. [21] Ochraňuje všechny jeho kosti, nebude mu zlomena ani jedna. [22] Svěvolníku připraví smrt jeho zloba, a kdo nenávidí spravedlivého, ponese vinu. [23] Hospodin vykoupí duše svých služebníků, nikdo z těch, kteří se k němu utíkají, vinu neponese.

Z kapitola 35.

[1] Davidův. Hospodine, veď spor s těmi, kdo vedou spor se mnou, bojuj proti těm, kdo proti mně boj vedou. [2] Chop se pavézy a štítu, na pomoc mi povstaň. [3] rozmáchni se kopím a sekerou proti těm, kdo mě pronásledují, a řekni mi: "Jsem tvoje spása." [4] Ať se hanbí, ať se stydí ti, kdo o život mi ukládají. Ať táhnou zpět, ať se zardí ti, kdo zlo mi strojí. [5] Ať jsou jako plevy hnané větrem, až na ně udeří anděl Hospodinův, [6] ať je jejich cesta ztemnělá a kluzká, až je Hospodinův anděl bude stíhat. [7] Bez důvodů síť mi nastražili, bez důvodů na mne vykopali jámu. [8] Ať na něj přikvačí znenadání zkáza, do sítě, již nastražil, ať sám se chytí, do zkázy ať padne. [9] Má duše však bude jásat Hospodinu, bude se veselit z jeho spásy. [10] Každá kost ve mně řekne: "Hospodine, kdo je tobě roven? Poníženého ty vysvobozuješ z moci silnějšího, poníženého ubožáka od uchvatitele." [11] Zlovolní svědkové povstávají, ptají se mne na to, o čem nevím. [12] Za dobro mi odplácují zlobou, stojím tu jak osiřelý. [13] Já, když byli nemocní, jsem chodil v rouchu žíněném a pokořoval jsem se postem. Ale moje modlitba se mi do klína vrátí. [14] Choval jsem se, jako by byl postižen můj druh či bratr, byl jsem sehnut, sklíčen smutkem jak truchlící matka. [15] Avšak při mém pádu s radostí se shlukli; shlukli se proti mně, aniž jsem co tušil, sami zbiti drásali mě, nedali si pokoj. [16] Rouhali se, šklebili se škodolibě a cenili na mě zuby. [17] Jak dlouho chceš přihlížet, Panovníku? Zachovej mou duši před zkázou, kterou mi přichystali, jedině, co mám, chraň před lvičaty. [18] Vzdám ti chválu ve velikém shromáždění a budu tě chválit před početným lidem. [19] Ať se nade mnou mí zrádní nepřátelé neradují, ať nemhouří oči, kdo mě bez důvodu nenávidí. [20] To, co říkají, není ku pokoji, nýbrž proti mírumilovným v zemi; myslí jen na zálužnosti. [21] Otevírají si na mě ústa, říkají: "Dobře ti tak! Už to vidíme na vlastní oči." [22] Hospodine, ty vidíš a nejsi hluchý, Panovníku, nebuď mi vzdálen! [23] Probuď se, postav se za mé právo, za mou při, můj Bože, Panovníku. [24] Hospodine, Bože můj, podle své spravedlnosti mi zjednej právo, ať se nade mnou neradují. [25] Ať si v srdci neříkají: "Dobře mu tak, to jsme chtěli!" Ať neřeknou: "Zhltni jsme ho." [26] Ať se zardí hanbou ti, kdo se radují ze zla, které mě postihlo. Ať poleje stud a hanba ty, kdo se nade mne tolik vypínají. [27] Ať však plesají a radují se, kdo mi přejí spravedlnost, ať říkají stále: "Hospodin je velký, přeje pokoj svému služebníku." [28] O tvé spravedlnosti bude pak hovořit můj jazyk, každý den tě bude chválit.

Z kapitola 36.

[1] Pro předního zpěváka. Pro Hospodinova služebníka, Davidův. [2] Tak zní vzpurný výrok svévolníka: "Nemám v srdci místo pro strach z Boha." A to do očí mu říká. [3] Lichotí si ve svých očích, a tak bude shledán vinným, hodným nenávisti. [4] Slova jeho úst jsou ničemná a lstivá, přestal jednat rozumně a dobře. [5] Vymýšlí si na svém lůžku ničemnosti, postavil se na nedobrou cestu, neštítí se zlého. [6] Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi, tvoje věrnost se dotýká mraků. [7] Tvoje spravedlnost je jak mocné horstvo, propastná tůň nezměrná jsou tvoje soudy; zachraňuješ lidi i dobytek, Hospodine. [8] Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. [9] Osvěžují se tím nejučinnějším z tvého domu, z potoka svých rozkoší jim napít dáváš. [10] U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. [11] Uchovej své milosrdenství těm, kdo tě znají, a svou spravedlnost těm, kdo mají přímé srdce. [12] Kéž na mě nevtrhne zpupná noha, ruka svévolných kéž ze mne neučiní štvance! [13] Ano, pachatelé ničemnosti padli, jsou srazeni, nejsou schopni povstat.

Z kapitola 37.

[1] Davidův. Nevzrušuj se kvůli zlovolníkům, nezavid' těm, kdo jednají podle. [2] Uvadají rychle jako tráva, jak zelené býlí zvadnou. [3] Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost. [4] Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. [5] Svou cestu svěť Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. [6] Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo. [7] Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. [8] Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého, [9] neboť zlovolníci budou vymýceni, ale kdo nadějí skládá v Hospodina, obdrží zemi. [10] Ještě maličko a bude po svévolníkovi, všimneš-li si jeho místa, bude prázdné. [11] Ale pokorní obdrží zemi a bude je blažit dokonalý pokoj. [12] Proti spravedlivému strojí svévolník pikle, skřípe proti němu svými zuby. [13] Je však Panovníkovi jen k smíchu, vždyť on vidí, že jeho den přijde. [14] Svévolníci tasí meč, luk napínají, chtějí srazit poníženého a ubožáka, zabít ty, kdo chodí přímou cestou. [15] Jejich meč však jim do srdce vnikne, jejich luky budou zpřeraženy. [16] Lepší je to málo, co má spravedlivý, než bohatství mnoha svévolníků, [17] neboť svévolníkům budou přeraženy paže, kdežto spravedlivé Hospodin vždy podepírá. [18] Hospodinu jsou známy dny bezúhonných, jejich dědictví potrvá věčně. [19] V čase zlém nebudou zahanbeni, najedí se dosyta i za dnů hladu. [20] Avšak svévolníci zhynou, nepřátelé Hospodinovi se vytratí jak puvab lučin, vytratí se v dýmu. [21] Svévolník si půjčuje a k splácení se nemá, spravedlivý se však slituje a dává. [22] Požehnaní, ti obdrží zemi, zlořečení budou vymýceni. [23] Hospodin činí krok muže pevným, našel zalíbení v jeho cestě. [24] I kdyby klesal, nikdy neupadne, neboť Hospodin podpírá jeho ruku. [25] Od své mladosti, a jsem už starý, jsem neviděl, že by byl opuštěn spravedlivý, nebo že by jeho potomci žebrali o chléb. [26] Slituje se kdykoli a vypomůže půjčkou, také jeho potomci jsou požehnaní. [27] Odstup od zla, konej dobro, navěky pak budeš bydlet v zemi, [28] neboť Hospodin miluje právo a své věrně neopouští. Pod jeho ochranou budou věčně, kdežto plémě svévolníků bude vymýceno. [29] Spravedliví obdrží zemi a budou v ní bydlet navždy. [30] Ústa spravedlivého pronášejí moudrost, jeho jazyk vyhlašuje právo. [31] Má v svém srdci Boží zákon, jeho kroky nezakolísají. [32] Svévolník však cihá na spravedlivého, chce ho uštvat k smrti. [33] Ale Hospodin ho v jeho ruce neponechá, nedopustí, aby svévolně byl souzen. [34] Slož nadějí v Hospodina, drž se jeho cesty; povýší tě a obdržíš zemi a spatříš, jak budou svévolníci vymýceni. [35] Viděl jsem krutého svévolníka: Rozpínal se jako bujně křoví; [36] odešel a není, hledal jsem ho, nebyl k nalezení. [37] Přidržuj se bezúhonného, hled' na přímého; pokojný muž bude mít potomstvo. [38] Zato vzpurní budou do jednoho vyhlazeni, potomstvo svévolníků bude vymýceno. [39] Hospodin je spása spravedlivých, záštitou v čas soužení jim bývá. [40] Hospodin jim pomáhá a vyváznout jim dává, dá jim z moci svévolníků vyváznout a zachrání je, protože se k němu utíkají.

Z kapitola 38.

[1] Žalm Davidův, k připamatování. [2] Nekárej mě, Hospodine, ve svém rozlícení, netrestej mě ve svém rozhořčení, [3] neboť na mě dopadly tvé šípy, těžce na mě dopadla tvá ruka. [4] Pro tvůj hrozný hněv už není na mém těle zdravé místo, pro můj hřích pokoje nemá jediná kost ve mně. [5] Nad hlavu mi přerostly mé nepravosti, jako těžké břemeno mě tíží. [6] Páchnou, hnisají mé rány pro mou pošetilost. [7] Zhrouceně, až k zemi sehnut celé dny se sklíčen smutkem vláčím. [8] Mé ledví je v jednom ohni, nezbylo nic zdravého v mém těle. [9] Jsem ochromen, zcela zdeptán, křičím a mé srdce sténá. [10] Před sebou máš, Panovníku, všechny moje tužby a můj nářek utajen ti není. [11] Selhává mi srdce, opouští mě síla a mým očím hasne světlo. [12] Kdo mě milovali, moji druzi, odtáhli se pro mou ránu, moji nejbližší opodál stojí. [13] Ti, kdo mi o život ukládají, nastražili léčku, kdo mi chtějí škodit, vedou zhoubné řeči, po celé dny vymýšlejí záłudnosti. [14] Já však neslyším, jsem jako hluchý, jako němý, ani ústa neotevřou. [15] Stal se ze mne člověk, který neslyší a neodmlouvá, [16] neboť na tebe jen, Hospodine, čekám, Panovníku, Bože můj, kéž bys odpověděl! [17] Pravím: Ať nemají ze mne radost, budou se nade mne vypínat, uklouzne-li mi noha. [18] Můj pád je už blízko, stále mám před sebou svoji bolest. [19] Přiznávám se ke své nepravosti a svého hříchu se lekám. [20] Moji nepřátelé životem jen kypí, mnoho je těch, kdo mě zrádně nenávidí. [21] Ti, kdo odplácejí za dobrotu zlobou, za to, že se snažím o dobro, mě osočují. [22] Hospodine, ty mě neopouštěj, nevzdaluj se ode mne, můj Bože, [23] na pomoc mi pospěš, Panovníku, moje spáso!

Z kapitola 39.

[1] Pro předního zpěváka, pro Jedútína. Žalm Davidův. [2] Řekl jsem si: Budu dbát na svoje cesty, abych se jazykem neprohřešil. Budu držet na uzdě svá ústa, dokud budu před sebou mít svévolníka. [3] Byl jsem zticha, mlčel jsem jak němý, ale nic se nezlepšilo, má bolest se rozjítřila. [4] Srdce páliho mě v hrudi, v zneklidněné mysli mi plál oheň. Promluvil jsem svým jazykem takto: [5] Hospodine, dej mi poznat, kdy přijde můj konec a kolik dnů je mi vyměřeno, ať vím, kdy ze světa sejdu. [6] Hle, jen na pít' odměřils mi dnů a jako nic je před tebou můj věk. Člověk je jen vánek pouhý, i kdyby stál pevně. [7] Každý žitím putuje jak přelud, hluku nadělá, ten vánek pouhý, kupí majetek a neví, kdo to shrábne. [8] A tak jakou mám nadějí, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě. [9] Vysvobod' mě ode všech mých nevěrností, nedopouštěj, aby bloud mě tupil! [10] Již jsem němý, neotevřou ústa, vždyť je to tvé dílo. [11] Odejmi už ode mne svou ránu, hynu pod tvou pádnou rukou! [12] Když někoho za nepravost napomínáš tresty, rozkládáš jak mol to, po čem dychtil. Člověk je jen vánek. [13] Hospodine, vyslyš mou modlitbu, přež mi sluchu, když o pomoc volám, neboť k mému pláči hluchý. Vždyť jsem u tebe jen hostem, přichozím, jako všichni otcové moji. [14] Odvrať ode mne svůj pohled, abych okřál, dřív než odejdu a nebudu již.

Z kapitola 40.

[1] Pro předního zpěváka. Davidův, žalm. [2] Všechnu naději jsem složil v Hospodina. On se ke mně sklonil, slyšel mě, když o pomoc jsem volal. [3] Vytáhl mě z jámy zmaru, z tůně bahna, postavil mé nohy na skálu, dopřál mi bezpečně kráčet [4] a do úst mi vložil novou píseň, chvalozpěv našemu Bohu. Uvidí to mnozí a pojme je bázeň, budou doufat v Hospodina. [5] Blaze muži, který doufá v Hospodina, k obludám se neobrací, ani k těm, kteří se uchylují ke lži. [6] Mnoho divů jsi už vykonal, můj Bože, Hospodine, ve tvých úmyslech s námi se ti nevyrovná nikdo. Chci je rozhlášovat, mluvit o nich, je jich tolik, že je vypovědět nelze. [7] Obětní hod ani oběť přídavnou sis nepřál, nýbrž protesals mi uši; nežádals obětí zápalnou ani obětí za hřích. [8] Tu jsem řekl: Hle, přicházím, jak ve svítku knihy o mně stojí psáno. [9] Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru. [10] Zvěstoval jsem spravedlnost ve velikém shromáždění. Že v tom svém rtům nezbraňuji, víš sám, Hospodine. [11] Spravedlnost tvou jsem ve svém srdci neskryl, hovořil jsem o tvé pravdě a tvé spáse. Nezatajil jsem tvé milosrdenství a věrnost velikému shromáždění. [12] Ty mně, Hospodine, neodepřeš svoje slitování. Kéž mě stále opatruje tvoje milosrdenství a věrnost! [13] Tolik zla mě obklopilo, že mu není počtu. Postihly mě moje nepravosti, že nemohu ani vzhlednout. Je jich víc než vlasů na mé hlavě, odvahu jsem pozbyl. [14] Hospodine, rač mě vysvobodit, Hospodine, na pomoc mi pospěš! [15] Ať se zardí hanbou všichni, kteří mi o život ukládají a vzít mi jej chtějí, ať táhnou zpět, ať se stydí ti, kdo mi zlo přejí. [16] Za svou hanebnost ať vzbuzují úděs ti, kdo mi říkají: "Dobře ti tak!" [17] Ať jsou veselí a radují se z tebe všichni, kteří tě hledají; ať říkají stále: "Hospodin je velký" ti, kdo milují tvou spásu. [18] Ač jsem poníženy ubožák, Panovník přec na mě myslí. Tys má pomoc, vysvoboditel můj, neotálej už, můj Bože!

Z kapitola 41.

[1] Pro předního zpěváka. Žalm Davidův. [2] Blaze tomu, kdo má pochopení pro nuzného, Hospodin ho ve zlý den zachrání. [3] Hospodin ho bude ochraňovat, zachová mu život, bude mu na zemi blaze. Zvůli nepřátel ho nevydávej! [4] Hospodin ho podepře na loži v jeho mdlobách. V nemoci mu změníš celé lůžko! [5] Pravím: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav mě, neboť jsem proti tobě zhřešil. [6] Nepřátelé o mně škodolibě mluví: "Kdy už zemře? Kdy zanikne jeho jméno?" [7] Přijde-li se kdo podívat, šalebně mluví, spřádá v srdci ničemnosti, vyjde ven a mluví. [8] Všichni, kdo mě nenávidí, šeptají si o mě, zlo mi strojí: [9] "Ať na něj dolehne slovo Ničemníka; ulehl, už nepovstane." [10] I ten, s nímž jsem žil v pokoji a jemuž jsem důvěřoval, ten, jenž můj chléb jedl, vypíná se nade mne a zvedá patu. [11] Ty však, Hospodine, smiluj se a dej mi povstat, abych jim to splatil. [12] Že sis mě oblíbil, poznám z toho, že nade mnou nezazní ryk nepřítel. [13] Ujal ses mne pro mou bezúhonnost, postavils mě navěky před svou tvář. [14] Požehnán buď Hospodin, Bůh Izraele, od věků na věky. Amen. Amen.

Z kapitola 42.

[1] Pro předního zpěváka. Poučující, pro Kórachovce. [2] Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! [3] Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří? [4] Slzy jsou chléb můj ve dne i v noci, když se mne každý den ptají: "Kde je tvůj Bůh?" [5] Vzpomínám na to a duši vylévám v sobě, jak jsem se v čele zástupu brávil k Božimu domu, jak zvučně plesal a vzdával chválu hlučící dav, když slavil svátek. [6] Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jen jemu, své spáse. [7] Můj Bože, duše se ve mně tak trpce rmoutí, proto mé vzpomínky za tebou spějí z krajiny jordánské, z chermónských končin, od hory Miseáru. [8] Propastná tůň na túni volá v hukotu peřejí tvých, všechny tvé příboje, tvá vlnobít se přese mne valí. [9] Kéž ve dne přikáže Hospodin milosrdenství svému a v noci své písni být se mnou! Modlím se k Bohu života mého, [10] promlouvám k Bohu, své skále: "Proč na mě zapomínáš, proč musím chodit zármutkem sklíčen v sevření nepřítelů?" [11] Smrtelnou ranou mým kostem jsou protivníci, kteří mě tupí, když se mě každý den ptají: "Kde je tvůj Bůh?" [12] Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh.

Z kapitola 43.

[1] Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmi se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záłudným a podlým! [2] Tys přece moje záštita, Bože. Proč zanevřel jsi na mě, proč stále chodit mám zármutkem sklíčen v sevření nepřítelů? [3] Sešli své světlo a svoji věrnost; ty ať mě vedou, ty ať mě přivedou k tvé svaté hoře, k příbytku tvému, [4] a já tam přistoupím k božimu oltáři, k Bohu, zdroji své jásavé radosti, a hrou na cítaru ti budu vzdávat chválu, Bože, můj Bože! [5] Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh.

Z kapitola 44.

[1] Pro předního zpěváka; pro Kórachovce, poučující. [2] Bože, na vlastní uši jsme slyšeli vyprávění svých otců o činu, který jsi vykonal za jejich dnů, za dnů dávných. [3] Pronárody jsi vyhnal svou rukou, je však jsi zasadil jako révu; rozdrtils národy, je však jsi propustil na svobodu. [4] Nezemocnili se země svým mečem, vítězství jim nedobyla jejich paže, nýbrž tvá pravice, tvoje paže, a světlo tvé tváře, neboť jsi v nich našel zalíbení. [5] Jenom ty jsi můj Král, Bože! Rozhodni, a Jákob bude spasen. [6] S tebou jsme nabrali na rohy své protivníky, útočníky podupali jsme v tvém jménu. [7] Proto na svůj luk se nespolehám, ani meč mě nezachrání; [8] před protivníky jen tys nás spasil, a ty, kdo nás nenáviděl, jsi zahanbil. [9] Po všechny dny byl Bůh naší chloubou, tvému jménu chceme vzdávat chválu věčně. [10] Teď jsi však na nás zanevřel a musíme se stydět, s našimi zástupy do boje nevycházíš. [11] Před protivníkem nás nutíš ustupovat, oloupili nás ti, kdo nás nenávidí. [12] Vydáváš nás jako ovce na porážku, rozptýlils nás mezi pronárody. [13] Lacino jsi prodal svůj lid, žádný zisk jsi z toho neměl. [14] Dovoluješ sousedům nás tupit, svému okolí jsme pro smích, pro pošklebky. [15] Pronárodům učinils nás pořekadlem, národy nad námi potřásají hlavou. [16] Neustále mám před sebou svoje zostuzení, tváře mi pokrývá hanba, [17] když slyším, jak se utrač rouhá, když mě souží mstivost nepřítel. [18] To všechno nás postihlo, ač na tebe jsme nezapomínali, nezradili jsme tvou smlouvu. [19] Naše srdce se neodklonilo jinam, naše kroky neodbočily z tvé stezky, [20] i když jsi nás deptal v kraji draků, když jsi nás zahalil v

šero smrti. [21] Kdybychom na jméno svého Boha zapomněli, k bohu cizímu své ruce rozepjali, [22] což by to Bůh neodhalil? Zná přece tajnosti srdce. [23] Kvůli tobě jsme vraždění denně, mají nás za ovce na zabití. [24] Vzbud se, proč spíš, Panovníku? Procitni a nezaneviň na nás provězdy! [25] Proč skrýváš svou tvář? Proč na naše pokoření, na náš útisk zapomínáš? [26] Naše duše leží v prachu, naše hruď je přitíštěna k zemi. [27] Na pomoc nám povstaň, vykup nás pro svoje milosrdenství!

Z kapitola 45.

[1] Pro předního zpěváka, podle "Lilii". Pro Kórachovce; poučující, píseň lásky. [2] Slavnostní řeč mi ze srdce tryská, své dílo přednesu králi; jazyk můj - hbitého píše rydlo: [3] Ty nejkrásnější ze synů lidských, z tvých rtů se line milost, proto ti Bůh navěky žehná! [4] Boky si opásej, bohatýře, mečem, svou velebnou důstojností, [5] se zdarem do boje důstojně vyjeď za pravdu, mírnost a spravedlnost, svou pravici dokážeš činy, jež vzbudí bázeň. [6] Máš ostré šipy, národy padnou ti k nohám, zasáhneš srdce nepřátel, králi! [7] Tvůj trůn, ó božský, bude stát věčně a navždy, tvým žezlem královským je žezlo práva. [8] Miluješ spravedlnost, nenávidíš zvlí; proto tě, božský, pomazal Bůh tvůj olejem veselí nad tvoje druhy. [9] Celé tvé roucho myrhou, aloe, kasií voní, z paláců zdobených slonovou kostí hra strun zní pro radost tobě. [10] Královské dcery se skvějí v tvých skvostech, královna ve zlatě z Ofiru ti stojí po pravici. [11] Slyš, dcero, pohled, nakloň své ucho, zapomeň na svůj lid, na otcův dům, [12] neboť král zatouží po tvé kráse; je to tvůj pán a jemu se klaněj. [13] I dcera Týru svůj dar ti nese, naklonit si tě chtějí boháči z lidu. [14] Královská dcera v celé své slávě již čeká uvnitř, svůj šat má protkaný zlatem. [15] V zářivém oděvu ji vedou králi a za ní její panenské družky, k tobě je uvádějí. [16] Průvod se ubírá v radostném jásetu, vstupuje v královský palác. [17] Namísto otců budeš mít syny, učiníš je velmoži po celé zemi. [18] Tvé jméno budu připomínat po všechna pokolení; proto ti národy budou vzdávat chválu navěky a navždy.

Z kapitola 46.

[1] Pro předního zpěváka; pro Kórachovce, píseň vysokým hlasem. [2] Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. [3] Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. [4] Ať si jejich vody hučí, ať se pění, ať se hory pro jejich zpupnost třesou! [5] Řeka svými toky oblažuje město Boží, svatyni příbytku Nejvyššího. [6] Nepohne se, Bůh je v jeho středu, Bůh mu pomáhá hned při rozbfesku jitra. [7] Pronárody hlučí, království se hroutí, jen vydá hlas a země se rozplyvá. [8] Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný. [9] Pojďte jen, pohleďte na Hospodinovy skutky, jak úžasné činy v zemi koná! [10] Činí přítrž válkám až do končin země, tříští luky, láme kopí, spaluje v ohni válečné vozy. [11] "Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh. Budu vyvyšován mezi pronárody, vyvyšován v zemi." [12] Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný.

Z kapitola 47.

[1] Pro předního zpěváka; pro Kórachovce, žalm. [2] Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. [3] Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí. [4] Podrobí nám lidská společenství, národy k nohám nám složí. [5] Vybral nám za náš dědičný podíl chloubu Jákoba, jehož si zamiloval. [6] Bůh vystoupil vzhůru za hlaholu, Hospodin za zvuku polnic. [7] Zpívejte žalmy Bohu, zpívejte žalmy, zpívejte žalmy našemu Králi, zpívejte žalmy! [8] Vždyť Bůh je Král nad celou zemí, zpívejte žalmy k poučení. [9] Bůh kraluje nad všemi pronárody, Bůh sedí na svém svatém trůnu. [10] Knížata lidských společenství se shromáždila, jsou lidem Abrahamova Boha. Vždyť štítý země náležejí Bohu nesmírně vyvýšenému.

Z kapitola 48.

[1] Žalmová píseň, pro Kórachovce. [2] Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný ve městě našeho Boha, na své svaté hoře. [3] Krásně se vypíná k potěše celé země Sijónská hora, ten nejzazší Sever, sídlo velkého Krále. [4] Bůh v jeho palácích proslul jako hrad nedobytný. [5] Hle, když se králové umluvili a přitáhli spolu, [6] sotva je spatřili, strnuli, děsem se rozutekli. [7] Zachvátilo je tam úzkostné chvění, náhlá křeč jako tu, která rodí. [8] Větrem od východu tříštíš taršíšské lodě. [9] O čem jsme slyšeli, to jsme uviděli ve městě Hospodina zástupů, ve městě našeho Boha: až navěky je Bůh činí pevným. [10] Na mysli nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. [11] Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. Tvá pravice je plná spravedlnosti. [12] Raduje se hora Sijón, jásají judské dcery nad tím, jak soudíš. [13] Obejděte Sijón, vydejte se kolem spočítat jeho věže. [14] Pozorně si povšimněte valů, jeho paláce si prohlédněte a příštímu pokolení vyprávějte: [15] "Tento Bůh je Bůh náš navěky a navždy; on sám nás povede věčně."

Z kapitola 49.

[1] Pro předního zpěváka. Pro Kórachovce, žalm. [2] Slyšte to, všichni lidé, všichni obyvatelé světa, naslouchejte, [3] ať jste rodu prostého anebo urození, boháči i ubožáci. [4] Moje ústa budou vyhašovat moudrost, mé srdce bude rozjímat o rozumnosti. [5] Nakloním své ucho ku příslovím, při citaře předložím svou hádanku i výklad. [6] Proč bych se bál ve zlých dnech, když mě obklopují zvrhlí záškodníci, [7] kteří spoléhají na své jmění a svým velkým bohatstvím se chlubí? [8] Nikdo nevykoupí ani bratra, není schopen vyplatit Bohu sám sebe. [9] Výkupné za lidský život je tak velké, že se každý musí provzdy zřici toho, [10] že by natrvalo, neustále žil a nedočkal se zkázy. [11] Vždyť vidí, že umírají moudří, hynou stejně jako hlupák nebo tupec a své jmění zanechají jiným. [12] Ti však myslí, že tu jejich domy budou věčně, jejich příbytky po všechna pokolení, svými jmény nazývají role. [13] Ale člověk, byť byl ve cti, nemusí ani noc přečkat; podobá se zvířatům, jež zajdou. [14] To je cesta těch, kdo bláznovství se drží; za nimi jdou ti, kdo si libují v jejich řečech. [15] Ženou se jak ovce do podsvětí, sama smrt je pase. Zrána je pošlapou lidé přímí, a co vytvořili, zhltnou podsvětí, trvání to nemá. [16] Avšak mne Bůh ze spárů podsvětí vykoupí, on mě přijme! [17] Jen se neboj, bohatne-li někdo a množí-li slávu svého domu; [18]

zemře, nic nevezme s sebou, jeho sláva za ním nesestoupí. [19] I když zaživa si dobrořečil: "Chválí tě, že sis to zařídil tak dobře", [20] musí se přidat k pokolení svých otců, kteří nikdy nezahlednou světlo. [21] Člověk, byť byl ve cti, nemusí mít rozum, podobá se zvířatům, jež zajdou.

Z kapitola 50.

[1] Žalm pro Asafa. Bůh sám, Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu až po západ. [2] Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh, [3] přichází Bůh náš a nehodlá mlčet. Před ním jde oheň šířající, vichřice běsní kolem něho. [4] Nebesa shůry i zemi volá, povede při se svým lidem. [5] "Shromážděte mi mé věrné, ty, kdo při oběti přijali mou smlouvu!" [6] Nebesa hlásají jeho spravedlnost, Bůh sám bude soudcem. [7] "Slyš, můj lide, budu mluvit, Izraeli, svědčím proti tobě, já jsem Bůh, tvůj Bůh jsem. [8] Má žaloba se netýká tvých obětí, tvé zápaly mám před sebou stále. [9] Nevezmu si býčka z tvého domu, kozly ze tvých ohrad. [10] Všechna lesní zvěř mi patří i dobytek na tisíci horách, [11] v horách vím o každém ptáku, polní havěť též mám kolem sebe. [12] Kdybych měl hlad, neřeknu si tobě, mně patří svět se vším, co je na něm. [13] Jídám snad já maso z tura nebo napájím se kozlí krví? [14] Přines Bohu obětí díky a plň svoje sliby Nejvyššímu! [15] Až mě potom budeš v den souzení volat, já tě ubráním a ty mě budeš oslavovat." [16] Ale svévolníkovi Bůh praví: "Nač odříkáváš má nařízení, proč si bereš do úst moji smlouvu? [17] Ty přec nenávidíš kázeň, ty má slova za sebe jen házíš. [18] Spatříš zloděje a běžíš k němu, s cizoložníky máš podíl. [19] Ústa propůjčuješ k zlému, svůj jazyk jsi spřáhl se lstí. [20] Usedneš a mluvíš proti bratru, kydáš hanu na syna své matky. [21] To jsi dělal, a já jsem mlčel. Domníval ses, že jsem jako ty. Vznáším proti tobě obžalobu. [22] Pochopte to, vy, kdo na Boha jste zapomněli, ať vás nerozsápu a nikdo vás nevytrhne. [23] Mne oslaví ten, kdo přinese obětí díky, ten, kdo jde mou cestou; tomu dám zakusit Boží spásu."

Z kapitola 51.

[1] Pro předního zpěváka. Žalm Davidův, [2] když k němu přišel prorok Nátan, protože vešel k Bat-šebě. [3] Smiluj se nade mnou, Bože, pro milosrdenství svoje, pro své velké slitování zahlad' moje nevěrnosti. [4] moji nepravost smyj ze mne dokonale, očist' mě od mého hříchu! [5] Doznávám se ke svým nevěrnostem, svůj hřích mám před sebou stále. [6] Proti tobě samému jsem zhřešil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích. A tak se ukážeš spravedlivý v tom, co vyřkneš, ryzí ve svém soudu. [7] Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka. [8] Ano, v opravdovosti máš zalíbení, dáváš mi poznávat tajuplnou moudrost. [9] Zbav mě hříchu, očist' yzopem a budu čistý, umyj mě, budu bělejší nad sníh. [10] Dej, ať slyším veselí a radost, ať jásají kosti, jež jsi zdeptal. [11] Odvrať svou tvář od mých hříchů, zahlad' všechny moje nepravosti. [12] Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. [13] Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber! [14] Dej, ať se zas veselím z tvé spásy, podepři mě duchem oddanosti. [15] Budu učit nevěrné tvým cestám a hříšníci navrátí se k tobě. [16] Vysvobod' mě, abych nebyl vinen krví, Bože, Bože, moje spásu, ať plesá můj jazyk pro tvou spravedlnost. [17] Panovníku, otevři mé rty, ať má ústa hlásají tvou chválu. [18] Obět', kterou bych dal, se ti nezalíbí, na zápalných obětech ti nezáleží. [19] Zkroušený duch, to je obět' Bohu. Srdcem zkroušeným a zdeptaným ty, Bože, nepohrdáš! [20] Prokaž dobro Sijónu svou přízní, vybuduj jeruzalémské hradby. [21] Pak se ti zalíbí oběti spravedlnosti, zápaly a celopaly, pak ti budou na oltáři obětovat býčky.

Z kapitola 52.

[1] Pro předního zpěváka. Poučující, Davidův, [2] když přišel Edómeček Dóeg a oznámil Saulovi: "David vešel do Achímelekova domu." [3] Proč se chlubíš zlem, ty bohatýře? Boží milosrdenství po všechny dny trvá! [4] Jen zhoubu tvůj jazyk splétá, máš ho ostrý jako břitvu, pleticháři. [5] Zlo miluješ víc než dobro, klam více než spravedlivé slovo. [6] Miluješ každé podvrtné slovo, jazyku lstivý. [7] Proto Bůh tě smete provždy, popadne tě, ze stanu tě vyrve, vykoření tě ze země živých. [8] Až to spatří spravedliví, zmocní se jich bázeň a posměšně o něm řeknou: [9] "Ano, byl to muž, jenž nepokládal za záštitu Boha, ve své veliké bohatství doufal, zakládal si na své zhoubné moci." [10] Ale já jsem jako zelenající se oliva v domě Božím. Doufám v Boží milosrdenství navěky a navždy. [11] Navěky ti budu vzdávat chválu, neboť jsi to způsobil ty. Nadějí jsem složil ve tvé jméno, je tak dobré ke tvým věrným.

Z kapitola 53.

[1] Pro předního zpěváka, při tanečním reji. Poučující, Davidův. [2] Bloud si v srdci říká: "Bůh tu není." Všichni kazí a bezprávně kdeco zohavují, nikdo nic dobrého neudělá. [3] Bůh na lidi pohlíží z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boží vůli. [4] Odpadli však všichni, zvrhli se do jednoho, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo. [5] Což nevědí ti, kdo páchají ničemností, kdo jedí můj lid, jako by jedli chleba, ti, kdo Boha nevzývají, [6] že se jednou třást budou strachem, strachem, jaký ještě nebyl? Kosti toho, kdo tě oblehl, Bůh rozmetá, zahanbíš je, protože je Bůh zavrhl. [7] Kéž už přijde Izraeli ze Sijónu spása! Až Bůh změní úděl svého lidu, bude Jákob jásat, Izrael se zaraduje.

Z kapitola 54.

[1] Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. Poučující, Davidův, [2] když přišli Zifejci a řekli Saulovi: "David se přece skrývá u nás." [3] Bože, pro své jméno mě zachraň, ujmí se mé pře svou bohatýrskou silou. [4] Slyš moji modlitbu, Bože, naslouchej slovům mých úst. [5] Povstali proti mně cizáci, ukrutníci o život mi ukládají, na Boha neberou zřetel. [6] Avšak Bůh mi poskytuje pomoc, Panovník je s těmi, kdo mě podporují. [7] Kéž to zlo odrazí na ty, kdo proti mně sočí! Ve své věrnosti je umlč. [8] Ochoťně ti budu obětovat, vzdávat chválu, Hospodine, tvému jménu, protože je dobré. [9] Ze všeho souzení jsi mě vysvobodil, pád nepřátel spatřilo mé oko.

Z kapitola 55.

[1] Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. Poučující, Davidův. [2] Dopřej, Bože, modlitbě mé sluchu, neskrývej se před mou prosbou. [3] Věnuj mi pozornost, odpověz mi, lkám a sténám, zmateně se toulám, [4] neboť nepřítel mi spílá, svévolník mě tísní, chtěli by mě zlomit ničemnostmi, štvou proti mně plni vzteku. [5] Srdce se mi v hrudi svírá, přepadly mě hrůzy smrti, [6] padá na mě strach a chvění, zděšení mě zachvátilo. [7] Pravím: Kéž bych měl křídla jako holubice, uletěl bych, usadil se jinde. [8] Ano, daleko bych letěl, pobýval bych v poušti, [9] spěchal do bezpečí před náporom větru, před vichřicí. [10] Ve zmatek je uved', Panovníku, jazyky jim rozdvoy, v městě vidím násilí a sváry, [11] ve dne v noci po hradbách se plíží, ničemnost a trápení jsou v jeho středu, [12] v jeho středu běsní zhouba, týrání a lest se nehnou z ulic. [13] Není to nepřítel, kdo mě tupí, to bych přece snesl; nade mne se nevyplíná ten, který mě nenávidí, před tím bych se ukryl, [14] jsi to však ty, člověk jako já, můj druh a přítel! [15] Ten nejlepší vztah nás pojil, za bouřného jásotu jsme chodili do Božího domu. [16] Ať je překvapí smrt, ať zaživa sejdou do podsvětí! Jen zloba je v jejich doupatech, je v jejich středu. [17] A já volám k Bohu, Hospodin mě spasí. [18] Večer, zrána, za poledne lkám a sténám. - Vyslyšel můj hlas! [19] On vykoupí mě z války, daruje mi pokoj, ač jich proti mně je tolik. [20] Slyší Bůh a pokoří je, on, jenž odedávna trůní, když se změnit nechtějí a nebojí se Boha. [21] Leckdo vztáhne ruku na ty, kteří v pokoji s ním žijí, jeho smlouvu znesvěcuje. [22] Lichotek má plná ústa, ale v srdci válku. Hladší nad olej jsou jeho slova, ale jsou to vytasené meče. [23] Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil. [24] Ty je, Bože, srážíš v jámu zkázy. Ti, kdo prolévají krev a stavějí vše na lsti, nedožijí ani poloviny svých dnů. Já však doufám v tebe!

Z kapitola 56.

[1] Pro předního zpěváka, podle "Němé holubice dalek". Pamětní zápis, Davidův, když se ho v Gatu zmocnili Pelištejci. [2] Smiluj se nade mnou, Bože, neboť po mně šlape člověk, válečník mě denně utiskuje. [3] Denně po mně šlapou ti, kteří proti mně sočí, těch, kdo zupně válčí proti mně, je mnoho. [4] Přichází den strachu, já však doufám v tebe. [5] V Boha, jehož slovo chválím, v Boha doufám, nebojím se, co mi může udělat tělo? [6] Denně překrucují moje slova, vymýšlejí na mě kdeco zlého. [7] Srocují se, číhají a stopují mě, o mé bezživotí usilují. [8] Vyvážnout je necháš za ty ničemnosti? Takové lidi sraz, Bože, svým hněvem! [9] O mém vyhnání si vedeš záznam; ukládej si do měchu mé slzy. Což je v svých záznamech nemáš? [10] Jednou se mí nepřítelé obrátí zpět, v den, kdy povolám: "Teď vím, že Bůh je při mně!" [11] V Boha, jehož slovo chválím, v Hospodina, jehož slovo chválím, [12] v Boha doufám, nebojím se, co mi může udělat člověk? [13] Bože, sliby tobě dané splním, přinesu ti oběť chvály, [14] neboť jsi mě vysvobodil z jisté smrti. Což jsi neušetřil moje nohy podvrtnutí, abych před Bohem směl chodit dál ve světle živých?

Z kapitola 57.

[1] Pro předního zpěváka, jako "Nevyhlazuj!" Davidův, pamětní zápis, když uprchl před Saulem do jeskyně. [2] Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se nade mnou, k tobě se utíkám moje duše. Utíkám se do stínu tvých křídel, dokud nepomine zlobné nebezpečí. [3] Volám k Bohu Nejvyššímu, k Bohu, jenž za mě dokončí zápas. [4] Sešle pomoc z nebe, zachrání mě, potupí toho, kdo po mně šlape. Bůh sešle své milosrdenství a věrnost. [5] Mezi lvy být musím, s těmi uléhám, kdo srší ohněm, s lidmi, jejichž zuby jsou kopí a šípy, jejichž jazyk je ostrý meč. [6] Povznes se až nad nebesa, Bože, ať nad celou zemí vzejde tvoje sláva! [7] Nastražili síť mým krokům, člověk mě chtěl zlomit; vykopali na mě jámu, spadli do ní sami. [8] Mé srdce je připraveno, Bože, mé srdce je připraveno, budu zpívat, prozpěvovat žalmy. [9] Probuď se, má slávo! Probuď se už, citaro a harfo, ať jitřenku vzbudím. [10] Panovníku, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy; [11] vždyť tvé milosrdenství až k nebi sahá, až do mraků tvoje věrnost. [12] Povznes se až nad nebesa, Bože, a nad celou zemí ať je tvoje sláva!

Z kapitola 58.

[1] Pro předního zpěváka, jako: "Nevyhlazuj!" Davidův, pamětní zápis. [2] Opravdu svou němotou hlásáte spravedlnost? Lidé, soudíte dle práva? [3] V zemi jednáte, jak podlé srdce velí, razíte si cestu násilím svých rukou. [4] Svévolníci, ti se odrodili hned v matčině lůně, z mateřského života se lháři dali bludnou cestou. [5] Mají jedu jako hadi, jsou jak hluchá zmijs, když si zacpe uši, [6] aby neslyšela kouzelnický šepot zaklínače zkušeného v zaklínání. [7] Bože, vylámej jim zuby v ústech, vyraz tesáky těch lvičat, Hospodine! [8] Ať se rozplynou jak traťící se vody, ať se tomu, kdo napne luk, ztupí šípy. [9] Ať se ztratí jako slizký plž, jako potracený plod, který neuzřel slunce. [10] Dříve než co pochopí, už trním pod hrnci vám budou, smete je víchř, ať svěží či zprahlé. [11] Radovat se bude spravedlivý, až uzří tu pomstu, omyje si nohy v krvi svévolníka. [12] A lidé si řeknou: "Spravedlivý ovoce se dočkal. Ano, Bůh to je, kdo na zemi soud koná."

Z kapitola 59.

[1] Pro předního zpěváka, jako: "Nevyhlazuj!" Davidův, pamětní zápis, když Saul dal střežit dům, aby ho usmrtil. [2] Vysvobod' mě od mých nepřátel, můj Bože, buď mi hradem proti útočníkům. [3] Vysvobod' mě od těch, kdo páchají ničemností, zachraň mě před těmi, kdo prolévají krev. [4] Hle, jak nástrahy mi strojí, mocní srocují se proti mně, ne snad pro nevěrnost nebo můj hřích, Hospodine, [5] sbíhají se, aby zakročili, ne však kvůli nepravosti. Vzbud' se, pojd' mi vstříc a pohled! [6] Hospodine, Bože zástupů, ty jsi Bůh Izraele. Procitni a ztrestej všechny pronárody, neměj slitování s nikým, kdo by věrolomně páchal ničemností. [7] K večeru se navracejí, skučí jako psi a pobíhají kolem města. [8] Hle, co chrlí jejich ústa! Mezi jejich rty jsou meče, že prý: "Kdo to slyší?" [9] Ty se jim však, Hospodine, směješ, všechny pronárody jsou ti k smíchu. [10] Moje sílo, budu se tě držet! Bůh je přece hrad můj nedobytný. [11] Bůh můj milosrdný jde přede mnou, Bůh mi dá, že spatřím pád těch, kdo proti mně sočí. [12] Jen je nepobíjej, aby můj lid nezapomněl; rozežeň je mocí svou a sraz je, ty jsi náš štít, Panovníku! [13] Hříchem svých úst, slovem svých rtů, vlastní pýchou ať jsou polapeni za kletbu a za lež, které vyřkli. [14] Skoncuj v rozhořčení, skoncuj s nimi, ať poznají, že Bůh vládne v Jákobovi i v dálavách země! [15] K večeru se navracejí, skučí jako psi a pobíhají kolem města. [16] Za potravou sem a tam se honí, když se nenasytí, zůstávají přes noc. [17] Já však budu zpívat o tvé síle, nad tvým milosrdenstvím hned zrána budu plesat. Vždyť ses mi stal nedobytným hradem, útočištěm v den soužení mého. [18] Moje sílo, o

tobě chci žalmy zpívat. Bůh je přece hrad můj nedobytný, Bůh můj milosrdný.

Z kapitola 60.

[1] Pro předního zpěváka, podle "Lilie svědectví". Pamětní zápis, Davidův, k vyučování, [2] když válčil s Aramejci z Dvojřící a s Aramejci ze Sóby; po návratu pobil Joáb Edómce v Solném údolí, dvanáct tisíc mužů. [3] Zanevřels na nás, Bože, prolomils naše řady, stíhal nás hněv tvůj. Navrat' se k nám! [4] Zemí jsi otřásl, rozštěpil jsi ji; scel její trhliny, neboť se hroutí! [5] Vlastnímu lidu dals okusit tvrdost, dals nám pít víno, až závrat' nás jímá. [6] Dopustils, aby ti, kdo se tě bojí, korouhev k ústupu před lukem zvedli. [7] Aby tvoji milí byli zachováni, pomoz svou pravici, odpověz nám! [8] Bůh ve své svatyni promluvil: "S jásosem rozdělím Šekem, rozměřím dolinu Sukót. [9] Mně patří Gileád, mně patří Manases, Efrajim, přilba mé hlavy, Juda, můj palcát. [10] Moáb je mé umývadlo, na Edóm hodím svůj střevíc. Spust', Pelišteo, proti mně válečný ryk!" [11] Kdože mě uvede do nepřístupného města? Kdo mě dovedl až do Edómu? [12] Což ne, Bože, ty, jenž zanevřel jsi na nás? Což s našimi zástupy bys nevytáhl, Bože? [13] Před protivníkem buď naše pomoc, je šalebné čekat spásu od člověka. [14] S Bohem statečně si povedeme, on rozšlape naše protivníky.

Z kapitola 61.

[1] Pro předního zpěváka, za doprovodu strunného nástroje. Davidův. [2] Slyš, Bože, mé bédování, mé modlitbě pozornost věnuj, [3] z končin země k tobě volám se sklíčeným srdcem. Doved' mě na skálu, je pro mě strmá, [4] ty jsi moje útočiště a pevná věž proti nepříteli. [5] Chci navěky pobývat v tvém stanu, utéci se do skrýše tvých křídel. [6] Ty jsi, Bože, slyšel moje sliby. Do vlastnictví dals mi ty, kteří se bojí tvého jména. [7] Přidávej dny králi, ať jsou jeho léta jako celá pokolení, [8] ať před Bohem trní věčně. Připrav milosrdenství a věrnost, ať ho opatrují! [9] A tak budu tvému jménu navždy zpívat žalmy, den co den budu plnit své sliby.

Z kapitola 62.

[1] Pro předního zpěváka, podle Jedútúna. Žalm Davidův. [2] Jen v Bohu se ztiší duše má, od něho vzejde mi spása. [3] Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nikdy nic neotřese. [4] Jak dlouho budete napadat člověka? Zabitím hrozíte všichni jak stěna nahnutá, jako zed' podkopaná. [5] Stále se radí, jak strhnout ho z výše, ve lhaní zálibu našli, žehnají ústy, zlořečí v nitru. [6] Jen zmkní před Bohem, duše má, vždyť on mi naději vlévá. [7] Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nic neotřese. [8] Má spása a sláva je v Bohu, on je má mocná skála, v Bohu mám útočiště. [9] Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště. [10] Lidé jsou jen vánek, urození jsou jen lživé zdání. Na váze stoupají vzhůru, dohromady jsou lehčí než vánek. [11] Neslibujte si nic od útisku, nedejte se šálit tím, že něco uchvátíte, k jmění, byt' i přibývalo, neupněte srdce. [12] Bůh promluvil jednou, dvoji věc jsem slyšel: Bohu patří moc, [13] i milosrdenství je, Panovníku, tvoje. Ty každému splatíš podle jeho skutků.

Z kapitola 63.

[1] Žalm Davidův, když byl v Judské poušti. [2] Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má duše po tobě žízni. Mé tělo touhou po tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi. [3] Proto tě vyhlížím ve svatyni, chci spatřit tvoji sílu a slávu; [4] tvé milosrdenství je lepší než život, mé rty tě chválí zpěvem. [5] Proto ti žehnám po celý život, v tvém jménu pozvedám dlaně. [6] Má duše se sytí nejtučnější stravou, moje rty plesají, má ústa zpívají chválu. [7] Když si tě na lůžku připomínám, o tobě rozjímám za nočních hlídek, [8] že jsi mou pomocí býval, ve stínu křídel tvých plesám. [9] Má duše přilnula k tobě, tvá pravice mě pevně drží. [10] Ti, kdo mi chystají zkázu a o život ukládají, sestoupí v nejhlubší útroby země; [11] vydání napospas mečí za kořist šakalům padnou. [12] Král se však bude radovat; Bůh bude chloubou všech, kdo přísahají při něm, a budou zacpána ústa těm, kdo zrádně mluví.

Z kapitola 64.

[1] Pro předního zpěváka. Žalm Davidův. [2] Vyslyš, Bože, moje lkání, chraň mě, ať mohu žít beze strachu z nepřítelů, [3] skryj mě, když se zlovolníci tajně radí, když se bouří, kdo páchají ničemností, [4] kdo si nabrousili jazyky jak meče, namířili šípy jedovatých řečí, [5] aby zákeřně stříleli na bezúhonného! Znenadání na něj vystřelí bez jakékoli bázně. [6] Utrvzují se v zlém rozhodnutí, počítají, jak by nastražili léčky, říkají si: "Kdo nás může spatřit? [7] Ať si kdo chce slídí po podlostech, nastavili jsme to dokonale, ať si slídil slídí, hluboké je nitro člověka i jeho srdce." [8] Bůh však znenadání na ně vystřelí šíp; budou samá rána. [9] Jejich jazyk je sklátí, každý, kdo je spatří, se jim vyhne. [10] Všichni lidé se budou bát, budou rozhlašovat Boží skutek a pochopí jeho dílo. [11] Spravedlivý se bude radovat z Hospodina a utíkat se k němu; on bude chloubou všech, kdo mají přímé srdce.

Z kapitola 65.

[1] Pro předního zpěváka, žalm. Davidův, píseň. [2] Ztišením se sluší tebe chválit, Bože, na Sijónu, plnit tobě sliby. [3] K tobě, jenž modlitby slyšíš, přichází veškeré tvorstvo. [4] Přemohly mě nepravosti, našich nevěrností jenom ty nás zprostitíš. [5] Blaze tomu, koho vyvolíš a přijmeš, aby směl pobývat ve tvých nádvořích. Tam se budem sytit dary tvého domu, tvého svatého chrámu. [6] Ve své spravedlnosti nám odpovídáš činy budících bázeň, Bože, naše spásu, naděje všech končin země i zámořských dalek, [7] jenž jsi upevnil svou mocí hory, opásán bohatýrskou silou, [8] jenž konejší hukot moří, hukot jejich vlnobití i vřavu národů. [9] Z tvých znamení jímá bázeň obyvatele všech končin, tam, kde jitro nastává i kde se snáší večer, všechno naplňuješ plesem. [10] Navštěvuješ zemi, hojností ji zahrnuješ, velmi bohatou ji činíš. Boží potok je naplněn vodou, pečuješ jim o obilí,

ano, máš o zemi péči: [11] zavlažuješ brázdy, kypříš hroudy, vydatnými prškami ji činíš vláčnou, žehnáš tomu, co z ní raší. [12] Ty svou dobrotou celý rok korunuješ, ve tvých stopách kane tučnost, [13] kane na pastviny v stepi, a pahorky jásosem se opásaly. [14] Louky se oděly stády, doliny se halí obilím, zvučí hlaholem a zpěvem.

Z kapitola 66.

[1] Pro předního zpěváka, žalmová píseň. Hlahol Bohu, celá země! [2] Pějte žalmy k slávě jeho jména, jeho chválu šiřte chvalozpěvem. [3] Řekněte Bohu: Jakou bázeň vzbuzují tvé činy! Pro tvoji nesmírnou moc se vtírají v tvou přízeň i tví nepřátelé. [4] Ať se ti klaní celá země a zpívá ti žalmy, ať zpívá žalmy tvému jménu. [5] Pojdte, pohleďte na Boží skutky, tím, co koná mezi lidskými syny, vzbuzuje bázeň. [6] Moře obrátil v souš, řeku přešli suchou nohou; radujme se tady z něho! [7] Věčně vládne svou bohatýrskou silou, pronárody sleduje svým zrakem. Odbojnici ať se nevyvyšují! [8] Dobrořečte, národy, našemu Bohu, zvučně rozhlašujte jeho chválu. [9] Zachoval nás při životě, nedopustil, aby nám uklouzly nohy. [10] Ano, zkoušel jsi nás, Bože, protřbil jsi nás, jako se tříbí stříbro: [11] zavedls nás do lovecké sítě, těžké břemeno jsi nám na bedra vložil. [12] Dopustils, že člověk nám po hlavách jezdil, šli jsme ohněm, vodou, vyvedl jsi nás však a dal hojnost všeho. [13] Vstoupím se zápalnou obětí do tvého domu, splním ti své sliby, [14] jež moje rty vyslovily, jež v souzení vyřkla moje ústa. [15] V obětí zápalnou ti přinesu to nejučtější, s obětním dýmem z beranů připravím skot i kozly. [16] Pojdte, slyšte, všichni bohobojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal. [17] Svými ústy jsem volával k němu, svým jazykem jsem ho vyvyšoval. [18] Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevslyšel. [19] Bůh však slyšel, mé modlitbě věnoval pozornost. [20] Požehnán buď Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel.

Z kapitola 67.

[1] Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. Zpíváný žalm. [2] Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! [3] Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! [4] Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! [5] Ať se národy radují, ať zaplesají, neboť soudíš lidi podle práva, spravuješ národy země. [6] Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! [7] Země vydala své plody, Bůh nám žehná, Bůh náš. [8] Bůh nám dává svoje požehnání. Nechť se ho bojí všechny dálaavy země!

Z kapitola 68.

[1] Pro předního zpěváka, Davidův. Zpíváný žalm. [2] Povstane Bůh, a rozprchnou se jeho nepřátelé, na útěk se před ním dají, kdo ho nenávidí. [3] Odvaneš je jako dým. Tak jako taje vosk před zárem ohně, tak zhynou před Bohem svévolníci. [4] Spravedliví se však zaradují a jásosem budou oslavovat Boha, budou se radostně veselit. [5] Prozpěvujte Bohu, pějte žalmy jeho jménu, upravujte cestu tomu, který jede pustinami. Hospodin je jeho jméno, jásosem ho oslavujte. [6] Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydlí svém svatém. [7] Bůh, jenž osamělě usazuje v domě, vyvádí vězně k šťastnému životu; odbojnici však zůstanou ve vyprahlé zemi. [8] Bože, když jsi táhl v čele svého lidu, když jsi kráčel pustým krajem, [9] třásla se země, kanuly krůpěje z nebe před Bohem ze Sínaje, před Bohem, Bohem Izraele. [10] Štědrým přívalem jsi skrápěl své dědictví, Bože, když se země vysílila, pečoval jsi o ni. [11] Tvoje stádce se v ní usadilo. Bože, ve své dobrotě máš péči o poníženého! [12] Panovník pronáší výrok. Nesmírný je zástup žen, jež radostnou zvěst nesou: [13] "Pádí králové i se zástupy, pádí, hospodyně rozdělují kořist. [14] Zůstanete ležet mezi ohradami? Jak se blyští stříbrem potažená křídla holubice, perutě zlatavě zelenavé! [15] Už jí Všemohoucí rozehnal ty krále! To tys přikryl sněhem šerý Salmón." [16] Horou bohů je hora Bášan, hora Bášan je hora strmých štítů. [17] Proč, vy strmé horské štíty, úkosem shlížíte na horu, na níž se usadit zatoužil Bůh? Tam bude Hospodin přebývat natrvalo. [18] Božích vozů jsou desetitisíce, tisíce tisíců. Panovník je mezi nimi, ze Sínaje táhne do svatyně. [19] Vystoupil jsi na výšinu, ty, kdo byli v zajetí, jsi vedl, mnohé z lidí přijals darem, odbojnici však museli zůstat v poušti, Hospodine, Bože! [20] Požehnán buď Panovník, den ze dne za nás nosí břímě. Bůh je naše spása. [21] Bůh je Bohem, jenž nás zachraňuje. Je to on, Panovník Hospodin, kdo vyvádí z tenat smrti. [22] Ano, Bůh rozdrtil nepřátelům hlavu, téměř tomu, který se ve vinách brodí. [23] Panovník řekl: "Vyvedu z Bášanu, vyvedl jsem i z hlubin moře [24] a noha tvá je rozdrtil v krvi, ať jazyk tvých psů má z nepřátel podíl." [25] Všichni spatřili tvůj průvod, Bože, průvod mého Boha, mého Krále, do svatyně. [26] Napřed šli zpěváci, za nimi hudebníci, uprostřed s bubínky dívky. [27] V shromážděních dobrořečte Bohu, Hospodinu, vy z pramene Izraele! [28] Tady je Benjamin, nejmladší, jenž se stal nad nimi pánem, nad veliteli Judy a jeho oddíly, nad veliteli Zabulóna, veliteli Neftalího. [29] Byl to příkaz tvého Boha. Nechť se tvá moc, Bože, mocně prokazuje v tom, co pro nás konáš [30] ze svého chrámu nad Jeruzalémem. Králové ti budou přinášet dary. [31] Oboř se na tu divou zvěř v rákosí, na stádo turů mezi býčky národů, na toho, který se vrhá do bláta kvůli úlomku stříbra. Rozpraš národy válkychtivé! [32] Ať přijdou egyptští velmožové, ať Kúš vztáhne ruce vstříc Bohu. [33] Království země, zpívejte Bohu, zapějte žalmy Panovníku, [34] tomu, jenž jezdí po nebi, po nebi odvěkém. Hle, vydal hlas, hlas plný moci. [35] Uznejte Boží moc! Jeho vznešenost se klene nad Izraelem, jeho moc do mraků stmí. [36] Bůh ze tvých svatyň vzbuzuje bázeň, Bůh Izraele. On dává moc a udatnost lidu. Požehnán buď Bůh!

Z kapitola 69.

[1] Pro předního zpěváka, podle "Lilii". Davidův. [2] Zachraň mě, můj Bože, vody mi pronikly k duši! [3] V bahně hlubiny se topím, není na čem stanout, do hlubokých vod se nořím, dravý proud mě vleče. [4] Volám do umdlení, hrdlo zanícené, Boha vyhlížím, až zrak mi vypovídá. [5] Víc než vlasů na mé hlavě je těch, kdo mě bez důvodů nenávidí; zdatní jsou, kdo umlčet mě chtějí, zrádní nepřátelé! Co jsem neuchvátil, mám teď vracet. [6] Ty znáš, Bože, moji pošetlost, čím jsem se kdy provinil, ti není skryto. [7] Kvůli mně však ať se nemusejí hanbit, kdo složili svou naději v tebe, Panovníku, Hospodine zástupů, ať kvůli mně se nemusejí stydět ti, kdo tě hledají, Bože Izraele! [8] Snáším potupu přec kvůli tobě, stud pokrýl mé tváře. [9] Za cizího mě mají mí bratři, cizincem jsem pro syny své matky, [10] neboť horlivost o tvůj dům mě strávila, tupení těch, kdo tě tupí, padlo na mne. [11] Postil jsem se, vyplakal si oči, ale v potupu se mi to obrátilo. [12] Oblékl jsem si žíněné roucho a stal se pro ně pořekadlem. [13] O mně klevetí, kdo sedávají v bráně, pijani si o mně popěvují. [14] Ale má modlitba spěje, Hospodine, k tobě, je čas přízně, Bože nejvyšší milosrdný, odpověz mi, věrný dárcé spásy, [15] vysvobď mě z bahna, ať se neutopím! Kéž jsem vysvobozen z rukou těch, kteří mě nenávidí, z hlubokých vod. [16] Ať mě

neodvleče dravý vodní proud, ať hlubina mě nepohlí, ať nade mnou studnice nezavře ústa! [17] Odpověz mi, Hospodine, vždyť tvé milosrdenství je dobrotivé, pro své velké slitování shlédni na mne, [18] neskrývej tvář před svým služebníkem, když se soužím, pospěš, odpověz mi, [19] buď mi blízko, zstaň se mne, vykup mě kvůli mým nepřítelům! [20] Ty víš, jak jsem tupen, ostouzen a haněn, máš před sebou všechny moje protivníky. [21] Srdce potupou mi puká, jsem jak ochrnulý. Na soucit jsem čekal, ale marně; na ty, kdo by potěšili - nenašel se nikdo. [22] Do jídla mi dali žluč, když jsem žíznul, dali mi pít ocet. [23] Jejich stůl se jim staň osidlem a těm, kdo jsou s nimi zajedno, buď léčkou. [24] Dej, ať se jim zatmí v očích, aby neviděli, jejich bedra ustavičně zbavuj síly. [25] Vylej na ně svůj hrozný hněv, tvůj planoucí hněv ať postihne je. [26] Jejich hradiště ať zpustne, v jejich stanech ať nebydlí nikdo. [27] Neboť toho, kterého jsi ty zbil, pronásledovali, vypravují o bolesti těch, které jsi proklál. [28] Sečti jejich nepravosti, ať před tebou nejsou spravedlivé. [29] Necht' jsou vymazáni z knihy živých, nezapsáni mezi spravedlivé. [30] Jsem ponížen, bolestí se soužím, avšak hradem je mi, Bože, tvoje spása. [31] Písni budu chválit jméno Boží, velebit je budu díkyvzdáním. [32] Hospodin to přijme raději než býka, býčka s paznehty a rohy. [33] Pokorní to spatří a budou mít radost; kdo se dotazujete na Boží vůli, okřeje v srdci. [34] Vždyť Hospodin ubožáky slyší, nepohrdá svými, když jsou uvězněni. [35] Ať ho chválí nebesa i země, moře se všim, co se v nich hemží, [36] neboť Bůh zachrání Sijón a zbuduje judská města; budou tam sídlit a je mít ve vlastnictví. [37] Potomstvo jeho služebníků je bude dědičně držet; budou v nich bydlet ti, kdo milují jeho jméno.

Z kapitola 70.

[1] Pro předního zpěváka. Davidův, k připamatování. [2] Bože, vysvobod' mě, Hospodine, na pomoc mi pospěš! [3] Ať se zardí hanbou ti, kdo mi o život ukládají, ať táhnou zpět, ať se stydí ti, kdo mi zlo přejí. [4] Za svou hanebnost ať musí couvnout ti, kdo mi říkají: "Dobře ti tak!" [5] Ať jsou veselí a radují se z tebe všichni, kteří tě hledají; ať říkají stále: "Bůh je velký" ti, kdo milují tvou spásu. [6] Ponížený jsem a ubohý, Bože, pospěš ke mně! Tys má pomoc, vysvoboditel můj, neotálej, Hospodine!

Z kapitola 71.

[1] Utíkám se k tobě, Hospodine, kéž nikdy nejsem zahanben! [2] Pro svou spravedlnost mě vysvobod', pomoz mi vyváznout, skloň ke mně své ucho, buď mou spásou. [3] Buď mi skalním příbytkem a budu se tam uchýlovat stále. Rozhodls o mé záchraně, tys můj skalní štít, moje pevná tvrz! [4] Bože můj, pomoz mi vyváznout z moci svévolníka, z rukou bídáka a násilníka. [5] Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám. [6] Na tebe jsem odkázán už ze života matky, oddělil sis mě v matčině nitru, chvalozpěv můj o tobě bude znít stále. [7] Za zázrak mě mnozí měli, tys byl moje mocné útočiště. [8] Z mých úst plně zní tvá chvála, den co den tě oslavuji. [9] Nezamítej mě v čas stáří, neopouštěj mě, když pozbyvám sil. [10] Nepřátelé se už na mě domlouvají, ti, kdo mě hlídají, společně se radí, [11] prohlašují: "Bůh ho opustil, pusťte se za ním, chopte se ho, nevysvobodí ho nikdo." [12] Nevzdaluj se ode mne, můj Bože, Bože, na pomoc mi pospěš! [13] Ať zahynou v hanbě, kdo mě osočují, potupa a stud ať halí ty, kdo zlo mi strojí. [14] Já však budu vytrvale čekat a vždy víc a nade vše tě budu chválit. [15] O tvé spravedlnosti budou má ústa vypravovat, každého dne svědčit o tvé spáse, a přece nestačím všechno vypovědět. [16] Přicházím s bohatýrskými činy Panovníka Hospodina; tvoji spravedlnost, jenom tvoji, budu připomínat. [17] Od mladosti, Bože, jsi mě vyučoval a já dosud oznamuji tvoje divy. [18] Ani ve stáří a šedinách mě, Bože, neopouštěj, dokud neseznámím toto pokolení se skutky své paže a s tvou bohatýrskou silou všechny, kteří přijdou. [19] Bože, tvoje spravedlnost až k výšinám sahá, vykonals veliké věci. Bože, kdo je tobě roven! [20] Ty jsi mi dal zakusit četná zlá soužení a zase mi život vracíš a z propasti země přivádíš mě nazpět. [21] Ty mě stále činíš větším, útěchou mě zahrnuješ. [22] A já strunným nástrojem ti budu vzdávat chválu, Bože můj, za tvoji věrnost, s citarou ti budu zpívat žalmy, Svätý Izraele. [23] Ať plesají mé rty, když ti zpívám žalmy, i má duše tebou vykoupená. [24] A můj jazyk bude o tvé spravedlnosti hovořit každodenně, budou se rdít hanbou ti, kdo mi strojí zlé věci.

Z kapitola 72.

[1] Šalomounův. Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, [2] aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva. [3] Hory přinesou lidu pokoj a pahorky spravedlnost. [4] Zjedná právo poníženým z lidu, dá zvítězit synům ubožáka, zdeptá utlačovatele. [5] Budou se tě bát, dokud bude slunce, dokud potrvá měsíc, po všechna pokolení. [6] Sestoupí jak déšť na posečenou louku, jako vláha svlažující zemi. [7] V jeho dnech rozkvetne spravedlivý, bude hojný pokoj, dokud nezanikne měsíc. [8] A panovat bude od moře až k moři, od Řeky do dálav země. [9] Divá sběš se před ním bude krčit, prach budou lízat jeho nepřítelé. [10] Králové Taršíše a ostrovů přinesou dary, budou odvádět daň králové Šeby a Seby. [11] Všichni králové se mu budou klanět, všechny národy mu budou sloužit. [12] Vysvobodí ubožáka, jenž volá o pomoc, poníženého, jenž nemá pomocníka. [13] Bude mít soucit s nuzným ubožákem, ubohým zachrání život. [14] Vykoupí je z útisku a od násilí, jejich krev mu bude drahocena. [15] Ať je živ! Budou mu dávat zlato z Šeby, ustavičně se za něj modlit, žehnat mu neustále. [16] Země bude oplývat obilím, jež se bude vlnit i po vrcholech hor, jeho klasy budou jako libanónské cedry, obyvatelé měst pokvetou jak bylina země. [17] Jeho jméno bude věčné, dokud potrvá slunce, poroste jeho jméno. Budou si jím žehnat, všechny národy ho budou blahoslavít. [18] Buď požehnán Bůh Hospodin, Bůh Izraele; jedině on koná divy. [19] Buď navěky požehnáno jeho slavné jméno, celou zemi necht' naplní jeho sláva! Amen, amen. [20] Končí modlitby Davida, syna Jišajova.

Z kapitola 73.

[1] Žalm. Pro Asafa. Jak je Bůh dobrý k Izraeli, k těm, kdo jsou čistého srdce! [2] Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty, [3] neboť jsem záviděl potřeštěncům, když jsem viděl svévolně, jak pokojně si žijí. [4] Smrt je do okovů ještě nesevěřela, jejich tělo kypí, [5] nevědí, co je to lidské plahočení, nebyvají postiženi jako jiní lidé. [6] Jejich náhrdelníkem je zpupnost, násilnictví šatem, do něhož se halí. [7] Jejich oko vystupuje z tuku, provaluje se smýšlení srdce. [8] Vysmívají se a mluví zlomyslně, povýšenou řečí utiskují druhé. [9] Do úst nebesa si berou, jazykem prosmýčící zemi. [10] A lid se za nimi hrne lokat vodu plným douškem. [11] žikávají: "Což se to Bůh dozví? Cožpak to Nejvyšší pozná?" [12] Ano, to jsou svévolníci: bez starostí věčně kupí jmění. [13] Tedy zbytečně jsem si uchoval ryzí srdce a dlaně omýval neviností? [14] Každý den se na mě sypou rány, každé ráno bývám trestán. [15] Kdybych řekl: "Budu mluvit jako oni", věrolomně bych opustil pokolení tvých synů. [16] Přemýšlel jsem, jak se v

tom všem vyznat, nesnadné se mi to zdálo. [17] Teprv když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem, jaký vezmou konec. [18] Věru, stavíš je na kluzké cesty, do zkázy je srazíš. [19] Jaký úděs náhle vzbudí, hrůzou se obrátí vniveč do jednoho. [20] Jako snem po procitnutí, Panovníku, pohrdneš jejich přeludem, až se vzbudíš. [21] Když bylo mé srdce roztrpčené, když se jítřilo mé ledví, [22] byl jsem tupec, nic jsem neznal, jak dobytče jsem před tebou býval. [23] Já však chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici, [24] povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. [25] Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. [26] Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl. [27] Hle, ti, kdo se tobě vzdálí, zhynou. Ty umlčíš každého, kdo poruší ti věrnost. [28] Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech.

Z kapitola 74.

[1] Poučující, pro Asafa. Bože, zanevřel jsi na nás natrvalo? Tvůj hněv dýmá proti ovcím, které paseš. [2] Rozpomeň se na svou pospolitost, kterou jsi před věky získal, na svůj dědičný kmen, jež sis vykoupil, na horu Sijón, kde bydlíš. [3] Zaměř kroky vzhůru k trvajícím spouštím, ve svatyni nepřítel vše zničil. [4] Ve tvém shromáždění zněl řev protivníků, svá vítězná znamení tu postavili. [5] Ví se, že tak, jako když se zvedá širočina vzhůru v spleti stromů, [6] nyní otloukali řezby ve svatyni sekerou a mlatem. [7] Tvou svatyni podpálili a příbytek tvého jména znesvětili, strhli k zemi. [8] V srdci si řekli: "Jejich rod úplně vyhubíme!" Vypálili všechna místa Božích shromáždění v zemi. [9] Svá znamení nevidíme, proroka už není, neví nikdo z nás, co přijde. [10] Jak dlouho se, Bože, smí protivník rouhat? Smí nepřítel znevažovat trvale tvé jméno? [11] Proč stahuješ ruku nazpět? Zvedni svou pravici z klína, skoncuji s nimi! [12] Bůh je můj Král odedávna, on uprostřed země koná spásné činy. [13] Svou mocí jsi rozkymácel moře, drakům na vodách roztrátils hlavy, [14] rozrttil jsi hlavy livjátana, dals ho sežrat hordě divé sběře, [15] rozpoltil jsi skálu, vytryskl pramen i potok, vysušil jsi mocné říční toky. [16] Tobě patří den, i noc je tvoje, tys upevnil světlo noci i slunce, [17] ty sám jsi vytyčil veškerá pomezí země, vytvořils léto i zimu. [18] Hospodine, rozpomeň se na rouhání nepřítelů, na zbloudilý lid, jenž znevážil tvé jméno. [19] Nevydávej život své hrdličky dravci, na život svých ponížených nikdy nezapomeň, [20] přihlídní ke smlouvě! Plno doupat násilí je v temných koutech země. [21] Kéž zdeptaný není znovu tupen, ponížený ubožák ať chválí tvoje jméno! [22] Povstaň, Bože, a své pře se ujmi, rozpomeň se, že ti bloud utrhá denně. [23] Nezapomeň na křik protivníků, na ten ustavičně stoupající hukot útočníků!

Z kapitola 75.

[1] Pro předního zpěváka, jako: "Nevyhlazuj!" Žalm; pro Asafa, píseň. [2] Vzdáváme ti chválu, Bože, vzdáváme ti chválu! Tvé jméno je blízko, vypráví se o tvých dívech. [3] "Já určím tu chvíli, kdy vykonám soud dle práva. [4] Země se rozplyne se všemi, kdo na ní sídlí; já jsem to, kdo dává pevnost jejím sloupům." [5] Potřeštěncům říkám: Nechte ztřeštěnosti! Říkám svévolníkům: Nezvedejte rohy! [6] Nezvedejte svoje rohy vzhůru, nemluvte s tak drzou šíjí! [7] Nikdo od východu, nikdo od západu, nikdo od hornaté pouště, [8] jenom Bůh je soudce: jednoho poníží, druhého povýší. [9] Hospodin má v ruce kalich: víno kvasí, je plné příměsků, z něho nalévá a vypijí je i s kaly až do dna všichni svévolníci země. [10] A já to budu navěky hlásat, budu zpívat žalmy Jákobovu Bohu. [11] A všem svévolníkům srazím rohy, rohy spravedlivého se zvednou.

Z kapitola 76.

[1] Pro předního zpěváka. Za doprovodu strunných nástrojů. Žalm pro Asafa. Píseň. [2] V judské zemi je znám Bůh, má velké jméno v Izraeli. [3] V Šálemu je jeho stánek, jeho obydlí je na Sijónu. [4] Roztrátil tam střely ohnivé i s lukem, štíty, meče, válku. [5] Vznesený, jak jasně záříš nad horami rozsápaných! [6] Zarputilci za kořist ti padli, dřímají svůj sen; všem válečníkům ochrnuly ruce. [7] Pohrozils, Jákobův Bože, a mrákota obestřela válečné vozy i koně. [8] Ty vzbuzuješ bázeň. Kdo před tebou obstojí, když vzplaneš hněvem? [9] Svou při jsi vyhlásil z nebe. Země žila hned v bázni a v míru, [10] když Bůh povstal k soudu pro záchranu všech pokorných v zemi. [11] Rozhořčením stíháš lidi a je ti to k chvále, po svém rozhořčení opášeš se pozůstatkem lidu. [12] Učiňte slib a splňte jej Hospodinu, svému Bohu! Všichni kolem něho ať přinesou poctu tomu, jenž vzbuzuje bázeň, [13] tomu, který krotí ducha vojevůdců a vzbuzuje bázeň v králích země.

Z kapitola 77.

[1] Pro předního zpěváka, podle Jedútúna. Pro Asafa, žalm. [2] Úpěnlivě volám k Bohu, volám k Bohu, kéž mi přeje sluchu! [3] V den svého soužení se dotazují Panovníka, v noci k němu vztahují své ruce bez umdlení, má duše se utěšit nedá. [4] Připomínám si Boha a sténám, přemítám a jsem na duchu skleslý. [5] Nutíš moje oči k bdění, jsem vzrušen a nejsem schopen slova. [6] Myslím na dny dávnověké, na pradávna léta. [7] V noci si připomínám, jak jsem na struny hrával, v srdci přemítám a duch můj hloubá: [8] Zatvrdil se Panovník na věky věků? Nikdy už svou přízeň neprojeví? [9] Je snad jeho milosrdenství pryč natrvalo? Nebude už mluvit v dalších pokoleních? [10] Což Bůh zapomněl na smilování? V hněvu uzavřel zdroj svého slitování? [11] Pravím: V tom tkví moje bolest, že se změnila pravice Nejvyššího. [12] Skutky Hospodinovy si připomínám, připomínám si onen tvůj div z dávnověku. [13] Rozjímám o všech tvých činech a přemítám o tvých skutcích. [14] Bože, tvá cesta je svatá. Který bůh je velký jako Bůh náš? [15] Ty jsi Bůh, jenž činí divy! Svoji moc jsi dal národům poznat. [16] Svůj lid jsi vykoupil vlastní paží, syny Jákobovy, Josefovy. [17] Spatřily tě vody, Bože, vody tě spatřily a svjely se v křeči, ba i tůně propastné se hnuly. [18] Z oblaků se lily proudy vod, hrom duněl v mračnech, rozletěly se tvé šípy. [19] Přiválilo se tvé hromobití, nad světem se rozsvítily blesky, země se pohybovala a třásla. [20] Tvá cesta šla mořem, množstvím vod tvá stezka, aniž bylo znát tvé stopy. [21] Svůj lid jsi vedl jak stádece rukou Mojžíše a Árona.

Z kapitola 78.

[1] Poučující. Pro Asafa. Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho, [2] otevřu svá ústa ku přísloví, předložím hádanky

dávnovéké. [3] Co jsme slyšeli a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, [4] nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divcích, jež konal. [5] Stanovil svědectví v Jákobovi, vydal zákon v Izraeli a přikázal našim otcům, aby s tím seznamovali své syny, [6] aby o tom vědělo budoucí pokolení, synové, kteří se zrodí. Ti to budou dále vyprávět svým synům, [7] aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání, [8] a nebyli jako jejich otcové, to umíněné, vzdorné pokolení, pokolení nestálého srdce, jehož duch nezůstal věrný Bohu. [9] Lukem vyzbrojeni Efrajimci otočili se v den bitvy. [10] Nedbali na smlouvu Boží, podle jeho zákona žít odepřeli, [11] zapomněli na jeho skutky, na divy, jež jim dal shlédnout. [12] On před jejich otci činil divy v zemi egyptské na Sóanském poli. [13] Moře rozpoltil a převedl je, jako hráz postavil vody. [14] Ve dne oblakem je vodil, po celou noc září ohně. [15] Rozpoltil na poušti skály, dal jim pít hojně jak z propastných tůní, [16] bystřiny vyvedl ze skalního štítu, nechal plynout vodstva jako řeky. [17] Hřešili však proti němu opět. Vzdorovali v tom vyprahlém kraji Nejvyššímu, [18] srdcem pokoušeli Boha, chtěli stravu podle vlastní vůle. [19] A reptali proti Bohu: "Může Bůh prostřít stůl v poušti? [20] Do skály sic udeřil a potoky vod tekly proudem. Může však dát také chleba nebo opatřit pro svůj lid maso?" [21] Hospodin se rozlítil, když to vše slyšel. Oheň prudce vzplanul proti Jákobovi, hněv vyšlehl proti Izraeli, [22] neboť nevěřili Bohu, nedoufali v jeho spásu. [23] Přesto vydal příkaz mračným shůry, zotevíral vrata nebes [24] a jako déšť spouštěl na ně manu, aby jedli, nebeské obilí jim dával. [25] Člověk jísti směl chléb mocných, stravu sesílal jim do sytosti. [26] Dal na nebi vanout východnímu větru, jižní vítr přivedl svou moc [27] a déšť masa na ně spustil, tolik jako prachu, pernatého ptactva jak mořského písku, [28] nechával je padat rovnou do tábora okolo příbytků jejich. [29] Najedli se víc než do sytosti, dopřál jim to, čeho byli chtiví. [30] Nepřešla je chtivost. Měli ještě pokrm v ústech, [31] když proti nim vyšlehl hněv Boží. Zahubil jejich velmože, izraelské junáky v prach srazil. [32] Přes to vše hřešili dále, nevěřili jeho divům. [33] Tu učinil konec jejich dnům, že přešly jako vánek, jejich léta přeťal náhlým děsem. [34] Kdykoli je hubil, dotazovali se po jeho vůli, za úsvitu hledávali opět Boha, [35] připomínali si, že Bůh býval jejich skála, že Bůh nejvyšší byl jejich vykupitel. [36] Ale klamali ho svými ústy, jazykem mu lhali, [37] v svém srdci nestáli při něm, nezůstali věrni jeho smlouvě. [38] Ale on se slítoval, zprošťoval je nepravostí, nevydal je z káze, často odvrátil svůj hněv a nedal zcela procitnout svému rozhořčení, [39] pamatoval, že jsou jenom tělo, vítr, který zavane a už se nevrací. [40] Kolikrát mu v poušti vzdorovali, jakou trýzeň působili mu v tom pustém kraji! [41] Zas a zase pokoušeli Boha, činili výčitky Svatému Izraele. [42] Nepřipomínali jeho sílu, den, kdy je vykoupil z moci protivníka, [43] když činil svá znamení v Egyptě a své zázraky na Sóanském poli. [44] Ramena řek i bystřiny proměnil v krev, takže se nemohli napít. [45] Seslal na ně mouchy, aby je sžíraly, žáby, které jim přinesly zkázu. [46] Co se urodilo, vydal hmyzu, kobylkám plod jejich práce. [47] Jejich révu zničil krupobitím a smokvoně mrazem. [48] Jejich dobytek vydal v plen krupobití a ohnivým střelám jejich stáda. [49] Tak je stíhal svým planoucím hněvem, hněvem hrozným, prchlivostí, souženými, řadou poslušných zkáz. [50] Dával průchod svému hněvu, jejich duše neušetřil smrti, vydal moru v plen vše živé. [51] Všechno prvorozené v Egyptě pobil, prvotiny plodivé síly v Chámových stanech. [52] Ale svůj lid vedl jako ovce, jako stádo je převedl pouští, [53] vodil je bezpečně, strach mít nemuseli, jejich nepřátele pohltilo moře. [54] Dovedl je až k území své svatyně, k této hoře, kterou pravici svou získal. [55] Vypudil před nimi pronárody, jejich zem rozměřil na dědictví, v jejich stanech ubytoval izraelské kmeny. [56] Ale pokoušeli ho a vzdorovali Bohu nejvyššímu a nedbali na svědectví jeho, [57] odpadali, byli věrolomní jak otcové jejich, selhávali jako záłudný luk. [58] Na posvátných návrších ho uráželi, svými modlami ho podnítili k žárlivosti. [59] Bůh se rozlítil, když to vše slyšel, velmi si zprotivil Izraele: [60] opovrhl svým příbytkem v Šílu, stanem, v němž přebýval mezi lidmi. [61] Vydal do zajetí svoji sílu, svoji čest do rukou protivníka [62] a svůj lid vydal v plen meči, proti svému dědictví vzplál prchlivostí. [63] Jejich junáky sežehl oheň, jejich panny svatebních chval nepoznaly. [64] Jejich kněží padli mečem, jejich vdovy neplakaly. [65] A pak se Panovník probudil jak ze sna, jak bohatýr rozjařený vínem, [66] ze zadu bil svoje protivníky, uvedl na ně potupu věčnou. [67] Zprotivil si Josefův stan, Efrajimův kmen si nevyvolil, [68] zvolil si kmen Judův, horu Sijón, tu si zamiloval. [69] Svou svatyni vybudoval jak výšiny nebes, navěky ji založil jak zemi. [70] Davida si zvolil, svého služebníka, povolal ho ze salaší, [71] od ovcí s jehňaty ho přivedl, aby pásal Jákoaba, jeho lid, Izraele, jeho dědičný díl. [72] A pásal je s bezúhonným srdcem, rukou zkušenou je vodil.

Z kapitola 79.

[1] Žalm pro Asafa. Bože, vtrhly pronárody do dědictví tvého, tvůj svatý chrám poskvrnily, Jeruzalém obrátily v hromady sutin! [2] Mrtvoly tvých služebníků daly za potravu nebeskému ptactvu, těla tobě věrných zemské zvěři. [3] Prolévaly jejich krev okolo Jeruzaléma jak vodu, a nebyl, kdo by je pohřbil. [4] Tupení svých sousedů jsme vystaveni, svému okolí jsme pro smích, pro pošklebky. [5] Dlouho ještě, Hospodine? Chceš se pořád hněvat? Bude tvoje rozhorlení planout jako oheň? [6] Vylej svoje rozhořčení na pronárody, jež neznají se k tobě, na království, která nevzývají tvoje jméno; [7] vždyť pozřely Jákoaba a zpusťšily jeho nivy. [8] Nepřipomínej nám staré nepravosti, pospěš nám vstříc se svým slitováním, jsme naprosto vyčerpaní. [9] Bože, naše spásu, pomoz nám pro slávu svého jména, vysvoboď nás, zprošť nás hříchů pro své jméno! [10] Proč by měly pronárody říkat: "Kde je ten jejich Bůh?" Kéž by pronárody poznaly před naším zrakem pomstu za prolitou krev tvých služebníků. [11] Kéž k tobě pronikne sténání vězňů! Mocnou paží svou zachovej syny smrti! [12] Naším sousedům vrať sedminásobně do klína potupu, již potupili tebe, Panovníku. [13] My, tvůj lid - ovce, jež paseš, budeme ti navěky, po všechna pokolení, vzdávat chválu a vyprávět o tvých chvályhodných činech.

Z kapitola 80.

[1] Pro předního zpěváka. Podle "Lilí". Svědectví pro Asafa. Žalm. [2] Naslouchej, pastýři Izraele, ty, jenž Josefa jak ovce vodiš, zaskvěj se, jenž trůníš nad cheruby, před kmeny Efrajim, Benjamín, Manases! [3] Vzbud' svou bohatýrskou sílu a přijď zachránit nás. [4] Bože, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budem zachráněni. [5] Hospodine, Bože zástupů, jak dlouho budeš dýmat hněvem při modlitbách svého lidu? [6] Chlebem slzí jsi je krmil, pít jsi jim dal slzy plnou měrou. [7] Pro sousedy jsme předmětem sváru, nepřítelům pro smích. [8] Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budem zachráněni! [9] Vinnou révu z Egypta jsi vyňal, vypudil jsi pronárody a ji jsi zasadil. [10] Připravil jsi pro ni všechno, zapustila kořeny a rozrostla se v zemi. [11] Hory přikryla svým stínem, její ratolesti jsou jak Boží cedry, [12] rozložila výhonky až k moři a své úponky až k žece. [13] Proč pobořili její zidky? Aby trhali z ní všichni, kdo jdou kolem? [14] Rozrývá ji kanec z lesa a spásá ji polní havěť. [15] Bože zástupů, navrať se, shlédni z nebe, popať, ujmí se té révy, [16] kmene, který pravice tvá zasadila, letorostu, jež sis vypěstoval. [17] Spálena je ohněm, torubána, zachmuřil jsi tvář a hynou. [18] Nad mužem své pravice drž svoji ruku, nad synem člověka, letorostem, jež sis vypěstoval. [19] Nikdy se tě nespustíme, zachovej nám život, ať můžeme vzývat tvoje jméno. [20] Hospodine, Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budem zachráněni!

Z kapitola 81.

[1] Pro předního zpěváka, podle gatského způsobu. Pro Asafa. [2] Plesejte Bohu, naši síle, hlaholte Bohu Jákobovu! [3] Prozpěvujte žalmy, bíte v buben, hrejte na líbeznou citaru a harfu, [4] při novoluní zatrubte na polnice, při úplňku v den našeho svátku. [5] Takové je nařízení v Izraeli a řád Jákobova Boha. [6] Svědectví uložil v Josefovi, když vytáhl na egyptskou zemi, kde jsem slyšel řeč, kterou jsem neznal. [7] Jeho záda břemene jsem zbavil, i koš odložily jeho ruce. [8] V souzení jsi volal a já jsem tě bránil, odpověděl jsem ti skryt v rachotu hromu, tam při Vodách sváru jsem tě zkoušel. [9] Slyš, můj lide, svědčím proti tobě, kéž bys mě poslechl, Izraeli. [10] Nesmíš mít cizího boha, nebudeš se klanět cizáckému bohu! [11] Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. Otevři svá ústa, naplním je. [12] Neuposlechl mě lid můj, Izrael mi povolný být nechtěl. [13] Nechal jsem je tedy být s tím zarputilým srdcem, ať si jdou za svými plány. [14] Kdyby mě však můj lid uposlechl, kdyby Izrael mými cestami chodil, [15] brzy bych pokořil jeho nepřátele, obrátil bych ruku proti jeho protivníkům. [16] Ti, kdo Hospodina nenávidí, vtírali by se do jeho přízně, věčně by trval čas jeho lidu, [17] bělí pšeničnou by ho sám krmil. Medem ze skály tě budu sytit!

Z kapitola 82.

[1] Žalm pro Asafa. V shromáždění bohů postavil se Bůh, vykoná soud mezi bohy: [2] "Dlouho ještě chcete soudit proti právu, stranit svévolníkům? [3] Dopomozte nuznému a sirotkovi k právu, poníženému a chudému zjednejte spravedlnost, [4] pomozte vyváznout nuznému ubožáku, svévolným ho vytrhněte z rukou!" [5] Nic nevědí, nic nechápou, chodí v tmách, a celá země v základech se hrouť. [6] "Ač jsem řekl: Jste bohové, všichni jste synové Nejvyššího, [7] zemřete též jako jiní lidé, padnete tak jako každý vladař." [8] Bože, povstaň, rozsud zemi, dědičně ti patří všechny pronárody!

Z kapitola 83.

[1] Píseň. Žalm pro Asafa. [2] Bože, nebuď zticha, nemlč, Bože, nezůstávej v klidu! [3] Hleď, jak tvoji nepřátelé hlučí, kdo tě nenávidí, pozvedají hlavu, [4] kují proti tvému lidu tajné plány, radí se proti těm, které skrýváš: [5] "Pojdme," praví, "vyhledme je, ať národem nejsou, ať se nikdy jména Izraele ani nevzpomenou!" [6] Tak se spolu svorně uradili, uzavřeli proti tobě smlouvu [7] stany edómské a Izmaelci, Hagejci i Moáb, [8] Gebal, Amón s Amálekem, Pelištea, ti, kdo sídlí v Týru, [9] Ašúr se k nim také přidal. Paží synů Lotových se stali. [10] Nalož s nimi jako s Midjánem, jako se Síserou, jako s Jabínem v Kíšonském úvalu: [11] u Ěn-dóru byli vyhlazeni, mrvou na roli se stali. [12] Nalož s jejich knížaty jak s Orébem a Zébem, s všemi jejich vojevůdci jako se Zebachem, se Salmunou, [13] kteří řekli: "Zaberme si Boží nivy!" [14] Bože můj, dej, ať jsou jako chmýří, jako stéblo unášené větrem! [15] Jako požár, když stravuje lesy, jako plameny, když sežehují hory, [16] tak je postihni svou bouří, svou smrtí je vyděs. [17] Pohanou jim pokryj líce, aby hledali tvé jméno, Hospodine. [18] Ať jsou zahanbeni, vyděšeni navždy, ať se rdí a hynou, [19] ať poznají, že ty jediný, jenž Hospodin máš jméno, jsi ten nejvyšší nad celou zemí!

Z kapitola 84.

[1] Pro předního zpěváka. Podle gatského způsobu. Pro Kórachovce, žalm. [2] Jak je tvůj přibyték milý, Hospodine zástupů! [3] Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu! [4] Vždyť i vrabec přistřeší si najde, vlaštovka si staví hnízdo u tvých oltářů, aby svá mláďata zde uložila, Hospodine zástupů, můj Králi a můj Bože! [5] Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit. [6] Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pouť. [7] Když Dolinou balzámovníků se ubírají, učiní ji prameništěm, včasny déšť ji halí požehnáním. [8] Pokračují stále s novou silou, objeví se před svým Bohem na Sijónu. [9] Hospodine, Bože zástupů, slyš modlitbu mou, naslouchej, Jákobův Bože! [10] Ty jsi štít náš, Bože, pohleď, na tvář svého pomazaného rač shlédnout. [11] Den v tvých nádvořích je lepší než tisíce jinde; raději chci stát před prahem domu svého Boha, než prodlévat v stanech svévolnosti, [12] vždyť Hospodin Bůh je štít a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy, žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně. [13] Hospodine zástupů, blaze člověku, jenž doufá v tebe!

Z kapitola 85.

[1] Pro předního zpěváka. Pro Kórachovce, žalm. [2] Hospodine, projevoval jsi své zemi přízeň, úděl Jákobův jsi změnil. [3] Snímal jsi ze svého lidu nepravosti, přikrýval jsi všechny jeho hříchy. [4] Svou prchlivost odkládal jsi zcela, přestával jsi planout hněvem. [5] Navrať se k nám, Bože, naše spásu, učiň konec svému rozlícení! [6] Chceš se na nás hněvat věčně? Stíhat hněvem všechna pokolení? [7] Což nám nenavrátíš život, aby se tvůj lid z tebe radoval? [8] Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spásu! [9] Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid, své věrné, jenom ať se k své hlouposti nevracejí! [10] Ano, jeho spása je blízko těm, kdo se ho bojí, v naší zemi bude přebývat sláva. [11] Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení. [12] Ze země vyraší pravda, z nebe bude shlížet spravedlnost. [13] Hospodin dopřeje dobrých časů, svou úrodu vydá naše země. [14] Před ním půjde spravedlnost a on bude kráčet její cestou.

Z kapitola 86.

[1] Modlitba Davidova. Hospodine, nakloň ucho, odpověz mi, jsem tak poníženy, zubožený. [2] Ochraňuj mě, jsem tvůj věrný, spas, můj Bože, svého služebníka, který v tebe doufá. [3] Smiluj se nade mnou, Panovníku, po celé dny k tobě volám. [4] Vlej do duše svého služebníka radost, k tobě, Panovníku, pozvedám svou duši, [5] neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný. [6] Dopřej, Hospodine, mé modlitbě sluchu, věnuj pozornost mým prosbám. [7] V den svého souzení volám k tobě a ty mi odpovíš. [8] Panovníku, není ti rovného mezi bohy a tvým činům se nic nevyrovná. [9] Všechny pronárody, tvoje dílo, se ti přijdou klanět, Panovníku, budou oslavovat tvoje jméno, [10] protože jsi veliký a konáš divy; jedině ty jsi Bůh. [11] Hospodine, ukaž mi svou cestu, budu žít podle tvé pravdy, soustřed' mou mysl na bázeň tvého jména. [12] Celým srdcem, Panovníku, Bože můj, ti budu vzdávat chválu, tvoje jméno věčně oslavovat, [13] vždyť tvé velké milosrdenství je se mnou; z nehlubšího podsvětí jsi vytrhl mou duši. [14] Bože, povstávají proti mně opovážlivci, o život mi ukládá smečka ukrutníků, na tebe se neohlíží. [15] Ty

však, Panovníku, jsi Bůh slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšš milosrdný, věrný. [16] Shlédni na mne, smiluj se nade mnou, dej svou sílu svému služebníku, vítězství synu své služebnice! [17] Ukaž na mně dobré znamení, ať to vidí, kdo mě mají v nenávisti, ať jsou zahanbeni, že jsi, Hospodine, moje pomoc, moje potěšení!

Z kapitola 87.

[1] Pro Kórachovce, zpívaný žalm. Na posvátných horách založil svůj chrám. [2] Hospodin miluje brány Sijónu nad všechny přibytky Jákobovy. [3] Slavné věci hlásány jsou v tobě, město Boží! [4] Připomenu Rahaba i Babel jakožto ty, kdo mě znají, také Pelišteu a Týr s Kúšem, každý z nich se zrodil tady. [5] O Sijónu řeknou: V něm se zrodil ten i onen, a sám Nejvyšší jej činí pevným. [6] Při soupisu lidských společenství Hospodin si zaznamená: Každý z nich se zrodil tady. [7] A dají se do zpěvu a tance: Všechna spása pramení mi z tebe!

Z kapitola 88.

[1] Žalmová píseň, pro Kórachovce. Pro předního zpěváka, pro zpěv při tanečním reji. Poučující, pro Hémana Ezrachejského. [2] Hospodine, Bože, má spása, ve dne i v noci před tebou úpím; [3] kéž vstoupí moje modlitba k tobě, nakloň ucho k mému bédování! [4] Samým zlem se sytí moje duše, k podsvětí spěje můj život. [5] Jsem počítán k těm, co sestupují v jámu, jsem jako muž, který pozbyl síly. [6] Jsem odložen mezi mrtvé jako skolení, co leží v hrobech, na které už ani nevzpomeneš, kteří jsou zbaveni ochrany tvých rukou. [7] Odložil mě do nejhlubší jámy, do temnoty hlubin. [8] Leží na mně tíha tvého rozhořčení, všemi svými přiboji mě trýzníš. [9] Znamé jsi mi vzdálil, zhnusils mě jim, jsem uvězněn, nemám východiska. [10] Oči mám zkalené utrpením, po celé dny jsem tě, Hospodine, volal, vztahoval jsem k tobě dlaně. [11] Což pro mrtvé budeš konat svoje divy? Povstanou snad stíny a vzdají ti chválu? [12] Což se o tvém milosrdenství vypráví v hrobě? O tvé věrnosti v říši zkázy? [13] Což jsou známy v temnotě tvé divy, tvoje spravedlnost v zemi zapomnění? [14] Hospodine, pomoz, k tobě volám, ráno má modlitba přichází k tobě. [15] Hospodine, proč jsi na mě zanevřel a svou tvář přede mnou skrýváš? [16] Jsem ponížěn a od mládí hynu, snáším tvé hrůzy, nevím si rady. [17] Přehrnala se přese mne výheň tvého hněvu, děsuplné rány tvé mě umlčely, [18] ze všech stran se na mě denně hrnou jako vody, všechny najednou mě obkličují. [19] Přítel a druha jsi mi vzdálil, jenom temnoty se ke mně znají!

Z kapitola 89.

[1] Poučující, pro Étana Ezrachejského. [2] O Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně, svými ústy v známost uvádět tvou věrnost po všechna pokolení. [3] Pravím: Tvoje milosrdenství je zbudováno navěky, v nebesích jsi pevně založil svou věrnost, [4] řekl: "Uzavřel jsem smlouvu se svým vyvoleným, přísahal jsem Davidovi, svému služebníku: [5] Dám, že tvé potomstvo bude navěky stát pevně, já jsem zbudoval tvůj trůn pro všechna pokolení." [6] Nebesa ti, Hospodine, vzdávají za tvůj div chválu, shromáždění svatých velebí tvou věrnost. [7] Vždyť kdo v oblacích se může Hospodinu rovnat? Kdo z Božích synů se podobá Hospodinu? [8] Strašný je Bůh v kruhu svatých, nesmírný, budící bázeň ve všech kolem sebe. [9] Hospodine, Bože zástupů, kdo je jako ty? Jsi nepřemožitelný, Hospodine, a tvá věrnost tě provází všudy. [10] Umiš zvládnout zpuštěné moře, zkrotit jeho vzduté vlny. [11] Netvora jsi zdeptal, jako bys ho proklál, mocnou paží jsi rozprášil svoje nepřátele. [12] Tvá jsou nebesa, tvá je i země, založil jsi svět a všechno, co je na něm. [13] Ty jsi stvořil jih i sever, i Tábor a Chermón plesají v tvém jménu. [14] V své paži máš bohatýrskou sílu, tvá ruka je mocná, tvá pravice pozdvížená. [15] Spravedlnost a právo jsou pilíře tvého trůnu, před tebou jde milosrdenství a věrnost. [16] Blaze lidu, který zná vítězný hlazol, který chodí ve světle tvé tváře, Hospodine. [17] Budou jásat každý den v tvém jménu, pozvedá je tvoje spravedlnost, [18] neboť ty jsi leskem jejich moci; tvou přízni se náš roh zvedá. [19] Štít náš patří Hospodinu, náš král Svatému Izraele. [20] Ve vidění promluvil jsi jednou ke svým věrným. Řekl: "Poskytl jsem bohatýru pomoc, povýšil jsem vybraného z lidu. [21] Nalezl jsem Davida, svého služebníka, pomazal jsem ho svým olejem svatým. [22] Pevně bude moje ruka při něm, udatným ho učiní má paže. [23] Nepřítel ho nepřekvapí a bídák ho nepokoří. [24] Před ním potřu jeho protivníky, porazím ty, kdo ho nenávidí. [25] Bude s ním mé milosrdenství a věrnost, jeho roh se pozvedne v mém jménu. [26] I na moře vložím jeho ruku a jeho pravici na řeky. [27] On mě bude vzývat:]Tys můj Otec, můj Bůh, moje spásná skála[, [28] a já ho učiním prvorozeným, nejvyšším nad králi země. [29] Svoje milosrdenství mu zachovám věčně, věrně dodržím svou smlouvu. [30] Jeho potomstvu dám trvat navěky, jeho trůnu po všechny dny nebes. [31] Opustí-li jeho synové můj zákon, nebudou-li žít podle mých řádů, [32] budou-li má nařízení znesvěcovat, nebudou-li dbát mých příkázání, [33] ztrestám jejich nevěrnosti metlou a ranami jejich nepravosti, [34] ale svoje milosrdenství mu neodejmu, nezradím svou věrnost, [35] neznesvětím svoji smlouvu, nezměním, co splýnulo mi ze rtů. [36] Jednou jsem přísahal na svou svatost. Cožpak bych lhal Davidovi? [37] Jeho potomstvo potrvá navěky, i jeho trůn přede mnou bude jako slunce, [38] pevně bude stát navěky jako měsíc, věrný svědek nad oblaky." [39] Zanevřels však na něj, zavrhl ho, na svého pomazaného ses rozlítl. [40] Zrušil jsi smlouvu se svým služebníkem, jeho členku jsi znesvětil, srazil k zemi. [41] Všechny jeho zdi jsi zbořil, jeho pevnosti obrátils v trosky. [42] Plení ho všichni, kdo táhnou kolem, tupení svých sousedů je vydán. [43] Pozvedls pravici jeho protivníků, učinils všem jeho nepřátelům radost. [44] Otupil jsi ostří jeho meče, nedal jsi mu obstát v boji. [45] Posvátné čistoty jsi ho zbavil, jeho trůn jsi skácel na zem. [46] Zkrátil jsi dny jeho mládí, pokryl jsi ho hanbou. [47] Dlouho ještě, Hospodine? Skryl ses natrvalo? Bude tvoje rozhořčení sálat jako oheň? [48] Pamatuj, co jsem. Vždyť co je lidský věk? Což šalebně jsi stvořil všechny lidi? [49] Který muž kdy žil a nedočkal se smrti? Z moci podsvětí kdo zachránil se? [50] Kde zůstalo někdejší tvé milosrdenství, ó Panovníku, jež jsi odpřisáhl Davidovi na svou věrnost? [51] Panovníku, připomeň si potupu svých služebníků, kterou od všech možných národů v svém klíně nosím. [52] Tvoji nepřátele, Hospodine, potupili, potupili každou stopu po tvém pomazaném! [53] Požehnán buď Hospodin navěky. Amen, amen.

Z kapitola 90.

[1] Modlitba Mojžíše, muže Božího. Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení! [2] Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Bože. [3] Ty člověka v prach obracíš, pravíš: "Zpět, synové Adamovi!" [4] Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka. [5] Jako povodeň je smeteš, prchnou jako spánek, jsou jak tráva, která odkvétá hned ráno: [6] zrána rozkvete a už odkvétá, večer

uvadne a uschne. [7] Pro tvůj hněv spějeme k svému konci zděšení tvým rozhořčením. [8] Před sebe si kladeš naše nepravosti, do světla své tváře naše tajné hříchy. [9] Pro tvou prchlivost naše dny pomíjejí a jako vzdech doznávají naše léta. [10] Počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát, a mohou se pyšnit leda trápením a ničemnostmi; kvapem uplynou a v letu odcházíme. [11] Kdo zná sílu tvého hněvu, tvou prchlivost, jak by se tě nebál? [12] Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce. [13] Vrať se, Hospodine! Ještě dlouho se chceš hněvat? Měj se svými služebníky soucit, [14] nasyt' nás svým milosrdenstvím hned ráno a po všechny dny se budeme radovat a plesat. [15] Tolik radosti nám dopřej, kolik bylo dnů, v nichž jsi nás pokořoval, a let, v nichž se nám zle vedlo. [16] Nechť se na tvých služebních ukáže tvé dílo a tvá důstojnost na jejich synech! [17] Vlídlost Panovníka, Boha našeho, buď s námi. Upevni nám dílo našich rukou, dílo našich rukou učí pevným!

Z kapitola 91.

[1] Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. [2] Žikám o Hospodinu: "Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám." [3] Vysvobodí tě z osidla lovce, ze zhoubného moru. [4] Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnost. [5] Nelekej se hrůzy noci ani šípů, který létá ve dne, [6] moru, jenž se plíží temnotami, náказы, jež šíří zhoubu za poledne. [7] Byť jich po tvém boku padlo tisíc, byť i deset tisíc tobě po pravici, tebe nestihne nic takového. [8] Na vlastní oči to spatříš, uzříš odplatu, jež stihne svévolníky. [9] Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, [10] nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. [11] On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách. [12] Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil; [13] po lvu a po zmiji šlapat budeš, pošlapeš lvíče i draka. [14] Dám mu vyváznout, neboť je mi oddán, budu jeho hradem, on zná moje jméno. [15] Až mě bude volat, odpovím mu, v souzení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, [16] dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu.

Z kapitola 92.

[1] Zpívaný žalm. Píseň ke dni odpočinku. [2] Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, [3] hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost [4] při nástroji o deseti strunách, s harfou, při hře na citaru. [5] Hospodine, svými skutky působíš mi radost, plesám nad činy tvých rukou: [6] Tvoje činy, Hospodine, jsou tak velkolepé, tvoje záměry jsou přehluboké! [7] Tupec o tom neví, hlupák tomu nerozumí. [8] Svěvolníci bují jako plevel, všichni pachatelé ničemností rozkvétají, aby byli navždy vyhlazeni. [9] Ty však, Hospodine, jsi navěky vyvýšený. [10] Ano, tvoji nepřátelé, Hospodine, ano, tvoji nepřátelé zhytnou, všichni pachatelé ničemností budou rozprášeni. [11] Můj roh jsi však vyvýšil jako roh jednorozce, olej nejčistší jsi na mne vylil. [12] Moje oko shlíží na ty, kdo proti mně sočí, moje uši slyší o zlovolných útočnicích. [13] Spravedlivý roste jako palma, rozrůstá se jako libanónský cedr. [14] Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, [15] ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží, [16] aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není!

Z kapitola 93.

[1] Hospodin kraluje! Oděl se důstojností. Oděl se Hospodin, opásal se mocí. Pevně je založen svět, nic jím neotřese. [2] Tvůj trůn pevně stojí odedávna. Ty jsi od věčnosti. [3] Zvedají řeky, Hospodine, zvedají řeky svůj hlas, zvedají řeky své vlnobití. [4] Nad hukot mohutných vodstev, nad vznosné příboje mořské je vznešenější Hospodin na výšině. [5] Tvá svědectví jsou naprosto věrná. A tvému domu přísluší svatost do nejdelších časů, Hospodine!

Z kapitola 94.

[1] Bože mstiteli, Hospodine, Bože mstiteli, zaskvěj se! [2] Povznes se výše, ty soudce země, dej odplatu pyšným. [3] Dlouho ještě svévolníci, Hospodine, dlouho ještě svévolníci budou jásat? [4] Chrlí drzé řeči, chvástají se všichni pachatelé ničemností [5] a deptají tvůj lid, Hospodine, číní příkoří dědictví tvému, [6] vraždí vdovu a bezdomovce, sirotky zabíjejí. [7] Žikají: "Hospodin nevidí, Bůh Jákobův to nepostřehne." [8] Přijďte na to, vy tupci z lidu, hlupáci, pochopíte to někdy? [9] Neslyší snad ten, jenž učinil ucho? Nedívá se snad ten, jenž vytvořil oko? [10] Neumí snad trestat ten, jenž kárá pronárody, ten, jenž učí člověka, co by měl vědět? [11] Hospodin zná smýšlení lidí; jsou pouhý vánek. [12] Blaze muži, jehož, Hospodine, káráš, jehož svým zákonem vyučuješ: [13] Dopřeješ mu klidu ve zlých dnech, zatímco se bude kopat jáma svévolníku. [14] Vždyť Hospodin lid svůj neodvrhne, své dědictví neopustí. [15] Na soudu opět zavládne spravedlnost, půjdou za ní všichni, kteří mají přímé srdce. [16] Kdo se mne zastane proti zlovolníkům? Kdo se za mne postaví proti pachatelům ničemností? [17] Kdyby mi Hospodin nepomáhal, zakrátko bych bydlel v říši ticha. [18] Řeknu-li: "Už ujíždí mi noha", podepře mě tvé milosrdenství, Hospodine. [19] Kdyby v mém nitru roste neklid, naplní mě útěcha tvá potěšením. [20] Může být tvým spojencem trůn zhouby, který proti právu jen trápení plodí? [21] Napadají duši spravedlivou, nevinnou krev viní ze svévole. [22] Ale Hospodin je můj hrad nedobytný, můj Bůh je má útočištná skála. [23] Obrátí proti nim jejich ničemností, umlčí je jejich vlastní zlobou, umlčí je Hospodin, Bůh náš!

Z kapitola 95.

[1] Pojďte, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy, [2] vstupme před jeho tvář s důkuvzdáním, oslavujme ho hlaholem žalmů! [3] Hospodin je velký Bůh, je velký Král nad všemi bohy. [4] On má v svých rukou hlubiny země, temena hor patří jemu. [5] Jeho je moře, on sám je učinil, souš vytvořily jeho ruce. [6] Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. [7] On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou. Uslyšíte-li dnes jeho hlas, [8] nezatrvejte svá srdce jako při sváru v Meribě, jako v den pokušení na poušti v Masse, [9] kde mě vaši otcové pokoušeli, kde mě chtěli zkoušet, i když viděli mé činy. [10] Po čtyřicet let mi bylo na obtíž to pokolení. Řekl jsem si: Je to lid bloudící srdcem, k mým cestám se nezná. [11] Proto jsem se v hněvu zapřisáhl: Nevejdou do mého odpočinutí!

Z kapitola 96.

[1] Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu, celá země! [2] Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jeho jménu, zvěstujte den ze dne jeho spásu, [3] vypravujte mezi pronárody o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divích, [4] neboť veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, budí bázeň, je nad všechny bohy. [5] Všechna božstva národů jsou bůžci, ale Hospodin učinil nebe. [6] Před jeho tváří velebná důstojnost, moc a lesk v svatyni jeho. [7] Lidské čeledi, přiznejte Hospodinu, přiznejte Hospodinu slávu a moc, [8] přiznejte Hospodinu slávu jeho jména! Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho, [9] v nádheře svatyně se klaňte Hospodinu! Svíjej se před ním, celá země! [10] Žíkejte mezi pronárody: Hospodin kraluje! Pevně je založen svět, nic jím neotřese. On povede při národů podle práva. [11] Nebesa se zaradují, rozjásá se země, moře i s tím, co je v něm, se rozburácí, [12] pole zazní jásotem, i všechno, co je na něm. Tehdy zaplesají všechny stromy v lese [13] vstříc Hospodinu, že přichází, že přichází soudit zemi. On bude soudit svět spravedlivě a národy podle své pravdy.

Z kapitola 97.

[1] Hospodin kraluje! Zajásej, země, raduj se, ostrovů množství! [2] Oblak a mrákota jsou kolem něho, spravedlnost a právo jsou pilíře jeho trůnu. [3] Žene se před ním oheň, kolkolem sežehe jeho protivníky. [4] Nad světem planou světla jeho blesků, země to vidí a svíjí se v křeči. [5] Hory se před Hospodinem jako vosk taví, před Pánem veškeré země. [6] Nebesa hlásají jeho spravedlnost a všechny národy vidí jeho slávu. [7] Budou zahanbeni všichni, kteří slouží modlám, kdo se chlubí svými bůžky; jemu se všichni bohové klanějí. [8] Sijón to slyší a raduje se, jásají dcery judské nad tvými soudy, Hospodine. [9] Vždyť ty, Hospodine, jsi nejvyšší nad celou zemí, neskonale převyšuješ všechny bohy. [10] Vy, kdo milujete Hospodina, mějte v nenávisti zlo, on střeží duše svých věrných, svévolníkům je z rukou vytrhuje. [11] Pro spravedlivého je zaseto světlo, radost pro ty, kteří mají přímé srdce. [12] Radujte se, spravedliví, z Hospodina, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost!

Z kapitola 98.

[1] Žalm. Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvitězil svou pravici, svou svatou paží! [2] Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost, [3] na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dánavy země spásu našeho Boha. [4] Hlahol Hospodinu, celá země, dejte se do plesu, pějte žalmy, [5] pějte Hospodinu žalmy při citaře, při citaře necht' zazvučí žalmy; [6] s doprovodem trub a polnic hlaholte před Hospodinem Králem! [7] Ať se moře s tím, co je v něm, rozburácí, svět i ti, kdo na něm sídlí, [8] dlaněmi necht' zatleskají řeky, s nimi ať plesají hory [9] vstříc Hospodinu, že přichází, aby soudil zemi. On bude soudit svět spravedlivě a národy podle práva.

Z kapitola 99.

[1] Hospodin kraluje! Národy trnou. Trúní na cherubech! Země se zmítá. [2] Velký je Hospodin na Sijónu, nad všechny národy vyvýšený. [3] Necht' vzdávají chválu tvému jménu, velkému a budícímu bázeň - je svatě! [4] Silou Krále je láska k právu. Ty jsi určil právní řády; právo, spravedlnost v Jákobovi ty sám vykonáváš. [5] Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se před podnožím jeho nohou - je svatě! [6] Mojžíš a Áron byli z jeho kněží, Samuel z těch, kdo zývali jeho jméno; k Hospodinu volali a on jim odpovídal. [7] Promlouval k nim z oblačného sloupu; dbali na jeho svědectví a na nařízení, která jim dal. [8] Hospodine, Bože náš, ty jsi jim odpovídal, byl jsi jim Bohem, jenž promíjí, i když jsi jejich skutky stíhal pomstou. [9] Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se směrem k jeho svatě hoře, neboť Hospodin, náš Bůh, je svatý!

Z kapitola 100.

[1] Žalm k díkůvzdání. Hlahol Hospodinu, celá země! [2] Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem! [3] Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. [4] Vstupte do jeho bran s díkůvzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, [5] neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení!

Z kapitola 101.

[1] Davidův. Žalm. O milosrdenství a soudu chci zpívat, tobě, Hospodine, prozpěvovat žalmy. [2] Obezřetně půjdu bezúhonnou cestou. Kdy už ke mně přijdeš? Budu žít v bezúhonnosti srdce ve svém domě: [3] Nebude mi vzorem, co ničemník páchá. Nenávídím, co dělají odpadlíci, nepropadnu tomu. [4] Ať mi je vzdálena neupřímnost srdce, nechci mít nic se zlem. [5] Kdo pomlouvá bližního, toho umlčím. Kdo má pyšné oči a naduté srdce, toho nestrpím. [6] Vyhlédnu si v zemi věrné lidi, aby se mnou přebývali. Kdo jde bezúhonnou cestou, ten bude v mých službách. [7] Nesmí přebývat v mém domě, kdo zálučně jedná. Kdo proradně mluví, na oči mi nesmí. [8] Každé ráno budu umlčovat všechny svévolníky v zemi, a tak vymýtím z Hospodinova města všechny pachatele ničemností.

Z kapitola 102.

[1] Modlitba pro poníženého, když je sklíčen a vylévá před Hospodinem své lkání. [2] Hospodine, vyslyš mou modlitbu, kéž k tobě pronikne moje volání! [3] Neukrývej přede mnou tvář v den soužení mého, nakloň ke mně ucho, v den, kdy volám, pospěš, odpověz mi! [4] Mé dny se v dým obracejí,

mé kosti jsou rozpálené jak ohniště. [5] Jak zlomená bylina schne moje srdce, i svůj chléb jíst zapomínám; [6] od samého nařikání jsem vyzáblý na kost. [7] Podobám se pelikánu v poušti, jsem jak sova v rozvalinách, [8] probdím celé noci, jsem jak ptáče, jež na střeše osamělo. [9] Celé dny mě moji nepřátelé tupí, klnou mi a za potřeštěnce mě mají, [10] popel jím jak chleba, nápoj slzami si ředím [11] pro tvůj hrozný hněv a pro tvé rozlícení; tys mě vyzvedl a srazil. [12] Mé dny jsou jak stín, který se prodlužuje, usychám jako bylina. [13] Ty však, Hospodine, ty zůstáváš věčně, budeš připomínán ve všech pokoleních. [14] Ty povstaneš, slituješ se nad Sijónem, je čas smilovat se nad ním, nastala ta chvíle! [15] Vždyť tvým služebníkům je v něm milý každý kámen a nad jeho sutinami je přepadá lítost. [16] A budou se bát Hospodinova jména pronárody, tvé slávy všichni králové země, [17] protože Hospodin vybuduje Sijón, ukáže se ve své slávě [18] a k modlitbě bezmocných se skloní, jejich modlitbami nepohrdne. [19] Pro budoucí pokolení je to psáno, aby lid, jenž bude stvořen, chválil Hospodina, [20] že pohleděl ze svých svatých výšin, že Hospodin shlédl z nebe na zem, [21] vyslyšel sténání věžňů, osvobodil syny smrti, [22] aby na Sijónu vyprávěli o Hospodinově jménu, aby v Jeruzalémě šířili jeho chválu, [23] až se tam shromáždí v jedno národy a království a budou sloužit Hospodinu. [24] Na té cestě pokořil mou sílu a moje dny zkrátil. [25] Pravím: Bože můj, uprostřed mých dnů mě odtud neber! z pokolení do pokolení půjdou tvá léta. [26] Dávno jsi založil zemi, i nebesa jsou dílo tvých rukou. [27] Ta zaniknou, a ty budeš trvat, všechno zvětší jako roucho, vyměníš je jako šat a vše se změní. [28] Ale ty jsi stále týž a bez konce jsou tvoje léta. [29] Budou zde přebývat synové tvých služebníků, jejich potomstvo bude před tebou stát pevně.

Z kapitola 103.

[1] Davidův. Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! [2] Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! [3] On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje, [4] vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním, [5] po celý tvůj věk tě sytí dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla. [6] Hospodin zjednává spravedlnost a právo všem utlačeným. [7] Dal poznat své cesty Mojžíšovi, synům Izraele svoje skutky. [8] Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný; [9] nepovede pořad spory, nebude se hněvat věčně. [10] Nenakládá s námi podle našich hříchů, neodplácí nám dle našich nepravostí. [11] Jak vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí; [12] jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti. [13] Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. [14] On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach. [15] Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; [16] sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě. [17] Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů, [18] s těmi, kteří dodržují jeho smlouvu, kteří pamatují na jeho ustanovení a plní je. [19] Hospodin si postavil trůn na nebesích, všemu vládne svou královskou mocí. [20] Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé, vy silní bohatíři, kteří plníte, co řekne, vždy poslušni jeho slova! [21] Dobrořečte Hospodinu, všechny jeho zástupy, vy, kdo jste v jeho službách a plníte jeho vůli! [22] Dobrořečte Hospodinu, všechna jeho díla, na všech místech jeho vlády. Dobrořeč, má duše, Hospodinu!

Z kapitola 104.

[1] Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděl ses velebnou důstojností. [2] Halíš se světlem jak pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu. [3] Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a vznášíš se na perutích větru. [4] Z vichrů si činíš své posly, z ohnivých plamenů sluhy. [5] Zemi jsi založil na pilířích, aby se nehnula navěky a navždy. [6] Propastnou tůň jsi přikryl jako šatem. Nad horami stály vody; [7] pohrozila a na útěk se daly, rozutekly se před tvým hromovým hlasem. [8] Když vystoupila horstva, klesly do údolí, do míst, která jsi jim určil. [9] Mez, kterou jsi stanovil, už nepřekročí, nepřikryjí znovu zemi. [10] Prameny vysíláš do potoků, které mezi horami se vinou. [11] Napájejí veškerou zvěř polí, divocí osli tu hasí žízeň. [12] Při nich přebývá nebeské ptactvo, ozývá se v ratolestech. [13] Ze svých síní zavlažuješ hory, země se sytí ovocem tvého díla. [14] Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. [15] Dáváš víno pro radost lidskému srdci, až se tvář leskne víc než olej; chléb dodá lidskému srdci síly. [16] Hospodinovy stromy se sytí vláhou, libanónské cedry, které on zasadil. [17] A tam hnízdí ptactvo, na cypřiších má domov čáp. [18] Horské štíty patří kozorožcům, skaliska jsou útočištěm pro damany. [19] Učinil jsi měsíc k určování času, slunce ví, kdy k západu se schýlit. [20] Přivádíš tmu, noc se snese, celý les se hemží zvěří; [21] lvíčata řvou po kořisti, na Bohu se dožadují stravy. [22] Slunce vychází a stahují se, v doupatcích se ukládají k odpočinku. [23] Člověk vyjde za svou práci a koná službu až do večera. [24] Jak nespočetná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi učinil moudře; země je plná tvých tvorů. [25] Tu je veliké a širé moře: hemží se v něm nespočetných živočichů maličkých i velkých, [26] plují po něm lodě. Vytvořil jsi livjátana, aby v něm dováděl. [27] A to vše s nadějí vzhlíží k tobě, že jim dáš v pravý čas pokrm; [28] rozdáváš jim a oni si berou, otevřeš ruku a nasytí se dobrým. [29] Skryješ-li tvář, propadají děsu, odejmeš-li jejich ducha, hynou, v prach se navracejí. [30] Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země. [31] Hospodinova sláva potrvá věčně! Hospodin se bude radovat ze svého díla. [32] Shlédne na zemi a ta se třese, dotkne se hor a kouří se z nich. [33] Budu zpívat Hospodinu po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, dokud budu. [34] Kéž mu je příjemné moje přemítání! Hospodin je moje radost. [35] Kéž hříšníci vymizí ze země, kéž svévolníci nejsou! Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Haleluja.

Z kapitola 105.

[1] Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, [2] zpívejte mu, pějte žalmy, přemýšlejte o všech jeho dílech, [3] honoste se jeho svatým jménem, ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! [4] Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. [5] Připomínejte divy, jež vykonal, jeho zázraky a rozsudky jeho úst, [6] potomkové Abrahama, jeho služebníka, Jákobovi synové, jeho vyvolení! [7] Je to Hospodin, náš Bůh, kdo soudí celou zemi. [8] Věčně pamatuje na svou smlouvu, na slovo, jež přikázal tisícům pokolení. [9] Uzavřeli ji s Abrahamem, přísahou ji stvrdil Izákoví, [10] stanovil ji Jákobovi jako nařízení, Izraeli jako smlouvu věčnou: [11] "Dám ti kenaanskou zemi za dědičný úděl!" [12] Na počet jich byla malá hrstka, byli tam jen hosty. [13] Putovali od jednoho pronároda ke druhému, z jednoho království dál k jinému lidu. [14] On však nedovolil nikomu, aby je utlačoval, káral kvůli nim i krále: [15] "Nesahejte na mé pomazané, ublížit mým prorokům se chraňte!" [16] Než přivolal na zemi hlad, než každou hůl chleba zlomil, [17] vyslal už před nimi muže, Josefa, který byl prodán do otroctví. [18] Sevřeli mu nohy do okovů, do želez se dostal, [19] až do chvíle, kdy došlo na jeho slovo, když řeč Hospodinova ho protříbila. [20] Poslal pro něj král a pout ho zbavil, vládce národů ho osvobodil. [21] Učinil ho pánem svého domu, vládcem veškerého svého jmění, [22] aby jeho velmože k sobě

připoutal a moudrosti učil jeho starce. [23] Pak přišel Izrael do Egypta, v zemi Chámově byl Jákob hostem. [24] Hospodin velice rozplodil svůj lid, dopál mu, aby zdatností předčil protivníky, [25] jejichž srdce změnil, takže začali jeho lid nenávidět a zálučně jednat s jeho služebníky. [26] Poslal k nim Mojžíše, svého služebníka, s Áronem, jehož si zvolil. [27] Jeho znamení jim předváděli, zázraky v Chámově zemi. [28] Seslal temnotu a zatmělo se, a nikdo se neodvážil vzepřít jeho slovu. [29] Jejich vody proměnil v krev, ryby nechal leknout. [30] V zemi se jim vyrojila žabí havěť, nalezla i do královských komnat. [31] Rozkázal a přiletěly mouchy a na celé jejich území komáři. [32] Přívaly dešťů jim změnil v krupobití, ohnivými plameny bil jejich zemi. [33] Potloukl jim vinice a fíkovníky, v jejich území polámal stromy. [34] Rozkázal a snesly se kobylky, nesčetné roje žravého hmyzu. [35] Sežraly jim vše, co v zemi rostlo, sežraly jim plody polí. [36] Všechno prvorozené jim v zemi pobil, každou prvotinu jejich plodné síly. [37] Ale své vyvedl se stříbrem a zlatem, nikdo z jejich kmenů neklopýtl. [38] Egypt se radoval, že už táhnou, neboť strach z nich na něj padl. [39] Jako závěs rozestíral oblak, ohněm svítival jim v noci. [40] Žádali a přihnali jim křepelky, chlebem nebeským je sytil. [41] Otevřel skálu a vody tekly proudem, valily se jako řeka vyprahlými kraji. [42] Neboť pamatoval na své svaté slovo a na Abrahama, svého služebníka. [43] Vyvedl svůj lid - a veselili se, svoje vyvolené - a plesali. [44] Daroval jim země pronárodů, výsledek námahy národů obdrželi, [45] aby dbali na jeho nařízení a zachovávali jeho zákony. Haleluja.

Z kapitola 106.

[1] Haleluja. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. [2] Kdo vyličí bohatýrské činy Hospodina, kdo rozhlásí všechnu chválu o něm? [3] Blaze těm, kteří se drží práva, tomu, kdo si v každém čase vede spravedlivě. [4] Hospodine, rozpomeň se na mě pro přízeň, jíž svůj lid zahrnuješ, navštív mě svou spásou, [5] abych směl spatřit dobro tvých vyvolených, abych se radoval radostí národa tvého, abych společně s tvým dědictvím o tobě s chloubou mluvil. [6] Zhřešili jsme už se svými otci, provinili jsme se, svévolně si vedli. [7] Naši otcové v Egyptě nepochopili tvé divy, tvé hojné milosrdenství si nepřipomínali, vzepřeli se při moři, při moři Rákosovém. [8] On však je zachránil pro své jméno, aby v známost uvedl svou bohatýrskou sílu. [9] Obořil se na Rákosové moře a vyschlo, propastnými tůněmi je vedl jako poušť. [10] Zachránil je z rukou toho, kdo je nenáviděl, vykoupil je z rukou nepřítelů. [11] Jejich protivníky přikryly vody, nezůstal z nich ani jeden. [12] Tehdy uvěřili jeho slovům, do zpěvu se dali k jeho chvále. [13] Rychle však na jeho činy zapoměli, nečekali trpělivě na jeho pokyn. [14] Chtivostí se dali strhnout v poušti, pokoušeli Boha v pustém kraji. [15] On jim splnil jejich prosbu, ale stihl je pak úbytěmi. [16] V táboře žářili na Mojžíše, na Árona, jenž byl Hospodinův svatý; [17] tu se rozevřela země, Dátana pohltila a přikryla Abiráimův spolek. [18] Proti jejich spolku vyšlehl oheň, svévolníky sežehl plamen. [19] Na Chorébu udělali býčka, klaněli se slitě modle, [20] zaměnili svoji Slávu za podobu býka, býložravce. [21] Zapoměli na Boha, svou spásu, který v Egyptě konal tak velké věci, [22] v zemi Chámově úžasné divy, bázeň vzbuzující činy u Rákosového moře. [23] Už vyhlásil jejich vyhlazení, ale Mojžíš, jeho vyvolený, postavil se před ním do trhliny a odvrátil jeho zkázonosné rozhořčení. [24] Přežádoucí zem si zprotivili, nevěřili jeho slovu, [25] žehrali v svých stanech, Hospodina neposlechli. [26] Pozvedl k přísaze proti nim svou ruku, že je v té poušti nechá padnout, [27] že jejich símě rozhodí mezi pronárody, že je rozpráší do všech zemí. [28] Pak se spřáhl s Baal-peórem, jedli při obětních hodech k počtě mrtvých model. [29] Svým jednáním uráželi Hospodina, proto je postihla pohroma. [30] Povstal Pinchas k vykonání soudu, pohroma se zastavila; [31] bylo mu to připočteno jako spravedlnost až navěky, do všech pokolení. [32] U Meribských vod ho rozltili, kvůli nim zle pochodil i Mojžíš, [33] neboť se vzepřeli jeho duchu, jeho rty pronesly nerozvážnost. [34] Nevyhladili národy, o nichž Hospodin mluvil, [35] smísili se s pronárody, učili se dělat to, co ony. [36] Sloužili jejich modlářským stvůrám a ty se jim staly léčkou; [37] obětovali své syny a své dcery bésům. [38] Nevinnou krev prolévají, krev svých synů a dcer, které obětovali modlářským stvůrám Kenaanu; proléváním krve zhanobili zemi. [39] Tak se poskvřili svými činy, svým jednáním porušili věrnost. [40] Hospodin vzplál hněvem proti svému lidu, svoje dědictví si zhnusil, [41] vydal je do rukou pronárodů, vládli jim ti, kdo je měli v nenávisti. [42] Utiskovali je jejich nepřátelé, byli jimi pokořeni, dostali se do područí. [43] Mnohokrát je vysvobodil; svými nápady však vzpírali se opět, ale na svou nepravost jen dopláceli. [44] On jejich souzení viděl, slyšel jejich bédování, [45] kvůli nim si připomínal svoji smlouvu, ve svém velkém milosrdenství měl s nimi soucit. [46] Dal jim dojít slitování u všech, kteří je odvěkli do zajetí. [47] Hospodine, zachraň nás, náš Bože, shromáždí nás z pronárodů, tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu, budeme tě chválit chvalozpěvem. [48] Požehnan buď Hospodin, Bůh Izraele, od věků až na věky! A všechen lid ať řekne: "Amen." Haleluja.

Z kapitola 107.

[1] Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! [2] Tak ať řeknou ti, kdo byli Hospodinem vykoupeni, ti, které vykoupil z rukou protivníka, [3] které shromáždil ze všech zemí, od východu, od západu, severu i moře. [4] Bloudili pouští, cestou pustin, město sídla Božího však nenalezli. [5] Žíznilo a hladověli, byli v duši skleslí. [6] A když ve svém souzení úpěli k Hospodinu, vytrhl je z tísně: [7] sám je vedl přímou cestou, aby došli k městu jeho sídla. [8] Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná: [9] dosyta dal najíst lačným, hladovým dal plno dobrých věcí. [10] Seděli v temnotách šeré smrti, v železných poutech a v ponížení, [11] neboť se vzepřeli tomu, co řekl Bůh, znevážili úradek Nejvyššího. [12] Trápením pokořil jejich srdce, klesali, a nikde žádná pomoc. [13] A když ve svém souzení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: [14] vyvedl je z temnot šeré smrti, sám zpřetrhal jejich pouta. [15] Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná: [16] rozrazil bronzová vrata, železné závory zlomil. [17] Pošetilci pro svou cestu nevěrnosti, pro své nepravosti byli pokořeni. [18] Každý pokrm se jim hnusil, dospěli až k hranám smrti. [19] A když ve svém souzení úpěli k Hospodinu, zachránil je z tísně: [20] seslal slovo své a uzdravil je, zachránil je z jámy. [21] Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná, [22] ať mu obětují oběť díky, ať s plesáním vypravují o všech jeho skutcích. [23] Ti, kteří se vydávají na lodích na moře, kdo konají dílo na nesmírných vodách, [24] spatřili Hospodinovy skutky, jeho divy na hlubině. [25] Poručil a povstal bouřný vích, jenž do výše zvedl vlnobití. [26] Vznášeli se k nebi, řítili se do propastných tůní, ztráceli v té spoušti hlavu. [27] V závratí jak opilí se potáceli, s celou svou moudrostí byli v koncích. [28] A když ve svém souzení úpěli k Hospodinu, vyvedl je z tísně: [29] utiřil tu bouři, ztlchlo vlnobití. [30] Zaradovali se, když se uklidnilo, on pak je dovedl do přístavu, jak si přáli. [31] Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná, [32] ať ho vyvyšují v shromáždění lidu, v zasedání starších ať ho chválí! [33] Řeky mění v poušť a vodní zřídla v suchopáry, [34] v solné pláně žírnou zemi pro zlobu těch, kdo v ní sídlí. [35] Poušť v jezero mění a zem vyprahlou ve vodní zřídla. [36] Tam usadil ty, kdo hladověli, zbudovali město, sídlo Boží. [37] Pole oseli, vinice vysázeli, sklídkli úrodu hojnou. [38] Žehnal jim a velmi se rozrostli, ani dobytka jim neubýlo. [39] Jich však ubývalo, ohýbali se pod tíhou zla a strastí, [40] když je ten, jenž může vylít opovržením i na knížata, zavedl do bezcestných pustot. [41] Avšak ubožák se stal v ponížení hradem a čeledi jeho lidu rozmnožil jak ovce. [42] Přímí lidé to vidí a radují se, ale každá podlost musí zavřít ústa. [43] Kdo je moudrý, ať dbá těchto věcí a Hospodinovu milosrdenství ať hledí porozumět!

Z kapitola 108.

[1] Píseň, žalm Davidův. [2] Mé srdce je připraveno, Bože, budu zpívat, prozpěvovat žalmy, rovněž moje sláva! [3] Probud' se už, citaro a harfo, ať jitřenku vzbudím. [4] Hospodine, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy; [5] vždyť tvé milosrdenství nad nebe sahá, až do mraků tvoje věrnost. [6] Povznes se až nad nebesa, Bože, a nad celou zemí ať je tvoje sláva! [7] Aby tvoji milí byli zachováni, pomoz svou pravici, odpověz mi! [8] Bůh ve své svatyni promluvil: "S jásetem rozdělím Šekem, rozměřím dolinu Sukót. [9] Mně patří Gileád, mně patří Manases, Efrajim, přílba mé hlavy, Juda, můj palcát. [10] Moáb je mé umývadlo, na Edóm hodím svůj střevíc, proti Pelišteji válečný ryk spustím." [11] Kdože mě uvede do nepřístupného města? Kdo mě dovedl až do Edómu? [12] Což ne, Bože, ty, jenž zanevřel jsi na nás? Což s našimi zástupy bys nevytáhl, Bože? [13] Před protivníkem buď naše pomoc, je šalebné čekat spásu od člověka. [14] S Bohem statečně si povedeme, on rozšlape naše protivníky.

Z kapitola 109.

[1] Pro předního zpěváka, žalm Davidův. Bože, má chválo, nestav se hluchým, [2] když se na mě rozevřela ústa svévolná a lstivá! Zrádným jazykem mě napadají, [3] slovy nenávisťnými mě zasypali, bojují proti mě bez důvodu. [4] Osočují mě za moji lásku, zatímco se modlím. [5] Za dobro mě zavalují zlobou, za mou lásku nenávisť. [6] Postav proti němu svévolníka, po jeho pravici žalobce ať stane. [7] Ať dopadne jako svévolník, až bude souzen; jeho modlitba ať je mu počítána za hřích. [8] Dny ať jsou mu ukráceny, jeho pověření ať převezme jiný. [9] Jeho synové ať sirotky se stanou, jeho žena vdovou. [10] Jeho synové ať toulají se po žebrotě, ze svých rozvalin ať chodí prosit. [11] Na všechno, co má, ať políčí si lichvář, co vytěžil, cizáci ať loupí. [12] Ať nemá nikoho, kdo by mu nadále prokázal milosrdenství, kdo by se smiloval nad sirotky po něm. [13] Jeho potomstvo buď vymýceno, jeho jméno smazáno buď v příštím pokolení. [14] Ať Hospodin pamatuje na nepravost jeho otců a hřích jeho matky vymazán ať není. [15] Ať je má Hospodin ustavičně před očima, ať vymýtí ze země památku po nich [16] za to, že nepamatoval na milosrdenství, ale pronásledoval člověka poníženého a ubohého, chtěl usmrtit zkrúšeného v srdci. [17] Miloval zlořečení, ať ho postihne! O požehnání nestál, ať se ho vzdálí! [18] Zlořečení oblékal jak šaty; ať mu pronikne nitrem jak voda, ať mu prostoupí kosti jak olej. [19] Ať mu je jako roucho, kterým se halí, opaskem, kterým se přepásává ustavičně. [20] To ať si vyslouží od Hospodina ti, kteří mě osočují, kteří proti mně zlovolně mluví. [21] Ty však, Panovníku Hospodine, ukaž na mně pro své jméno, jak je tvé milosrdenství dobrotivé, vysvobod' mě! [22] Jsem ponížený ubožák, v nitru mám zraněné srdce. [23] Odcházím jako stín, který se prodlužuje, jako luční kobylka jsem smeten. [24] V kolenou se podlamuji postem, bez oleje chátrá moje tělo. [25] Jsem jim jenom pro potupu, jak mě vidí, potřásají hlavou. [26] Pomoz mi, můj Bože, Hospodine, podle svého milosrdenství mě zachraň, [27] aby poznali, že tvá ruka to byla, žes to učinil ty, Hospodine. [28] Jen ať zlořečí, ale ty žehnej! Když povstali, ať je stihne hanba, a tvůj služebník se zaraduje. [29] Stud ať poleje ty, kdo mě osočují, hanbou ať se zahalí jak pláštěm. [30] Moje ústa vzdají Hospodinu velkou chválu, mezi mnohými ho budu chválit, [31] neboť stanul po pravici ubožáku, aby ho zachránil před jeho soudci.

Z kapitola 110.

[1] Davidův, žalm. Výrok Hospodinův mému pánu: "Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám." [2] Hospodin vztáhne žezlo tvé moci ze Sijónu. Panuj uprostřed svých nepřátel! [3] Tvůj lid přijde dobrovolně v den, kdy pohotovost svoláš; v nádheře svatyně jak rosa z lúna úsvitu se objeví tvé mužstvo. [4] Hospodin přísahal a nebude želeť: Ty jsi kněz navěky podle Malkísedekova řádu. [5] Panovník ti bude po pravici, rozdrťí v den svého hněvu nepřátelské krále. [6] Bude soudit pronárody - plno mrtvol všude -, on rozdrťí hlavu velké země. Cestou z potoka pít bude, proto vztyčí hlavu.

Z kapitola 111.

[1] Haleluja. Chválu vzdávám Hospodinu celým srdcem, v kruhu přímých, v shromáždění. [2] Činy Hospodinovy jsou velké, vyhledávané všemi, kdo zálibu v nich našli. [3] Velebné a důstojné je jeho dílo, jeho spravedlnost trvá navždy. [4] On zajistil památku svým divům; Hospodin je milostivý, plný slitování. [5] Dal potravu těm, kdo se ho bojí, navěky je pamětliv své smlouvy. [6] Svému lidu ohlásil své mocné činy, že mu dá dědictví pronárodů. [7] Činy jeho rukou jsou pravda a právo, všechna jeho ustanovení jsou věrná. [8] Spolehlivá navěky a navždy, pravdou a přímostí vytvořená. [9] Seslal svému lidu vykoupení, ustanovil navěky svou smlouvu; svatě, bázeň budící je jeho jméno. [10] Počátek moudrosti je bát se Hospodina; velice jsou prozíraví všichni, kdo tak činí. Jeho chvála trvá navždy!

Z kapitola 112.

[1] Haleluja. Blaze muži, jenž se bojí Hospodina, jenž velikou zálibu má v jeho příkázáních! [2] Jeho potomci se stanou bohatými v zemi, pokolení přímých bude požehnáno. [3] Jmění, bohatství má ve svém domě, jeho spravedlnost trvá navždy. [4] Ve tmách vzchází přímým světlo; Bůh je milostivý, plný slitování, spravedlivý. [5] Dobře bývá muži, jenž se smiluje a půjčí a své věci spravuje dle práva: [6] nezhroutí se nikdy, spravedlivý zůstane v paměti věčně. [7] Nemusí se bát zlých zpráv, jeho srdce pevně doufá v Hospodina. [8] Jeho srdce má oporu v Bohu, nebojí se, jednou spatří pád svých protivníků. [9] Rozděluje, dává ubožákům, jeho spravedlnost trvá navždy, jeho roh se zvedne v slávě. [10] Svévolník na to zlostně hledí, skřípe zuby a odvahu ztrácí; choutky svévolníků přijdou vničeč.

Z kapitola 113.

[1] Haleluja. Chvalte, Hospodinovi služebníci, chvalte jméno Hospodina! [2] Jméno Hospodinovo buď požehnáno nyní i navěky. [3] Od východu slunce

až na západ chváleno buď jméno Hospodina. [4] Hospodin je vyvýšen nad všemi národy, nad nebesa strní jeho sláva. [5] Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trní? [6] Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. [7] Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka [8] a pak ho posadí vedle knížat, vedle knížat svého lidu. [9] Neplodnou usazuje v domě jako šťastnou matku synů. Haleluja.

Z kapitola 114.

[1] Když vyšel Izrael z Egypta, Jákobův dům z lidu temné řeči, [2] stal se Juda Boží svatyní, Izrael Božím vladařstvím. [3] Moře to vidělo a dalo se na útěk, Jordán se nazpět obrátil, [4] Hory poskakovaly jako berani a pahorky jako jehňata. [5] Moře, co je ti, že utíkáš, Jordáne, že se zpět obracíš? [6] Hory, proč poskakujete jako berani, a vy, pahorky, jako jehňata? [7] Chvěj se, země, před Pánem, před Bohem Jákobovým! [8] On proměňuje skálu v jezero, křemen v prameny vod.

Z kapitola 115.

[1] Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost! [2] Proč by měly pronárody říkat: "Kde je ten jejich Bůh?" [3] Náš Bůh je v nebesích a všechno, co chce, koná. [4] Jejich modly jsou stříbro a zlato, dílo lidských rukou. [5] Mají ústa, a nemluví, mají oči, a nevidí, [6] mají uši, a neslyší, mají nosy, a necítí, [7] rukama nemohou hmatat, nohama nemohou chodit, z hrdla nevydají hlásku. [8] Jím jsou podobni ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá. [9] Izraeli, doufej v Hospodina, je tvou pomocí a štítem. [10] Áronův dome, doufej v Hospodina, je tvou pomocí a štítem. [11] Vy, kdo se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, je vám pomocí a štítem. [12] Hospodin na nás pamatuje, on nám žehná: žehná domu Izraele, žehná domu Áronovu, [13] žehná těm, kteří se bojí Hospodina, jak malým, tak velkým. [14] Hospodin ať vás rozmnoží, vás i vaše syny! [15] Jste Hospodinovi požehnaní; on učinil nebesa i zemi. [16] Nebesa, ta patří Hospodinu, zemi dal však lidem. [17] Mrtví nechválí už Hospodina, nikdo z těch, kdo sestupují v říši ticha. [18] Avšak my budeme Hospodinu dobrořečit nyní i navěky. Haleluja.

Z kapitola 116.

[1] Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, [2] sklonil ke mně ucho. Po všechny své dny chci k němu volat. [3] Ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkostí podsvětí; nacházím jen soužení a strasti. [4] Vžívám však Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň mi život! [5] Hospodin je milostivý, spravedlivý, náš Bůh se slitovává. [6] Hospodin je ochránce nezkušených: byl jsem vyčerpán, a dopřál mi zvitěžit. [7] Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal. [8] Ubránils mě před smrtí, mé oko před slzami, moje nohy před zvrnutím. [9] Před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých. [10] Uvěřil jsem, proto mluvím; byl jsem velmi pokořený. [11] Ukvapeně jsem si říkal: Každý člověk je lhář. [12] Jak se mám odvděčit Hospodinu, že se mne tolikrát zastal? [13] Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno. [14] Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem. [15] Velkou cenu má v Hospodinových očích oddanost jeho věrných až k smrti. [16] Hospodine, prosím, já jsem tvůj služebník, služebník tvůj, syn tvé služebnice. Ty jsi mi rozvázal pouta. [17] Tobě obětují oběť díky a budu vzývat Hospodinovo jméno. [18] Svoje sliby Hospodinu splním před veškerým jeho lidem, [19] v nádvořích Hospodinova domu, Jeruzaléme, v tvém středu. Haleluja.

Z kapitola 117.

[1] Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem, [2] neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství. Hospodinova věrnost je věčná! Haleluja.

Z kapitola 118.

[1] Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! [2] Ať vyzná Izrael: Jeho milosrdenství je věčné! [3] Ať vyzná Áronův dům: Jeho milosrdenství je věčné! [4] Ať vyznají ti, kteří se bojí Hospodina: Jeho milosrdenství je věčné! [5] V soužení jsem volal Hospodina, Hospodin mi odpověděl, daroval mi volnost. [6] Hospodin je při mně, nebojím se. Co by mi mohl udělat člověk? [7] Hospodin je při mně, mezi mými pomocníky, spatřím pád těch, kdo mě nenávidí. [8] Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka. [9] Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v knížata. [10] Všechny pronárody mě obklíčily; odrazil jsem je v Hospodinově jménu. [11] Oblehly mě, ano, obklíčily; odrazil jsem je v Hospodinově jménu. [12] Oblehly mě jako vosy; zhasly jak planoucí trní, odrazil jsem je v Hospodinově jménu. [13] Udeřil jsi na mě tvrdě, abych padl. Hospodin je moje pomoc, [14] Hospodin je síla má i moje píseň; stal se mou spásou. [15] Ze stanů spravedlivých zní plesání nad spásou. Hospodinova pravice koná mocné činy! [16] Hospodinova pravice se vyvýšila, Hospodinova pravice koná mocné činy! [17] Nezemřu, budu žít, budu vypravovat o Hospodinových činech. [18] Hospodin mě přísně trestal, ale nevydal mě smrti. [19] Brány spravedlnosti mi otevřete, vejdu jimi vzdávat chválu Hospodinu. [20] Toto je Hospodinova brána, skrze ni vcházejí spravedliví. [21] Tobě vzdávám chválu, žes mi odpověděl; stal ses mou spásou. [22] Kámen, jež zavrhl stavitelé, stal se kamenem úhelným. [23] Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky. [24] Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. [25] Prosím, Hospodine, pomoz! Prosím, Hospodine, dopřej zdaru! [26] Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu. Žehnáme vám z Hospodinova domu. [27] Hospodin je Bůh, dává nám světlo. Slavte svátek ratolestí, k rohům oltáře se ubírejte. [28] Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože. [29] Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné!

Z kapitola 119.

[1] Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. [2] Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na

jeho vůli dotazují celým srdcem. [3] Ti podlosti nepáchají, jeho cestami se berou. [4] Ty jsi vydal svá ustanovení, aby se přesně dodržovala. [5] Kéž jsou moje cesty pevně zaměřeny k dodržování tvých nařízení. [6] Nebudu zahanben tehdy, budu-li brát zřetel na všechna tvá přikázání. [7] Z přímého srdce ti vzdávám chválu, že se smím učit tvým spravedlivým soudům. [8] Chci tvá nařízení dodržovat, jen mě nikdy neopouštěj! [9] Jak si mladík udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova. [10] Dotazuji se na tvoji vůli celým srdcem, nedej, abych zbloudil od tvých přikázání. [11] Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit. [12] Požehnán buď, Hospodine, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. [13] Mé rty budou vypravovat o všech soudech tvých úst. [14] Veselím se z cesty tvých svědectví více než ze všeho jmění. [15] O tvých ustanoveních přemýšlím, na zřeteli mám tvé stezky. [16] Nařízení tvá jsou pro mne potěšením, nezapomínám na tvé slovo. [17] Zastávej se svého služebníka a budu žít, chci se držet tvého slova. [18] Otevři mi oči, ať mám na zřeteli divy ze Zákona tvého. [19] Jsem na zemi jenom hostem, neukryvej přede mnou svá přikázání. [20] V duši se stravuji touhou po tvých soudech v každé době. [21] Oboříš se na opovážlivce, na proklatce, kteří pobloudili od tvých přikázání. [22] Sejmí ze mne potupu a pohrdání, neboť tvá svědectví zachovávám. [23] I když vládci zasednou a umluví se na mě, tvůj služebník bude přemýšlet o tvých nařízeních, [24] tvá svědectví budou nadále mým potěšením, jsou to moji rádci. [25] Do prachu je přitisknuta moje duše, zachovej mi život podle svého slova. [26] Vyprávěl jsem o svých cestách - tys mi odpověděl, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. [27] Dej mi porozumět cestě svých ustanovení, chci přemýšlet o tvých divuplných činech. [28] Moje duše se rozplývá žalem, pozvedni mě podle svého slova. [29] Odvrát' ode mne cesty klamu, podle svého Zákona se nade mnou smiluj. [30] Zvolil jsem si cestu věrnosti, stavím si před oči tvé soudy. [31] Přimkl jsem se k tvým svědectvím, nedej, Hospodine, abych byl zahanben! [32] Poběžím cestou tvých přikázání, dal jsi mému srdci volnost. [33] Ukaž mi cestu svých nařízení, Hospodine, důsledně ji budu zachovávat. [34] Dej mi rozum a budu tvůj Zákon zachovávat, budu se ho držet celým srdcem. [35] Ved' mě po cestě svých přikázání, oblíbil jsem si ji. [36] Ke svým svědectvím nakloň mé srdce, nikoli k zisknosti. [37] Odvracej mé oči, ať nehledí na šalebnost, na své cestě mi zachovej život. [38] Splň své slovo svému služebníku, jenž žije v tvé bázní. [39] Odvrát' ode mne potupu, které se lekám, tvé soudy jsou dobrotivé. [40] Po tvých ustanoveních tak toužím, svou spravedlností mi zachovej život. [41] Kéž na mě sestoupí tvé milosrdenství, Hospodine, i tvá spása, jak jsi řekl, [42] a já dám odpověď tomu, kdo mě tupí, neboť doufám ve tvé slovo. [43] Nikdy nezabavuj má ústa slova pravdy, neboť čekám na tvůj soud. [44] Tvého Zákona se budu držet ustavičně, navěky a navždy. [45] Volně budu chodit, na tvá ustanovení se dotazuji. [46] O tvých svědectvích před králi budu mluvit a nebudu zahanben. [47] Tvá přikázání jsou pro mne potěšením, já jsem si je zamiloval. [48] Dlaně vztahuji k tvým přikázáním, já jsem si je zamiloval, chci přemýšlet o tvých nařízeních. [49] Pamatuj na slovo dané svému služebníku, jímž jsi ve mně očekávání vzbudil. [50] Je mi útěchou v mém pokoření, že tvá řeč mi zachová život. [51] Opovážlivci se mi velice posmívají, já se od tvého Zákona neuchýlím. [52] Připomínám si tvé dávné soudy, Hospodine, v tom útěchu najdu. [53] Sežehuje mě zuřivost svévolníků, těch, kdo opustili tvůj Zákon. [54] Nařízení tvá si zpívám jako žalmy v domě, kde jsem jenom hostem. [55] V noci si připomínám tvé jméno, Hospodine, tvého Zákona se držím. [56] Mně připadl tento úkol: ustanovení tvá zachovávat. [57] Pravím: Hospodine, tys můj úděl, držím se tvých slov. [58] O shovívavost tě prosím celým srdcem, smiluj se nade mnou, jak jsi řekl. [59] Uvažuj o svých cestách, k tvým svědectvím obracím své nohy. [60] Pospíchám a neotálím tvé příkazy dodržovat. [61] Ovinují mě provazy svévolníků, nezapomínám však na tvůj Zákon. [62] Vstávám o půlnoci, abych ti vzdal chválu za tvé spravedlivé soudy. [63] Jsem druhem všech, kteří se tě bojí a tvých ustanovení se drží. [64] Tvého milosrdenství je, Hospodine, plná země, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. [65] Prokázal jsi dobro svému služebníku podle svého slova, Hospodine. [66] Nauč mě okoušet a znát, co je dobré, já tvým přikázáním věřím. [67] Dokud jsem se nepokojil, bloudil jsem, nyní dodržuji, co jsi řekl. [68] Jsi dobrý a prokazuješ dobro, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. [69] Opovážlivci mě mrzce pošpinili, já však zachovávám ustanovení tvá celým srdcem. [70] Bezcitně je jejich tučné srdce, mně však je tvůj Zákon potěšením. [71] Byl jsem pokořen a bylo mi to k dobru, naučil jsem se tvým nařízením. [72] Zákon tvých úst je mi dražší než tisíce hříven zlata nebo stříbra. [73] Ruce tvé mě učinily pevným, dej mi rozum, ať se naučím tvým přikázáním. [74] Ti, kdo se tě bojí, spatří mě a budou se radovat, neboť čekám na tvé slovo. [75] Hospodine, vím, že tvé soudy jsou spravedlivé, pokouřils mě pravdou. [76] Kéž se projeví tvé milosrdenství a potěší mě, jak jsi svému služebníku řekl. [77] Kéž mě zahrne tvé slítování a budu žít, tvůj Zákon je pro mne potěšením. [78] Opovážlivce ať stihne hanba za to, že mi křivdí, já o tvých ustanoveních přemýšlím. [79] Navrátí se ke mně ti, kdo se tě bojí, ti, kdo tvá svědectví znají. [80] Kéž je mé srdce bezúhonné podle tvých nařízení, ať nejsem zahanben. [81] Moje duše chřadne touhou po tvé spáse, čekám na tvé slovo. [82] Zrak mi slábne, vyhlížím tvé slovo, kdy už mě potěšíš? [83] Vedlo se mi jako měchu v kouři, na tvá nařízení jsem však nezapomněl. [84] Kolikpak dnů zbývá tvému služebníku? Kdy nad těmi, kdo mě pronásledují, vykonáš soud? [85] Opovážlivci mi kopou jámy bez ohledu na tvůj Zákon. [86] Všechna tvá přikázání jsou pravda. Pronásledují mě neprávem, pomoz! [87] Bezmála už se mnou v zemi skoncovali, já však tvá ustanovení neopustím. [88] Podle svého milosrdenství mi zachovej život, svědectví tvých úst se budu držet. [89] Věčně, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo. [90] Z pokolení do pokolení trvá tvá věrnost, upevnil jsi zemi a ta stojí. [91] Podle tvých soudů vše stojí dodnes, to všechno jsou tvoji služebníci. [92] Kdyby mi tvůj Zákon nebyl potěšením, dávno bych v svém pokoření zhyнул. [93] Na tvá ustanovení nezapomenu nikdy, protože mi jimi zachováš život. [94] Tobě patřím, buď má spása, na tvá ustanovení se dotazuji. [95] Svévolníci na mě čekají, aby mě zahubili, já se snažím porozumět tvým svědectvím. [96] Vidím, že vše spěje k svému konci, přikázání tvé má nekonečný prostor. [97] Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval! Každý den o něm přemýšlím. [98] Nad nepřátele mě činí moudřejším tvá přikázání, navěky jsou moje. [99] Jsem prozíravější než všichni moji učitelé, neboť přemýšlím o tvých svědectvích. [100] Rozumu jsem nabyt víc než starci, neboť tvá ustanovení zachovávám. [101] Před každou zlou stezkou jsem zdržel své kroky, držel jsem se tvého slova. [102] Neodchyluji se od tvých soudů, neboť ty mi ukazuješ cestu. [103] Jak lahodnou chuť má, co ty říkáš! Sladší než med je to pro má ústa. [104] Z tvých ustanovení jsem nabyt rozumnosti, proto nenávidím každou stezku klamu. [105] Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku. [106] Co jsem přísahal, to splním, držím se tvých spravedlivých soudů. [107] Byl jsem velice pokořen, Hospodine, podle svého slova mi zachovej život. [108] Kéž se ti líbí, Hospodine, dobrovolné oběti mých úst, nauč mě svým soudům. [109] Ustavičně dávám v sázku život, nezapomínám však na tvůj Zákon. [110] Svévolníci osidlo mi nastražili, avšak od tvých ustanovení jsem nepobloudil. [111] Tvá svědectví budou mým dědictvím věčně, z nich se veselí mé srdce. [112] V srdci jsem se rozhodl plnit tvá nařízení navěky a do důsledků. [113] Nenávidím obojetné lidi, miluji tvůj Zákon. [114] Tys má skrýš a štít můj, čekám na tvé slovo. [115] Pryč ode mne, zlovolníci! Budu zachovávat přikázání svého Boha. [116] Podpírej mě, jak jsi řekl, a budu žít, v mých nadějích mě nezahanbuj. [117] Buď mi oporou a budu spasen, stále budu hledět na tvá nařízení. [118] Zhrdáš všemi, kdo zbloudili od tvých nařízení, protože zálučně klamou. [119] Všechny svévolníky v zemi odklízíš jak strusku, proto jsem si zamiloval tvá svědectví. [120] Strachem před tebou se chvěje mé tělo, bojím se tvých soudů. [121] Vykonávám soud a spravedlnost, neponechej mě těm, kdo mě utlačují. [122] Zasad' se za svého služebníka k jeho dobru, aby mě opovážlivci neutlačovali. [123] Zrak mi slábne, vyhlížím tvou spásu, výrok tvé spravedlnosti. [124] Nalož se svým služebníkem podle svého milosrdenství, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. [125] Jsem tvůj služebník, učiň mě rozumným, abych poznal tvá svědectví. [126] Hospodine, je čas jednat, tvůj Zákon se porušuje. [127] Ano, miluji tvá přikázání víc než zlato, víc než zlato ryzí. [128] Všechna ustanovení chci ve všem správně plnit, nenávidím každou stezku klamu. [129] Tvá svědectví jsou divuplná, proto je má duše zachovává. [130] Kam tvá slova proniknou, tam vzchází světlo, nezkušení nabývají rozumnosti. [131] Dychtivě otvírám ústa, toužím po tvých přikázáních. [132] Shlédni na mne, smiluj se nade mnou podle toho, jak soudíváš ty, kdo milují tvé jméno. [133] Upevni mé kroky tím, cos řekl, dej, ať žádná ničemnost mě neovládne. [134] Vykup mě z útlaku lidí, chci se tvých ustanovení držet. [135] Svou jasnou tvář ukaž svému služebníku, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. [136] Proudím se mi jinou slzy z očí, že se nedodržuje tvůj Zákon. [137] Ty jsi,

Hospodine, spravedlivý, přímý ve svých soudech. [138] Příklad jsi, aby tvá svědeckví byla spravedlnost a naprostá pravda. [139] Horlivost mě sžírá, moji protivníci zapomněli na tvá slova. [140] Co jsi řekl, je důkladně protřibené, tvůj služebník si to zamiloval. [141] Já jsem nepatrný, pohrdaný člověk, avšak na tvá ustanovení jsem nezapomněl. [142] Věčně spravedlivá je tvá spravedlnost, tvůj Zákon je pravda. [143] Soužení a úzkost na mě doléhají, příkázání tvá jsou pro mne potěšením. [144] Spravedlnost tvých svědeckví je věčná, dej mi rozum a budu žít. [145] Celým srdcem volám: Odpověz mi, Hospodine, chci tvá nařízení zachovávat. [146] Volám k tobě, buď má spása, chci se tvých svědeckví držet. [147] Dřív než začne svítat, na pomoc tě volám, čekám na tvé slovo. [148] Mé oči se budí dřív než noční hlídky a přemýšlím o tom, co jsi řekl. [149] Podle svého milosrdenství mě vyslyš, Hospodine, podle svého soudu mi zachovej život. [150] Blíží se už, kdo se ženou za mrzkostmi, vzdalují se od Zákona tvého. [151] Ty jsi, Hospodine, blízko, všechna tvá příkázání jsou pravda. [152] Dávno je mi z tvých svědeckví známo, žeš jim dal navěky pevný základ. [153] Pohled na mé pokolení, braň mě, vždyť na tvůj Zákon nezapomínám. [154] Ujmi se mě pře a zastaň se mne, zachovej mi život, jak jsi řekl. [155] Svěvolníkům je vzdálena spása, protože se nedotazují na tvá nařízení. [156] Nesmírné je, Hospodine, tvoje slitování, podle svých soudů mi zachovej život. [157] Mnoho je těch, kdo mě pronásledují a souží, já se však od tvých svědeckví neodchýlím. [158] Na věrolomné se dívám s ošklivostí, nedrží se toho, co jsi řekl. [159] Hleď, jak jsem si tvá ustanovení zamiloval, Hospodine, podle svého milosrdenství mi zachovej život. [160] To hlavní v tvém slovu je pravda, každý soud tvé spravedlnosti je věčný. [161] Bez důvodů mě pronásledují velmožové, mé srdce má strach jen z tvého slova. [162] Veselím se z toho, co jsi řekl, jako ten, kdo našel velkou kořist. [163] Nenávídím klam, hnusí se mi, miluji tvůj Zákon. [164] Chválívám tě sedmkrát za den za tvé spravedlivé soudy. [165] Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtnou. [166] S nadějí vyhlížím tvoji spásu, Hospodine, a tvá příkázání plním. [167] Má duše se drží tvých svědeckví, velice jsem si je zamiloval. [168] Tvých ustanovení a tvých svědeckví se držím, máš před sebou všechny moje cesty. [169] Kéž mé bédování dolehne až k tobě, Hospodine, dej mi rozum podle svého slova. [170] Kéž má prosba dojde k tobě, vysvobod' mě, jak jsi řekl. [171] Chvalozpěv ať vytryskne mi ze rtů, neboť mé svým nařízením učíš. [172] Ať můj jazyk opěvuje, co jsi řekl, všechna tvá příkázání jsou spravedlivá. [173] Na pomoc mi podej svoji ruku, tvá ustanovení jsem si zvolil. [174] Hospodine, toužím po tvé spáse, tvůj Zákon je pro mne potěšením. [175] Kéž má duše žije a může tě chválit; kéž mi pomáhají tvoje soudy. [176] Bloudím jako zatoulané jehně, hledej svého služebníka, vždyť jsem na tvá příkázání nezapomněl!

Z kapitola 120.

[1] Poutní píseň. K Hospodinu v soužení jsem volal, on mi odpověděl. [2] Hospodine, vysvobod' mě od zrádných rtů, od jazyka záludného. [3] Co ti patří, co tě stihne, záludný jazyku? [4] Ostré šípy bohatýra, žhoucí kručinkové uhle. [5] Běda mi, musím dlít jako host v Mešeku, pobývat při stanech Kédarců! [6] Pobývám už dlouho u toho, kdo nenávidí pokoj. [7] Promluví-li o pokoji, oni odpovědí válkou.

Z kapitola 121.

[1] Píseň k pouti. Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? [2] Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. [3] Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedříme ten, jenž tě chrání. [4] Ano, nedříme a nespí ten, jenž chrání Izraele. [5] Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. [6] Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. [7] Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. [8] Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.

Z kapitola 122.

[1] Poutní píseň, Davidova. Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu! [2] A naše nohy již stojí ve tvých branách, Jeruzaléme. [3] Jeruzalém je zbudován jako město semknuté v jediný celek. [4] Tam nahoru vystupují kmeny, Hospodinovy to kmeny, Izraeli na svědeckví, vzdát Hospodinovu jménu chválu. [5] Tam jsou postaveny soudné stolce, stolce Davidova domu. [6] Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují! [7] Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu! [8] Pro své bratry, pro své druhy vyhlašují: "Budiž v tobě pokoj!" [9] Pro dům Hospodina, našeho Boha, usilují o tvé dobro.

Z kapitola 123.

[1] Poutní píseň. Pozvedám své oči k tobě, jenž v nebesích trůníš. [2] Hle, jak oči služebníků k rukám jejich pánů, jako oči služebnice k rukám její paní, tak vzhlížejí naše oči k Hospodinu, našemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje. [3] Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi! Dosyta jsme zakusili pohrdání. [4] Naše duše už dosyta zakusila posměchu sebejistých a pohrdání pyšných.

Z kapitola 124.

[1] Poutní píseň, Davidova. Kdyby sám Hospodin nebyl při nás - Izrael ať řekne -, [2] kdyby sám Hospodin nebyl při nás, když proti nám povstali lidé, [3] zaživa by nás tehdy zhltil v hněvu, jímž proti nám vzplál. [4] Tehdy by nás zatopily vody, dravý proud by se přes nás valil, [5] tehdy by se přes nás převalily vzduté vody. [6] Požehnan' buď Hospodin, že za kořist nás nedal jejich zubům! [7] Unikli jsme jako ptáče z osidla lovců. Osidlo je protrženo, unikli jsme! [8] Naše pomoc je ve jménu Hospodina; on učinil nebesa i zemi.

Z kapitola 125.

[1] Poutní píseň. Kdo doufají v Hospodina, jsou jak hora Sijón: nepohne se, strmí věčně. [2] Kolem Jeruzaléma jsou hory, kolem svého lidu je

Hospodin, nyní i navěky. [3] Nesetrvá žezlo zvůle na údělu spravedlivých, aby snad nevztáhli spravedliví své ruce k podlostem. [4] Hospodine, prokaž dobro dobrým, těm, kdo mají přímé srdce! [5] Ale ty, kdo uhybají na své křivolaké stezky, zažene Hospodin s pachateli ničemností. Pokoj s Izraelem!

Z kapitola 126.

[1] Poutní píseň. Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu. [2] Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal. Tehdy se říkalo mezi pronárody: "Hospodin s nimi učinil velké věci." [3] Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se. [4] Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země! [5] Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet. [6] S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy.

Z kapitola 127.

[1] Poutní píseň, Šalomounova. Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. [2] Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek. [3] Hle, synové jsou dědictví od Hospodina, mzdou od něho plod lůna. [4] Čím jsou šípy v ruce bohatýra, tím jsou synové zplazení v mládí. [5] Blaze muži, který jimi naplnil svůj toulec! Nebudou zahanbeni, až budou v bráně jednat s nepřáteli.

Z kapitola 128.

[1] Poutní píseň. Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách! [2] Co rukama vytěžíš, budeš i jíst. Blaze tobě, bude s tebou dobře. [3] Tvá žena bude jak plodná réva uvnitř tvého domu, tvoji synové jak olivové ratolesti kolem tvého stolu. [4] Hle, jak bývá požehnáno muži, jenž se bojí Hospodina. [5] Hospodin ať požehná ti ze Sijónu, abys viděl dobro Jeruzaléma po všechny dny svého žití, [6] abys uviděl syny svých synů. Pokoj s Izraelem!

Z kapitola 129.

[1] Poutní píseň. Jak často mě už od mládí sužovali - Izrael ať řekne -, [2] jak často mě už od mládí sužovali, ale nepřemohli. [3] Po zádech mi orali oráči, vyorali dlouhé brázdy. [4] Hospodin je spravedlivý, postraňky těch svévolníků přeřal. [5] S hanbou zpět ať táhnou všichni, kteří nenávidí Sijón! [6] Ať jsou jak tráva na střechách, ta uschne dřív, než je vytrhána. [7] Jí si ten, kdo žne, dlaň nenaplní, ani náruč ten, jenž sbírá snopy. [8] Nefeknou jim ti, kdo půjdou kolem: "Požehnaní Hospodinovo buď s vámi! Žehnáme vám v Hospodinově jménu."

Z kapitola 130.

[1] Poutní píseň. Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, [2] Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. [3] Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? [4] Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. [5] Skládám naději v Hospodina, má duše v něho naději skládá, čekám na jeho slovo. [6] Má duše vyhlíží Panovníka víc než strážní jítro, když drží stráž k jitru. [7] Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojně je u něho vykoupení, [8] on vykoupí Izraele ze všech jeho nepravostí.

Z kapitola 131.

[1] Poutní píseň, Davidova. Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled. Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu, [2] nýbrž chovám se klidně a tiše. Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše. [3] Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky.

Z kapitola 132.

[1] Poutní píseň. Hospodine, rozpomeň se na Davida, na veškerou jeho usilovnou péči, [2] jak se zapřisáhl Hospodinu, zavázal se slibem Přesilnému Jákobovu: [3] "Nevejdu do stanu svého domu, nevstoupím na rohož svého lože, [4] očím nedopřeji spánku ani víčkům podřímnutí, [5] dokud nenaleznu Hospodinu místo, přibyték Přesilnému Jákobovu!" [6] A hle, v Efratě jsme o ní uslyšeli, našli jsme ji na Jaarských polích. [7] Vstupme do jeho přibytku, klanějme se před podnožím jeho nohou. [8] Povstaň, Hospodine, k místu svého odpočinku, ty sám i schrána tvé moci! [9] Tvoji kněží ať obléknou spravedlnost, tvoji věrní ať plesají. [10] Pro Davida, svého služebníka, neodmítej svého pomazaného. [11] Hospodin přisahal Davidovi na svou věrnost - nevezme to nazpět: "Toho, jenž vzejde z tvých beder, dosadím po tobě na trůn. [12] Dodrží-li tvoji synové mou smlouvu i toto mé svědectví, jemuž je budu učit, navždy budou též jejich synové sedat na tvém trůnu." [13] Hospodin si totiž zvolil Sijón, zatoužil jej mít za sídlo: [14] "To je místo mého odpočinku navždy, usídlím se tady, neboť po něm toužím. [15] Jeho stravě budu hojně žehnat, jeho ubožáky budu sytit chlebem. [16] Jeho kněžím dám za oděv pásu, jeho věrní budou zvučně plesat. [17] Zde dám pučet Davidovu rohu, svému pomazanému budu pečovat o planoucí světlo. [18] Jeho nepřítelům dám za oděv hanbu, ale na něm se bude jeho čelénka třpytit."

Z kapitola 133.

[1] Poutní píseň, Davidova. Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! [2] Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. [3] Jak chermónská rosa, která kane na sijónské hory. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky.

Z kapitola 134.

[1] Poutní píseň. Dobrořečte Hospodinu, všichni Hospodinovi služebníci, kteří stojíte v Hospodinově domě za nočního času. [2] Pozvedejte ruce ke svatyni, dobrořečte Hospodinu! [3] Hospodin ti žehnej ze Sijónu; on učinil nebesa i zemi.

Z kapitola 135.

[1] Haleluja. Chvalte Hospodinovo jméno, chvalte je, Hospodinovi služebníci, [2] kteří stojíte v Hospodinově domě, v nádvořích domu našeho Boha. [3] Chvalte Hospodina, neboť Hospodin je dobrý, pějte žalmy jeho jménu, neboť je líbezný. [4] Hospodin si vyvolil Jákoba, za zvláštní vlastnictví přijal Izraele. [5] Já přec vím, že Hospodin je velký, náš Pán je nade všechny bohy. [6] Všechno, co Hospodin chce, to činí na nebesích i na zemi, v mořích i ve všech propastných tůních. [7] Přivádí mlhu od končin země, déšť provází blesky, ze svých zásobnic vyvádí vítr. [8] Prvorozené Egypta pobil od člověka po dobytče. [9] Znamení a zázraky sesílal na tebe, Egypte, na faraóna, na všechny jeho služebníky. [10] Pobil mnohé pronárody a zahubil směle krále, [11] krále Emorejců Síchona a bášanského krále Óga i všechna království Kenaanu. [12] Jejich země předal do dědictví, do dědictví Izraeli, svému lidu. [13] Hospodine, tvé jméno je věčné, budeš připomínán ve všech pokoleních, Hospodine. [14] Hospodin svůj lid obhájí, bude mít se svými služebníky soucit. [15] Modly pronárodů jsou stříbro a zlato, dílo lidských rukou. [16] Mají ústa, a nemluví, mají oči, a nevidí. [17] Mají uši, a nic nezaslechnou, v jejich ústech není dechu. [18] Jim podobní jsou ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá. [19] Dome Izraelův, dobrořeč Hospodinu, dome Áronův, dobrořeč Hospodinu. [20] Dome Léviův, dobrořeč Hospodinu, vy, kdo se bojíte Hospodina, dobrořečte Hospodinu. [21] Požehnán buď Hospodin ze Sijónu, ten, který přebývá v Jeruzalémě. Haleluja.

Z kapitola 136.

[1] Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. [2] Chválu vzdejte Bohu bohů, jeho milosrdenství je věčné. [3] Chválu vzdejte Pánu pánů, jeho milosrdenství je věčné. [4] Jedině on koná velké divy, jeho milosrdenství je věčné. [5] Nebesa učinil důmyslně, jeho milosrdenství je věčné. [6] Zemi na vodách překlenul oblohou, jeho milosrdenství je věčné. [7] Učinil veliká světla, jeho milosrdenství je věčné. [8] Slunce, aby vládlo ve dne, jeho milosrdenství je věčné. [9] Měsíc a hvězdy, aby vládly v noci, jeho milosrdenství je věčné. [10] Ranil Egypt v jeho prvorozených, jeho milosrdenství je věčné. [11] A vyvedl Izraele z jeho středu, jeho milosrdenství je věčné. [12] Pevnou rukou a vztaženou paží, jeho milosrdenství je věčné. [13] On rozdělil Rákosové moře ve dvě, jeho milosrdenství je věčné. [14] A převedl Izraele jeho středem, jeho milosrdenství je věčné. [15] Faraóna s vojskem smetl do Rákosového moře, jeho milosrdenství je věčné. [16] Svůj lid vodil pouští, jeho milosrdenství je věčné. [17] Pobil velké krále, jeho milosrdenství je věčné. [18] Zahubil vznešené krále, jeho milosrdenství je věčné. [19] Krále Emorejců Síchona, jeho milosrdenství je věčné. [20] A bášanského krále Óga, jeho milosrdenství je věčné. [21] Jejich země předal do dědictví, jeho milosrdenství je věčné. [22] Do dědictví Izraele, svého služebníka, jeho milosrdenství je věčné. [23] Když jsme byli poníženi, rozpomněl se na nás, jeho milosrdenství je věčné. [24] A vyrval nás našim protivníkům, jeho milosrdenství je věčné. [25] Veškerému tvorstvu dává pokrm, jeho milosrdenství je věčné. [26] Chválu vzdejte Bohu nebes, jeho milosrdenství je věčné.

Z kapitola 137.

[1] U řek babylónských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sijón. [2] Své citary jsme v té zemi zavěsili na topoly, [3] když nás ti, kdo nás odvěkli, vybízeli tam ke zpěvu, trýznitelé k radovánkám: "Zapívejte nám některý ze sijónských zpěvů!" [4] Jak bychom však mohli zpívat píseň Hospodinovu v té cizí zemi? [5] Jestli, Jeruzaléme, na tebe zapomenu, ať mi má pravice sloužit zapomene. [6] Ať mi jazyk přilne k patru, nebudu-li si tě připomínat, nebudu-li Jeruzalém považovat za svou svrchovanou radost. [7] Připomeň synům Edómu, Hospodine, den Jeruzaléma, jak volali: "Božte! Božte do základů!" [8] Záhube propadlá babylónská dcero, blaze tomu, kdo ti odplatí za skutky spáchané na nás. [9] Blaze tomu, kdo tvá nemluvíata uchopí a roztrhne o skálu.

Z kapitola 138.

[1] Davidův. Celým svým srdcem ti vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám žalmy, [2] klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno. [3] Odpověděl jsi mi v den, kdy jsem tě volal, dodal jsi mé duši sílu. [4] Hospodine, všichni králové země ti vzdají chválu, až uslyší, co jsi vyřkl. [5] Budou zpívat o Hospodinových cestách, neboť sláva Hospodinova je velká. [6] Hospodin je vyvýšený, ale hledí na poníženého, zdálky pozná domýšlivce. [7] I když jsem v souzení, ty mi zachováš život, vztáhneš ruku proti hněvu mých nepřátel a tvá pravice mě spasí. [8] Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo vlastních rukou!

Z kapitola 139.

[1] Pro předního zpěváka. Davidův, Žalm. Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. [2] Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. [3] Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. [4] Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno. [5] Sevřel jsi mě zezadu i zpředu, svou dlaň jsi položil na mě. [6] Nad mé chápání jsou tyto divy, jsou nedostupné, nestačím na to. [7] Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tvář? [8] Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš. [9] I kdybych vzlétl na křídlech jitrní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři, [10] tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí. [11] Kdybych řekl: Snad mě přikryje tma, i noc kolem mne se stane světlem. [12] Žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo. [13] Tys to byl, kdo utvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal. [14] Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom. [15] Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubších útrobach země. [16] Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal. [17] Jak si vážím divů, které konáš, Bože! Nesmírný je jejich počet, [18] sčítel bych je, ale je jich víc než písku. Sotva procitnu, jsem s tebou. [19] Kéž bys, Bože, skolil svévolníka. Pryč ode mne, vy, kdo proléváte krev! [20] Dovolávají se tě při svých pletichách, zneužívají tvé jméno tvoji protivníci. [21] Nemám nenávidět, Hospodine, ty, kdo nenávidí tebe? S odporem pohlížet na ty, kdo se proti tobě zvedli? [22] Nenávidím je, rozhodně nenávidím, jsou to také moji nepřátelé. [23] Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, [24] hled, zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě vedl!

Z kapitola 140.

[1] Pro předního zpěváka. Žalm Davidův. [2] Vysvoboď mě, Hospodine, od člověka zlého, chraň mě proti násilníku, [3] proti těm, kdo mají v srdci zlé úmysly a den ze dne se srocují k bojům, [4] jazyky si ostří jako hadi, za rty mají jed jak zmije. [5] Ochraňuj mě, Hospodine, před rukama svévolníka, chraň mě proti násilníku, proti těm, kdo zamýšlejí podrazit mi nohy. [6] Pyšní osidlo mi nastražili, síť z provazů na cestu rozestřeli, nachystali na mě léčky. [7] Pravím Hospodinu: Ty jsi můj Bůh! Přej sluchu mým prosbám, Hospodine. [8] Hospodine, Panovníku, moje mocná spáso, hlavu kryješ mi v den bitvy. [9] Nepřivoluji, Hospodine, k choutkám svévolníka, nedej, aby vyšly jeho plány, ať se nevypíná. [10] Na hlavu těch, kdo mě obklíčují, ať padne trápení, na němž se jejich rty umluvily. [11] Ať na ně dopadne žhavé uhlí, ať je Bůh do ohně srazí, do vířivých proudů, aby nepovstali. [12] Pomlouvač se v zemi neudrží, zlovolného násilníka stihne náhlá zkáza. [13] Vím, že Hospodin obhájí poníženého, že ubožákům zjedná právo. [14] Ano, spravedliví vzdají tvému jménu chválu, přímí budou bydlet před tvou tvář!

Z kapitola 141.

[1] Žalm Davidův. Hospodine, k tobě volám, pospěš ke mně, dopřej sluchu mému hlasu, když tě volám! [2] Jako kadidlo ať míří má modlitba k tobě, pozdvížení mých rukou jak večerní oběť. [3] Hospodine, postav stráž k mým ústům, přede dveře mých rtů hlídka, [4] nedej, aby se mé srdce přiklonilo ke zlu, ať se nedopustím svévolnosti s muži, kteří pášou ničemnosti; jejich vlídnosti okoušet nechci. [5] Spravedlivý ať mě třeba bije, pokládám to za milosrdenství, ať mě trestá, je to pro mou hlavu olej, má hlava to neodmítne, v jejich neštěstí se za ně ještě budu modlit. [6] Ať jsou jejich soudci svrženi na úbočí skály, ale spravedliví ať slyší, že vlídná jsou má slova. [7] Jako když se v zemi všechno seká a poltí, k jícnu podsvětí se sypou naše kosti. [8] K tobě, Panovníku Hospodine, pozvedám své oči, utíkám se k tobě, nevydej mě smrti, [9] ochraňuj mě před osidlem na mě políčeným, před léčkami pachatelů ničemnosti! [10] Svěvolníci ať se chytí do svých tenat, kdežto já ať projdu!

Z kapitola 142.

[1] Poučující, Davidův. Modlitba, když byl v jeskyni. [2] Volám k Hospodinu, úpím, volám k Hospodinu, prosím, [3] před ním vylévám své lkání, o svém soužení mu vypovídám. [4] Jsem na duchu skleslý, ale ty znáš moji stezku! Na cestě, jíž kráčím, osidlo mi nastražili. [5] Pohled napravo a uzíš: není tu nikoho, kdo by se ke mně znal, nemám kam utéci, není tu, kdo by měl o mě péči. [6] Úpím k tobě, Hospodine, pravím: Tys mé útočiště, tys můj podíl v zemi živých! [7] Věnuj pozornost mému bédování, jsem zcela vyčerpán. Vysvoboď mě od pronásledovatelů, jsou zdatnější než já. [8] Vyved' mě ze žaláře, abych vzdával chválu tvému jménu. Obstoupí mě spravedliví, ty se mě zastaneš.

Z kapitola 143.

[1] Žalm Davidův. Hospodine, slyš mou modlitbu, přej sluchu mým prosbám, odpověz mi pro svou pravdu, pro svou spravedlnost. [2] Nevcházej v soud se svým služebníkem, vždyť před tebou nikdo z živých není spravedlivý. [3] Nepřítel mě pronásleduje, můj život tiskne k zemi, do temnot mě vsadil jak od věků mrtvé. [4] Jsem skleslý na duchu, srdce mi usedá v nitru. [5] Připomínám si dávné dny, rozjímám o všech tvých skutcích, přemýšlím o činech tvých rukou, [6] rozpínám své ruce k tobě, má duše po tobě žízní jak vyprahlá země. [7] Pospěš, odpověz mi, Hospodine, můj duch dokonává, neukryvej přede mnou svou tvář, nebo se budu podobat těm, kdo sestupují v jámu. [8] Ohlas mi zrána své milosrdenství, neboť doufám v tebe. Dej mi poznat cestu, po níž mám jít, neboť k tobě pozvedám svou duši. [9] Vysvoboď mě od nepřátel, Hospodine, u tebe si hledám úkryt. [10] Nauč mě plnit tvou vůli, vždyť jsi můj Bůh. Kéž mě tvůj dobrotivý duch vede po rovné zemi! [11] Pro své jméno mi zachovej, Hospodine, život, ve své spravedlnosti mě vyved' ze soužení, [12] ve svém milosrdenství umlč mé nepřátele, přived' nazmar všechny moje protivníky, vždyť jsem tvůj služebník!

Z kapitola 144.

[1] Davidův. Požehnáni buď Hospodin, má skála, který učí bojovat mé ruce a mé prsty válčit! [2] Moje milosrdenství a moje pevná tvrz, můj nedobytný hrad, můj vysvoboditel, můj štít, k němuž se utíkám, on mi můj lid podmaňuje. [3] Hospodine, co je člověk, že ho bereš na vědomí, co syn člověka, že na něj myslíš? [4] Člověk se podobá vánku, jeho dny jsou jak stín pomíjivý. [5] Hospodine, nakloň nebesa a sestup! Dotkni se hor a bude se z nich

kouřit. [6] Udeř bleskem, rozptýl nepřátele, vypusť své šípy a uveď je v zmatek, [7] vztáhni ruku z výše, vyprosti mě a vysvobod' z nesmírného vodstva, z rukou cizozemců! [8] Jejich ústa mluví šalebně, jejich pravice je pravice zrádná! [9] Bože, chci ti zpívat novou píseň, s harfou o deseti strunách budu ti pět žalmy. [10] Ty, jenž dáváš spásu králům, jenž Davida, svého služebníka, vyprošťuješ od zhoubného meče, [11] vyprosti mě a vysvobod' z rukou cizozemců! Jejich ústa mluví šalebně, jejich pravice je pravice zrádná. [12] Kéž jsou naši synové jak štěpy, krásně urostlí v svém mládí. Naše dcery at' jsou jako sloupy vytesané podle chrámového vzoru. [13] Naše sýpky at' jsou plné, at' skýtají hojnost všeho. Našich ovcí at' je na tisíce, desetitisíce všude vůkol, [14] náš skot at' je březí. At' nás nepostihne vpád a odvlékání, at' nezazní žalostný křik na ulicích. [15] Blaze lidu, jemuž se tak daří. Blaze lidu, jehož Bohem je Hospodin!

Z kapitola 145.

[1] Chvalozpěv Davidův. Chci tě vyvyšovat, Bože můj a Králi, tvému jménu dobrořečit navěky a navždy. [2] Po všechny dny ti chci dobrořečit a tvé jméno chválit navěky a navždy. [3] Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, jeho velikost nelze vyzpytovat. [4] Všechna pokolení chválí tvoje skutky zpěvem, hlásají tvé bohatýrské činy. [5] Tvoje velebnost je důstojná a slavná, chci přemýšlet o tvých divuplných dílech. [6] Všichni budou mluvit o tvých mocných, bázeň vzbuzujících skutcích, i já budu vypravovat o tvé velikosti. [7] Budou šfít vše, co připomíná tvoji velkou dobrotivost, budou jásat, jak jsi spravedlivý. [8] Hospodin je milostivý, plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný. [9] Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává. [10] Kéž ti vzdají chválu, Hospodine, veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí, [11] at' hovoří o tvém slavném kralování, at' promluví o tvé bohatýrské síle, [12] aby lidem uváděli ve známost tvé bohatýrské činy a slávu a důstojnost kralovství tvého. [13] Tvoje kralovství je kralovství všech věků, tvoje vláda přečká všechna pokolení. Ve všech svých slovech je Hospodin věrný, je svatý ve všech svých skutcích. [14] Hospodin podpírá všechny klesající a všechny sehnuté napřimuje. [15] Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, [16] otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije. [17] Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. [18] Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. [19] Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc, a zachrání je. [20] Všechny, kdo ho milují, Hospodin ochraňuje, ale všechny svévolníky vyhlazuje. [21] Z mých úst zazní chvála Hospodinu, jeho přesvatému jménu bude dobrořečit všechno tvorstvo navěky a navždy.

Z kapitola 146.

[1] Haleluja. Chval, duše má, Hospodina! [2] Hospodina budu chválit po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, co živ budu. [3] Nedoufejte v knížata, v člověka, u něhož záchrany není. [4] Jeho duch odchází, on se vrací do své země, tím dnem berou za své jeho plány. [5] Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákobova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému Bohu, [6] jenž učinil nebesa i zemi s mořem a vším, co k nim patří, jenž navěky zachovává věrnost. [7] Utištěným dopomáhá k právu, hladovým chléb dává. Hospodin osvobozuje vězně. [8] Hospodin otvírá oči slepým, Hospodin sehnuté napřimuje, Hospodin miluje spravedlivé. [9] Hospodin ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy, svévolným však mate cestu. [10] Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůj, Sijóne, po všechna pokolení. Haleluja.

Z kapitola 147.

[1] Haleluja. Je tak dobré Bohu našemu pět žalmy, rozkošná a líbezná je chvála. [2] Hospodin buduje Jeruzalém, shromažďuje rozehnané z Izraele, [3] uzdravuje ty, kdo jsou zkrúšeni v srdci, jejich rány obvazuje. [4] On určuje počet hvězd, on každou vyvolává jménem. [5] Velký je náš Pán, je velmi mocný, jeho myšlení obsáhnout nelze. [6] Hospodin se ujímá pokorných, svévolníky snižuje až k zemi. [7] Pějte Hospodinu píseň díků, zpívejte našemu Bohu žalmy při citaře, [8] tomu, který zahaluje nebe mračny, který připravuje zemi deště, který dává na horách růst travě, [9] tomu, který zvířatům potravu dává, i krkavcím mláďatům, když křičí. [10] Netěší ho síla koně, nemá zalíbení v svalch muže. [11] Hospodin má zalíbení v těch, kdo se ho bojí, v těch, kdo čekají na jeho milosrdenství. [12] Jeruzaléme, chval zpěvem Hospodina, chval, Sijóne, svého Boha! [13] On upevnil závory v tvých branách, požehnal tvým synům v tobě. [14] Na tvém území ti zjednal pokoj, bělí pšeničnou tě sytí. [15] Na zem vysílá svůj výrok, rychle běží jeho slovo. [16] Dává sníh jak vlnu, sype jíní jako popel. [17] Rozhazuje kroupy jako sousta chleba, kdo odolá jeho mrazu? [18] Sešle slovo své a taje, káže vát větru a plynou vody. [19] Oznámil své slovo Jákobovi, nařízení svá a soudy Izraeli. [20] Tak žádnému z pronárodů neučinil, jeho soudy nepoznaly. Haleluja.

Z kapitola 148.

[1] Haleluja. Chvalte Hospodina z nebes, chvalte ho ve výšinách! [2] Chvalte ho, všichni jeho andělé, chvalte ho, všechny jeho zástupy. [3] Chvalte ho, slunce s měsícem, chvalte ho, všechny jasné hvězdy. [4] Chvalte ho, nebesa nebes, rovněž vody nad nebesy, [5] chvalte Hospodinovo jméno! Vždyť on přikázal, a bylo to stvořeno, [6] on tomu dal povstat navěky a navždy, nařízení, které vydal, nepomine. [7] Ze země at' chválí Hospodina netvoří a všechny propastné tůně, [8] oheň, krupobití, sníh i mlha, bouřný vích, který plní jeho slovo, [9] horstva a všechny pahorky, ovocné stromy a všechny cedry, [10] zvěř a všechna dobytčata, plazi, okřídlené ptactvo, [11] králové země a všechny národy, vladaři a všichni soudci země, [12] jinoši i panny, starci i mladí. [13] At' chválí Hospodinovo jméno, pouze jeho jméno je vyvýšené, jeho velebnost je nad zemí i nebem. [14] Vyvýšil roh svého lidu k chvále všech svých věrných, synů Izraele, lidu, který je mu blízky. Haleluja.

Z kapitola 149.

[1] Haleluja. Zpívejte Hospodinu píseň novou, jeho chválu v shromáždění věrných! [2] At' se Izrael raduje ze svého Tvůrce, at' synové Sijónu jásají nad svým Králem, [3] at' tanečním rejmem chválí jeho jméno, at' mu pějí žalmy při bubnu a při citaře. [4] Hospodin má ve svém lidu zalíbení, pokorné oslaví

spásou. [5] Věrní ať jásají v slávě, ať plesají na svých ložích. [6] Ať svým hrdlem vyvyšují Boha, s dvojsečným mečem v svých rukou, [7] aby nad pronárody konali pomstu, tresty na národech, [8] aby spoutali řetězy jejich krále, železnými okovy ty, kdo jsou u nich ve cti, [9] aby na nich vykonali soud, jak o tom psáno. Je to čest pro všechny jeho věrné. Haleluja.

Z kapitola 150.

[1] Haleluja. Chvalte Boha v jeho svatyni, chvalte ho i na obloze, již sklenul svou mocí, [2] chvalte ho za jeho bohatýrské činy, chvalte ho pro jeho nesmírnou velikost! [3] Chvalte ho zvukem polnice, chvalte ho harfou a gitarou, [4] chvalte ho bubnem a tancem, chvalte ho strunami a flétnou, [5] chvalte ho zvučnými cymbály, chvalte ho cymbály dunivými! [6] Všechno, co má dech, ať chválí Hospodina! Haleluja.